BESS NORTON

# *Viață de medic*

Traducerea și adaptarea în limba română de

VERONICA PĂUN

ALCRIS
Romance

# *Capitolul 1*

Prin ușa pe jumătate deschisă a cabinetului, Joan auzi că sosise un pacient întârziat. Se așezase în camera de așteptare.

Îndesă repede fișa medicală a doamnei Cashmore în dulapul din spatele biroului ei și se așeză, zâmbitoare ca de obicei, în așteptarea pacientului. Dar se părea că acesta n-avea suficient curaj să intre. Rămăsese în sala de așteptare.

Privi curioasă spre beculețul de deasupra ușii. Era verde.

– La naiba, spuse furioasă și se ridică de la birou.

Scoase capul pe ușa cabinetului.

– A, dumnevoastră erați, domnule Weaver?… De ce nu intrați? N-ați văzut că beculețul verde era aprins?

Totul era de prisos, se gândi Joan exasperată. Încercaseră o mulțime de metode până acum: țârâitul soneriei, beculețele diferit colorate… Puseseră chiar și un bilețel pe ușă, pe care scria: „ Lumina roșie – ocupat. Lumina verde – puteți intra." Degeaba. Se părea că pacienților chiar le plăcea să aștepte. Sau se simțeau mai bine când medicul venea personal să-i invite în

cabinet. Însă era destul de obositor ca, pentru fiecare pacient – și uneori erau mai mult de treizeci pe zi – să te ridici de la birou, să ieși în sala de așteptare și să-i conduci. În plus, se pierdea timp, care întotdeauna era foarte prețios.

Oricum, era evident că domnul Weaver nu prea era de acord cu beculețele. Așa cum nu era de acord nici cu medicii de gen feminin. Însă ținea asta pentru el.

– Am venit pentru doctoria nevesti-mi, mormăi el, scoțându-și fără nici o tragere de inimă, pălăria ponosită din cap. Spune că vrea din aceea roz, de data asta.

Scoase din buzunar o sticluță mică, împachetată cu grijă într-o hârtie maro, și o puse pe colțul biroului.

Joan îl privi nelămurită.

– Serios? întrebă ea, în timp ce căuta fișa doamnei Weaver în dulăpior.

O găsi și se uită curioasă pe ea. Acum își aducea perfect aminte. Soluția roz îi fusese prescrisă pentru inflamații ale gingiilor.

Își pregăti carnețelul de rețete și întrebă, încruntând din sprâncene:

– Ce s-a întâmplat? Gingiile o supără din nou pe soția dumneavoastră, domnule Weaver?

– A, nu. O doare stomacul… răspunse bărbatul, masându-se pe burtă. Dar spune că doctoria aia roz i-a fost mai folositoare decât cea albă…

– Domnule Weaver, dar „ doctoria aia roz" era un fel de apă de gură. Ce legătură poate avea cu stomacul?

Joan scrise repede o rețetă. Prescrisese, evident, „doctoria albă".

– Uitați, spuse amuzată, dați-i asta și vă mai sun eu peste câteva zile să văd cum se simte.

Domnul Weaver privi rețeta cu suspiciune.

– E aia roz?

Joan scutură din cap.

– E aia albă, spuse, încercând să adopte același limbaj simplu ca al pacientului ei.

– O să vedeți că n-o s-o ia…

– Ar fi bine totuși s-o ia. Nu uitați sticluța, domnule Weaver. O să vă trebuiască la farmacie.

Zâmbind încurajator, Joan se ridică și-l conduse la ușă. Își aruncă privirea la ceasul din sala de așteptare și văzu că era deja șapte și jumătate. Era, așadar, ora închiderii.

Încuie ușa de la intrare, gândindu-se că Philip avea cheie. Stinse luminile și urcă în casă. Trecuse încă o zi.

În hol se întâlni cu doamna Telfer, care tocmai se pregătea să plece. Se privea în oglinda mare și își aranja tacticos pălăria albă cu puf.

– Ați terminat programul, doctore Dryden? Ce bine… Am lăsat totul pregătit. George vă va servi masa.

– E-n regulă, doamnă Telfer, spuse Joan.

– A, și era să uit… V-a căutat doctorul Hulme. Spunea că a fost chemat la spital, dar nu va întârzia prea mult.

– Bine. Mulțumesc, doamnă Telfer.

– Sunteți tare obosită, nu-i așa?

Își culese o scamă imaginară de pe haină, apoi adăugă:

– Cel puțin, mie mi se pare că sunteți obosită…

– Foarte obosită, recunoscu Joan.

Intră repede în sufragerie, înainte ca doamna Telfer să se mai poată lungi la vorbă. Se întrebă în sinea ei dacă bătrâna

menajeră vorbea la fel de mult și la ea acasă. Probabil că da, pentru că o cunoștea de ceva timp și întotdeauna vorbise mult. Iar accentul ei era de-a dreptul ciudat. Philip reușea s-o imite perfect.

Își privi ceasul. Era opt fără douăzeci de minute. Probabil că el trebuia să apară. În mod sigur, se dusese la spital pentru a-i mai prescrie niște calmante pacientei cu histerectomie. Dar asta n-avea cum să dureze mai mult de două minute. Deci, George putea să servească masa.

Apăsă pe butonul micuț de lângă șemineu și rămase puțin pe loc, pentru a-și încălzi picioarele.

George apăru imediat în cadrul ușii.

– Servesc masa, doamnă doctor?

– Te rog, George. Doctorul Hulme nu va mai întârzia mult.

– Cucoana v-a pregătit plăcintă cu brânză, spuse el puțin ofensat.

Niciodată n-o agrease pe doamna Telfer și de aceea nu-i spunea nici pe nume.

– Și niște salată de cruditați… Sau, mai bine zis, ceea ce numește ea salată de cruditați…

Se apropie de masă și aranjă un cuțit ce i se părea că nu stătea perfect.

– Nu știu ce-ar fi spus bătrânul de chestia asta…

– Nu-ți mai face atâtea griji, George, interveni Joan, puțin plictisită. Salată și plăcintă e perfect. Și, ai putea să aduci și niște cidru?

– Da, doamnă. Vine și domnul doctor la masă?

– Cine? Doctorul Brockhurst? Nu, e după-amiaza lui liberă și cred că se plimbă prin oraș.

Cidru, de gândi George indignat. Bătrânul n-ar fi cerut niciodată cidru la masa de seară. Ar fi băut o sticlă de vin roșu, ca orice om care se respectă. Dar acum, că el nu mai era, Dumnezeu să-l odihnească în pace, toate se schimbaseră. Nepoata lui preluase totul, și nimic nu mai era ca odinioară. Iar în locul doamnei Browner, o angajaseră pe nebuna doamnă Telfer, cu ideile ei trăsnite. Auzi, să vină la serviciu cu mașina… Era o rablă, dar era mașină. Unde erau oare vremurile de demult? Nici măcar bătrânul nu avusese mașină. O trăsură cu cai, asta era tot ce avea…

Duse în sufragerie platourile și sticla de cidru.

– Aveți tot ce vă trebuie, doamnă doctor? Aduc budinca atunci când sunați, da?

– E perfect, George. Du-te și mănâncă și tu. Și mai odihnește-te puțin, cred că ești obosit…

– Nu sunt obosit, doamnă. Mi-am făcut somnul de după-amiază, așa cum obișnuiesc. Nu calc în bucătărie atâta timp cât e ea aici.

– O, George… Doamna Telfer nu e chiar atât de insuportabilă. Gătește destul de bine și ține casa în ordine. Doar să nu asculți ce spune. Eu una, așa fac. Am senzația că m-aș molipsi dacă aș sta de vorbă cu ea.

– Babă scrântită!…spuse George. Mă scuzați, doamnă doctor.

Philip Hulme intră în sufragerie.

– Cine-i babă scrântită, George? întrebă el.

Joan ridică ochii din farfuria cu plăcintă.

– De parcă n-ai ști, Philip… Bine, George, te poți retrage acum.

Philip se rezemă de un scaun, pe partea cealaltă a mesei. Joan slăbise, se gândi el. Nu că n-ar mai fi fost adorabilă, cu părul acela de culoarea mahonului, ce-i încadra chipul perfect. Doar că slăbise în ultimul timp. Și se maturizase. Probabil că acum avea aproape treizeci de ani.

– Vorbea despre doamna Telfer? De ce nu vede și partea frumoasă a lucrurilor? E atât de caraghioasă și haioasă… Mie îmi place teribil s-o imit.

Râse scurt, apoi deveni serios.

– Ai avut o după-amiază grea la cabinet?

– Nu chiar. Ție cum ți-a mers?

– Așa și-așa. Ce-avem aici? Plăcintă cu brânză?

Philip se așeză la masă și începu să servească de pe platouri.

– Astăzi am avut un caz mai deosebit…, spuse el în timp ce-și tăia plăcinta în farfurie. Un băiat care-și rupsese piciorul…

– Și ce-ai făcut cu el?

– L-am trimis la Farrar, evident. Tu ce-ai fi făcut?

Joan ezită.

– Ce aș fi făcut eu n-are nici o importanță. E pacientul tău, până la urmă… Dar, probabil că i-aș fi făcut o radiografie aici, la noi. E un drum al naibii de lung până în Queen's. Și, gândește-te, trebuie să-l facă de două ori – o dată pentru radiografie, iar a doua oară după rezultat.

Îl enervase pe Philip, știa asta. Dar de fapt, asta se întâmpla adesea, nu mai era o noutate. Problema lui era că uneori nu percepea problemele pacienților săi în întregime.

– Ei, lasă, doamnei Cope îi va prinde bine o ieșire din oraș.

– Doamna Cope? Vorbești de familia Cope din Fen End?

– Exact. Tânărul Michael și-a rupt piciorul.

– Dar, Philip, ei sunt pacienții mei…

Iar începea, se gândi Philip.

– Au fost, vrei să spui. Și ce-i cu asta?

– Nu înțeleg ce tot îndrugi acolo…

– Păi… ca să-ți spun mai pe șleau, au spus că preferă să aibă un medic bărbat.

Joan era exasperată. Situația asta i se părea absurdă. Avea aceeași pregătire, aceleași studii ca și el. Mai mult decât atât, ea era doctor în medicină, în timp ce Philip era doar licențiat. Și totuși, ea nu însemna nimic, doar pentru că era femeie, și deci, era incompetentă.

– Asta este, Joan. Aștept să trăiesc și eu ziua când un pacient va cere să fie mutat de la un medic bărbat la un medic femeie…

– Eu cred că unele femei ar face-o fericite.

– Ba, să știi că nu e chiar așa. De fapt, s-a constatat că în mod special femeile preferă medicii bărbați.

Joan înghiți nervoasă din paharul cu cidru, impunându-și să se calmeze. Schimbă subiectul:

– Ce-ți face pacienta cu histerectomie?

– E cam agitată. Cred că Robertson a făcut treabă bună, având în vedere stadiul în care se afla. Dar cu toate astea, ne-a înnebunit cât se vaită…

Doamna Fothergill, se gândi Joan. Cea pe care Philip făcuse experimente la ultima ei naștere… Nu agreease deloc

ideea la vremea aceea, dar nu spusese nimic. Aveau o regulă nescrisă, conform căreia nu se amestecau niciodată în cazurile unui alt coleg.

Când George intră să aducă budinca, încercă din nou să se relaxeze.

– Harry a fost liber după-amiaza aceasta. Cred că e prin oraș, cu asistenta aia…

– Da, destul de drăguță tipa.

– O cunoști?

– Da. Și tu o cunoști. Tipa aia înaltă și blondă de la urgențe…

– A, sora Dalziel…

George, care turna acum cafeaua, spuse:

– Da, o știu și eu. Ieșea cu un chirurg, într-un timp. E cam cu două fețe domnișoara…

Joan începu să râdă. Iar își spunea George punctul de vedere…

După ce ieși el, Philip spuse aspru:

– Ar trebui să nu-i mai dai atâta atenție. Ești la fel de blândă cu el ca și cu pacienții tăi.

– O, Philip… George e aici de vreo patruzeci de ani. Fii și tu mai înțelegător, e un om bătrân.

– Bine, dar asta nu înseamnă că are voie să-și vâre nasul peste tot. Și nu cred că era cazul ca Harry să discute despre viața lui amoroasă cu el…

– Și cu cine vroiai s-o discute, cu mine? Iar cu tine… Tu ești prea dur cu el.

Joan se ridică de la masă, spunând:

– Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să-l sun pe Guy.

Ieși în hol, unde se afla telefonul.

Rămas singur, Philip se întrebă dacă și ea își discuta viața personală cu George. Nu că ar fi avut o viață prea palpitantă… Joan se întâlnea cu Hardman o dată pe săptămână. El unul nu s-ar fi mulțumit cu atât. Gândul lui fugi la sora Dalziel, la picioarele acelea lungi și la minunații ei ochi ciocolatii. În mod sigur, relația ei cu Harry Brockhurst n-avea să dureze. Iar după aceea… Ei bine, era liber să-și încerce norocul. Dacă Brenda era tocmai în Bristol…

* * *

– Dragul meu, dar nu pot… spuse Joan în receptor. Va fi după-amiaza liberă a lui Philip și nu-l pot lăsa singur pe Harry. Așteptăm cinci copii care trebuie să se nască din clipă-n clipă.

Se încruntă. Guy era de atâta timp medic specialist, încât uitase cum era să fii generalist.

– Nu pot, Guy. Mai mult ca sigur că și Philip va vrea să se ducă. Bine… Vorbim altă dată… Pa.

Întorcându-se în sufragerie, Joan spuse:

– Presupun că te duci la petrecere miercuri, nu-i așa?

Philip așeză ceașca de cafea pe masă.

– Da, de ce?

– Așa i-am spus și eu lui Guy.

– Vroiai să te duci cu el?

Philip încercă să reziste. Până la urmă, era după-amiaza lui liberă, ce mama naibii. Și nici nu rămânea singură la cabinet. Tânărul Brockhurst urma să fie de serviciu cu ea. La ce mai era bun un medic secund, dacă nu în situații din astea?

– Da, dar nu-i nimic. N-o să mă duc și gata.

– Ei, lasă. Nu vei pierde mare lucru. Friptură de oaie, jeleu de ciocolată și o grămadă de discursuri plictisitoare ținute de oameni ca…

Ca Guy Hardman, ar fi vrut să spună. Dar se abținu la timp. Spuse:

– Ca Farrar, de exemplu.

Însă Joan era o fată mult prea deșteaptă ca să-i scape chiar și acest mic amănunt.

– Philip, nu-l prea agreezi pe Guy, nu-i așa? Ei bine, să știi că nu mă afectează deloc. Nu trebuie să mă protejezi. Mulți oameni nu-l plac…

Privi inelul de logodnă de pe deget, admirându-i diamantele și pietrele de topaz ce străluceau chiar și în lumina slabă.

– Și cred că antipatia voastră se datorează succesului său…

– Da, spuse Philip încet. Se poate…

Succes… se gândi el. Era uimitor ce succes puteai avea când tăticul era deținătorul unei averi considerabile. Fuseseră colegi la facultate, în același an. În vreme ce toți studenții mergeau pe jos sau cu bicicletele, Guy venea la facultate cu mașina personală. Iar acum, când toți se zbăteau să-și găsească de lucru, iar unii dintre ei munceau chiar în cadrul unor organizații non-profit, Guy era instalat în centrul orașului, în propriul cabinet medical, cu birouri mari și mobilă modernă, având ca asistente numai tinere drăguțe.

Telefonul sună în hol. În câteva secunde, George vârî capul pe ușa sufrageriei și spuse:

– E pentru dumneavoastră, doamnă doctor. Doamna Perry, de pe strada Carlin, mai are puțin și naște. Asistenta spune că i-ar prinde bine ceva ajutor.

– Asistenta Jones?

– Da, doamnă.

– Spune-i că ajung imediat, George.

În două minute, Joan își luă trusa medicală, se urcă în mașină și porni. Nu se putea uita în agenda ei, dar i se părea că doamnei Perry îi sosise cam repede sorocul.

Ajunse imediat la destinație. Pentru a patra naștere, totul mersese destul de greu. Fusese nevoită chiar să folosească forcepsul, însă copilașul se născuse, în sfârșit, cântărind aproape patru kilograme.

Când îl văzu, doamna Perry nu puse nici una dintre întrebările tipice: „E băiat, sau fată?" sau „E frumos copilul meu?". În schimb, întrebă îngrijorată:

– Are malformații datorate talidomidei, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Cum ar fi putut avea? Doar n-ai luat talidomidă, spuse Joan, privind-o uimită.

– Sinceră să fiu, nu știu…

– Doamnă Perry, de câte ori v-am dat vreo rețetă, v-am explicat clar ce doctorii erau și la ce vă foloseau, nu-i așa? Iar eu n-am prescris în viața mea talidomidă…

– Știu, dar… Când erați dumneavoastră în concediu, celălalt doctor…

– Doctorul Hulme?

– Da, cel înalt și brunet. Ei bine, el mi-a dat niște pastile complet diferite de ceea ce-mi dăduserăți dumneavoastră până atunci. Când l-am întrebat ce fel de pastile erau…

Se opri.

– Ce v-a răspuns, doamnă Perry? întrebă Joan, așezându-se pe marginea patului. Trebuie să-mi spuneți.

– Mi-a răspuns că e treaba lui și că nu mă interesează pe mine. De atunci, mi-am făcut atâtea griji… Sunteți sigură că bebelușul meu e în afara oricărui pericol?

Joan se străduia să-și ascundă iritarea și să-și controleze vocea.

– Sunt sigură… Dar de ce naiba nu mi-ați spus până acum? Ne-am văzut în fiecare săptămână…

– N-am avut suficient curaj, doamnă doctor.

– Ce prostie! Aș fi putut să vă liniștesc. Mă gândesc că acel medicament avea o denumire greoaie și doctorul Hulme s-a gândit să nu vă încarce memoria degeaba.

Joan se gândi că dimineață va trebui să se uite pe fișa doamnei Perry și, mai ales, să stea de vorbă cu Philip.

* * *

De fapt, scandalul izbucni mult mai devreme decât ar fi vrut ea. Se aflau la micul dejun, a doua zi dimineață. Era și dotorul Brockhurst.

Philip întrebă nonșalant:

– Și, cum s-a descurcat doamna Perry?

– Foarte bine. Are un băiețel de patru kilograme.

Joan continuă să-și mănânce ouăle cu șuncă, sperând ca discuția să se sfârșească în acel punct.

Dar Philip avea chef de vorbă.

– Mi-amintesc ce încăpățânată era… O dată, n-a vrut să ia ce-i prescrisesem, doar pentru că tu nu-i dădusei

niciodată acel medicament. Acum, dacă te încălzește cu ceva, este unul dintre pacienții care preferă femeile medic.

– Nici nu mă mir, spuse Joan furioasă. Femeia aia și-a făcut o mulțime de griji, crezând că i-ai dat talidomidă.

– Doamne, ce isterie generală s-a creat în jurul acestui medicament… Și numai presa e de vină pentru asta. E inacceptabil…

– Nu, Philip. Inacceptabil este faptul că ai lăsat-o atâta timp să-și facă griji, în loc să-i explici, pur și simplu, că i-ai prescris vitamine și fier.

Philip puse nervos cuțitul și furculița pe masă.

– Chiar crezi că e cazul să dau amănunte pentru fiecare doctorie pe care o prescriu? Am și alte treburi de făcut, să știi. În plus, se pare că tratamentele misterioase dau cele mai bune rezultate. Dacă știu prea multe despre medicamentele pe care le iau, pacienții își pierd încrederea.

Ieși, trântind ușa în urma lui. Harry, care până atunci nu scosese o vorbă, ridică ochii din ziar și spuse:

– Nu cred că ar fi trebuit să-ți vorbească așa…

– Îmi pare rău, Harry. Aș fi vrut ca discuția asta să aibă loc între patru ochi, dar n-a fost să fie așa. Îmi cer scuze.

– El ar trebui să-și ceară scuze, nu tu.

– Las-o baltă, spuse Joan, împăciuitor. Te rog doar atât: spune-le pacienților tăi ce medicamente le prescrii. Au dreptul să știe.

– Știu, Joan. Voi face tot posibilul. Acum, spune-mi cu ce-ai vrea să te ajut azi.

Joan se calmă. Harry era un băiat de treabă. Puțin cam atras de asistentele tinere, dar era normal la vârsta lui.

– Mă gândeam să faci o tură prin spital. Dacă ceva nu ți se pare în regulă, mă suni. Dar nu schimbi tratamente până nu ne consultăm. Eu rămân aici, la cabinet.

* * *

Joan ieși din cabinet și privi pacienții din sala de așteptare. Scaunele erau pline. Doamna Taylor îi făcu un semn cu mâna.

– Poftiți, doamnă Taylor.

– Bună dimineața, doamnă doctor.

Intrară împreună în cabinet.

– Ce-ați pățit, doamnă Taylor? Credeam că sunteți în vacanță.

– Am fost, dar am avut un mic accident.

– Ce s-a întâmplat?

– Un autobuz a intrat în mine. Cred că nu-l mai țineau frânele. Dacă ați vedea în ce hal arată mașina mea… M-am lovit la încheietura mâinii.

– Și cine v-a bandajat?

– La un mic spital din zonă. Dar m-am gândit totuși să mă vedeți și dumneavoastră. Spuneau că am…

– O fractură?

– Exact. Ce înseamnă asta?

– Facem o radiografie și apoi vă explic. Nu v-au dat nici o hârtiuță pentru mine?

– Ba da, dar nu reușesc să-mi aduc aminte unde am pus-o. A venit și poliția și m-am zăpăcit de tot.

– Nu-i nimic. Mergeți la radiografie acum, sus la etaj, și spuneți-le celor de acolo că aștept rezultatul imediat.

După doamna Taylor, în cabinet intră un băiețel. Joan își aminti că-l chema Jeremy, dar numele de familie nu și-l putea aduce aminte.

– Nici n-aveți cum să-l știți, spuse băiatul. N-am mai fost niciodată la dumneavoastră.

– E-n regulă. Ce vânt te aduce pe-aici, acum?

Jeremy ridică o mână. Avea un deget umflat, pe care-l ținea nemișcat.

– Ți-ai făcut o radiografie?

– Da. Asistenta m-a trimis sus de cum m-a văzut. Cred că radiografiile sunt deja pe panou.

Joan se apropie de panou și privi cu atenție radiografiile. Nu părea a fi nici o fractură. Și totuși, o pată compactă era situată între două falange.

Asistenta Stringer veni lângă ea.

– Pare a fi un mic chist, nu credeți?

– Ba da. La asta mă gândeam și eu. Va trebui să-l imobilizăm acolo.

– Vreți s-o chem pe asistenta Dalziel?

Joan tocmai se pregătea să refuze, dar se răzgândi. Ar fi fost interesant s-o cunoască și ea pe noua prietenă a lui Harry.

– Dacă nu e ocupată…

– Sunt sigură că-și va face timp pentru dumneavoastră. Șase săptămâni va dura operațiunea?

– Da, cam așa ceva. Vreau să încerc să-l sfărâm încet, încet.

Băiatul se încruntă.

– Am auzit. Șase săptămâni fără rugby?

– Din păcate, da.

– Femeile… spuse el cu amărăciune.

– Deci și tu ești dintre aceia care nu sunt de acord cu medicii femei, nu-i așa?

– Nu, eu nu. Tata… Dar acum știu motivul. Se intimidează în fața femeilor.

Joan pufni în râs. Nu mai auzise niciodată o astfel de explicație.

Sora Dalziel intră în cabinet. Era, într-adevăr, foarte drăguță. Blondă, cu un păr bogat, ce-i încadra chipul perfect, cu picioare lungi și subțiri și un trup bine proporționat. Harry avea, fără îndoială, gusturi bune.

Joan îi dădu câteva indicații și apoi ieși în hol, căutând cu privirea fețe familiare. Se părea că toți pacienții de acolo așteptau la ceilalți medici care consultau în Fenton. Văzu un muncitor îmbrăcat în salopetă, care se ridicase în picioare. Avea o mână bandajată superficial. Bandajul era plin de sânge. Îl recunoscu. Era unul dintre pacienții lui Philip.

– Doamnă doctor, spuse el, mă puteți primi și pe mine?

– Sigur că da, domnule Robbins. Poftiți, intrați.

Joan îl conduse în cabinet și-l invită să ia loc pe scaun. Îi privi îngrijorată mâna.

– Se pare că azi toată lumea are probleme cu loviturile la mână, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

– Mi-a căzut o greutate de fier pe deget.

– Atunci, va trebui să facem mai întâi o radiografie… Asta de îndată ce vă veți simți puțin mai bine. Chiar acum am să vă dau un medicament pentru durere.

Asistenta se apropie și aduse doctoria.

– Cred c-ar trebui să se întindă puțin pe pat, sugeră ea.

Fără să mai aștepte, îl ajută pe pacient să se întindă și-l înveli cu o pătură.

– Acum liniștiți-vă, domnule.

Apoi îi spuse lui Joan:

– Thomson îl va duce peste câteva minute cu căruciorul la radiologie.

– Bine, mulțumesc, soră. Unde o pot găsi pe doamna Taylor?

– Cred că e în cabinetul de alături.

Într-adevăr, acolo era. Radiografiile erau gata deja. Joan le examină cu atenție. Cei de la spital făcuseră treabă bună. Oasele erau aliniate frumos, numai că ghipsul era slăbit.

– Va trebui să schimbăm ghipsul, doamnă Taylor.

Se apucă de treabă. Exact când termină, o asistentă intră și anunță:

– Doamnă doctor, sunteți chemată în Chase Lane.

– Chase Lane? Era doamna Bellamy, nu-i așa?

– Întocmai.

– Atunci, ar trebui să plec. Ea nu sună decât dacă este o urgență. Doamnă Taylor, ne vedem peste trei săptămâni.

– E-n regulă, doamnă doctor.

– Aveți grijă pe-aici, fetelor, le spuse Joan asistentelor. Mă întorc mai târziu.

Apoi plecă grăbită. În hol, trecu pe lângă Philip.

– Philip, vezi că un pacient al tău este la mine în cabinet. Domnul Robbins, muncitorul de la calea ferată. Cred că are fracturi multiple. I-am dat un sfert de morfină și acum așteaptă să meargă la radiologie. Crezi că te descurci?

Ea uitase deja de cearta de la micul dejun, dar se părea că Philip își mai aducea încă aminte, pentru că răspunse rece:

– Bineînțeles că mă descurc.

* * *

Doamna Bellamy era foarte agitată.

– Doamnă doctor, micuța Marjorie…

Joan își aduse aminte că Marjorie, fiica doamnei, avea în jur de treisprezece ani.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Stătea și citea ceva pentru la școală când, deodată, a căzut. Direct pe podea. Avea spume la gură și…

– Se mișca?

– Da, dădea din mâini și din picioare. Doamnă doctor, e epileptică?

– Nu știu. Va trebui să aflăm. Haideți s-o vedem.

Intrară împreună în sufragerie. Fetița stătea întinsă pe o canapea. Sângele îi șiroia din buză.

– Dacă se mai întâmplă să aibă astfel de crize, primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să-i băgați un creion între dinți, ca să nu se mai muște.

– Dar credeți că se va mai întâmpla, doamnă doctor?

Doamna Bellamy încerca să-și păstreze calmul, dar îngrijorarea se citea clar în ochii ei.

– Nu știu ce să zic. Marjorie…, cum te simți?

Fetița clipi, surprinsă.

– Mă simt bine.

– Ți-aduci aminte că ai căzut? întrebă Joan. Te doare ceva?

– Nu mă doare nimic, dar nu-mi amintesc să fi căzut.

Se încruntă, apoi se frecă la ochi.

– Tot ce știu, este că am văzut niște luminițe mici și strălucitoare.

– Dar ai mai văzut așa ceva și înainte? Ți s-a mai întâmplat să cazi vreodată?

– Nu-mi amintesc… Dar parcă am mai căzut o dată. Mă uitam la televizor și m-am trezit pe jos. Probabil că asta se întâmplase.

– Înțeleg… Uite, am să-ți dau niște tablete pentru durerea de cap care ar putea să apară.

– Mulțumesc, doamnă doctor.

Joan ieși în hol, urmată de doamna Bellamy.

– Se pare că e vorba despre epilepsie. Dar nu vă pot spune cu siguranță decât după ce facem niște analize. Mai întâi de toate, va trebui să-i facem o electroencefalogramă.

– O s-o internați în spital?

– Da, dar numai pentru o zi sau două, ca să-i putem face toate analizele.

– Și dacă e epileptică, ce se va întâmpla în continuare?

– Nu vă faceți griji. Această boală se poate trata. Va trebui să aibă grijă să-și ia tratamentul regulat și să se ferească de locurile periculoase– leagăne, intersecții… Și spuneți-i ca atunci când mai vede luminițele acelea, să se așeze pe ceva și să stea liniștită.

– Bine, doamnă doctor.

– Dacă este într-adevăr epileptică, ceea ce nu știm încă, s-ar putea să încerce de-a lungul timpului tot felul de senzații ciudate. Unora li se pare că văd luminițe, altora că aud sunete asurzitoare, sau simt mirosuri ciudate. Uneori, s-ar putea să aibă senzația de deja vu.

– Serios? Ce manifestări ciudate!… Să vă mai spun ceva, doamnă doctor. Dacă o zgârii puțin cu unghia, semnul rămâne acolo ore întregi.

– Da, se mai întâmplă. În orice caz, feriți-o de televizor. Să se odihnească mai mult.

– Așa este. Am citit în ziar că poți face epilepsie din cauza televizorului. E adevărat?

– Nu cred. De fapt, nu s-a demonstrat încă științific ce provoacă epilepsia. Se pare totuși că unii oameni au o predispoziție genetică pentru această boală.

Joan își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

– Acum, trebuie să plec. Vă anunț eu când s-o aduceți la spital.

– Mulțumesc mult, doamnă doctor. Și-mi cer scuze că a trebuit să vă deranjez.

– Dar nu e nici un deranj, doamnă Bellamy. Nu mi-am făcut decât datoria.

Joan nu înțelegea de ce toți își cereau scuze pentru deranj și mulțumeau de parcă ar fi făcut cine știe ce minune. Dar, probabil că știau din experiența proprie că unii doctori nu vroiau să fie deranjați. Ce prostie, se gândi ea dezgustată. Până la urmă, asta le era meseria. Cu ce erau doctorii mai presus decât niște instalatori sau zugravi?

Ajunse acasă, iar doamna Telfer le servi prânzul. Philip nu urcase la masă.

Harry îi spuse:

– Să nu uit, te-a căutat o pacientă de-a ta mai devreme puțin. Venea de la doctorul Kelly…

– Doctorul Jarvis Kelly? Cardiologul? Dar ce căutase la el? Cum se numea pacienta?

– Parcă… domnișoara Coombes.

– Și cum a ajuns la Kelly? Eu îmi trimit bolnavii de inimă la doctorul Hardman.

– Păi, Philip a trimis-o, când erai tu în concediu.

– Cum și-a permis? Știa doar că eu colaborez de-atâta timp cu Hardman…

– Nu știu, dar m-am gândit că ar fi bine să-ți spun despre ce e vorba, înainte să afli chiar tu.

Joan clocotea de mânie. Trebuia însă să se calmeze. N-avea rost să-și strice pofta de mâncare. Se va ocupa de asta mai târziu.

– Lasă asta acum, îi spuse ea lui Harry. Mai bine povestește-mi despre iubita ta. Am văzut-o și eu azi dimineață. E drăguță.

– E o păpușă. Numai că mulți se bat pe ea. Chiar și…

Se opri, rușinat.

– Chiar și?…

– Chiar și Philip a încercat s-o cucerească. I-am spus fetei că el are o prietenă în Bristol, dar n-aș zice că m-a crezut.

– Serios? Eu n-am știut că Philip are o prietenă…

– Mie mi-a spus ducesa.

Harry îi spunea doamnei Telfer așa.

– Ssst, cred că vine, spuse Joan auzind ușa deschizându-se.

Dar nu era ea, ci Philip. Hotărâtă să nu compromită și această masă, Joan îl ignoră complet și vorbi în continuare cu Harry. Discutară îndelung, despre subiecte diverse – de la astronomie, până la Fidel Castro.

După masă, Harry se ridică de la masă și plecă.

Philip începu să vorbească, plin de el:

– Problema ta este că ești foarte drăguță. Aș putea sta zile întregi să te privesc, ca femeie. Dar ca doctor, mă calci pe nervi. Întotdeauna am spus că nu voi lucra cu sau pentru o femeie și nu știu de ce am acceptat totuși. Dacă vrei să știi…

– Tacă-ți gura, interveni Joan, și ascultă-mă cu atenție. De când m-am întors din concediu– și vreau să-ți spun că-mi pare tare rău c-am plecat – în fiecare clipă regret că am fost de acord să lucrez cu tine. Observ că faci tot posibilul pentru a-mi submina autoritatea. Mi-ai supărat pacienții, mi-ai schimbat nejustificat tratamentele, iar acum aflu că mi-ai trimis un pacient la Jarvis Kelly.

– Și ce-i cu asta?

– Dar știai foarte bine că eu îi trimit la Guy Hardman.

– Și nu înțeleg de ce trebuia să fac și eu asta…

– Pentru că era pacientul meu.

– Dar tu nu erai, așa că am decis să-l trimit la Kelly.

– Dar de ce?

– Simplu, pentru că eu îl consider mai bun.

Joan îl privi șocată. Realiză totuși că Philip avea dreptul la propria sa părere despre un medic sau altul. Spuse calm:

– Hai să nu ne mai comportăm ca doi copii. Trebuie să recunoaștem. Nu merge, nu-i așa?

– Nu, mi-e teamă că nu prea merge. Arăți fantastic când ești supărată, Joan, dar totuși nu merge treaba.

– Și care ar fi propunerea ta?

– Păi, aș putea pleca în vacanță, iar apoi nu m-aș mai întoarce. Parteneriatul nostru nu este încă semnat oficial, așa că acum ar fi momentul să-l întrerupem.

Joan nu era deloc surprinsă.

– Deci vrei să pleci… dar, spune-mi, te rog, în afară de faptul că noi doi suntem în mod evident incompatibili, mai există și alte motive pentru care vrei să pleci?

– Asta, dă-mi voie să-ți spun, e numai treaba mea.

– Bine, atunci pleacă. Și nu-ți face griji, voi găsi eu pe altcineva în locul tău…

Urcă în camera ei și se odihni zece minute. Nu-i convenea deloc situația în care se ajunsese, dar asta era. Apoi, coborî și sună la agenție.

– Am nevoie urgent de cineva, spuse ea în receptor. Și, vă rog, nu-mi trimiteți persoane în vârstă. Avem și ture de noapte. Și, da, se poate locui și aici, dacă e nevoie. Nu uitați că e foarte urgent.

Nu prea știau cei de la agenție ce înseamnă urgent, se gândi ea. Așa că ar fi fost bine să încerce și în altă parte.

Se îmbrăcă și se pregăti să plece la consultațiile de după-amiază. Doamna Telfer o conduse.

– Nu uitați că astăzi aveți oră la radio, doamnă doctor.

Uitase deja. Era ziua ei de emisie, în cadrul emisiunii „ Vă vorbește un doctor". Era ultima emisiune, de altfel. Îi plăcuse să facă asta, dar se bucura că se termina. Era destul de obositor și-i cam încurca programul.

– N-am să uit, doamnă Telfer.

– Și care va fi tema emisiunii de astăzi?

– Locul femeii medic în societate. Interesant, nu?

Ieși pe ușă.

– Dacă sună cineva de la agenție, spuneți-i să revină cu un telefon mai târziu.

– E-n regulă doamnă doctor.

# *Capitolul 2*

După ce făcură o scurtă repetiție, producătorul intră din nou în camera de probă.

– A fost bine, o asigură el pe Joan. Doar că puțin cam scurt.

Își aruncă din nou privirea asupra materialului pregătit de ea.

– Șterge tăietura asta de aici, sugeră el, iar pasajul acesta rescrie-l cu mai multe cuvinte.

Joan scrise repede:

„ Nici nu pot înțelege ideile preconcepute ale unora cu privire la femeile doctor. Iar asta pare cu atât mai ridicol cu cât asistentele medicale femei se bucură de tot respectul și omagiul pacienților. De ce în cadrul aceluiași domeniu– acela al sănătății– există două viziuni complet diferite asupra femeilor? De ce oamenii simpli nu pot înțelege că o femeie este mult mai devotată pacienților ei, lucrând cu mult mai multă dăruire?"

– Ce părere ai, Malcolm?

– Perfect, spuse producătorul. Nici nu-ți dai seama ce voce frumoasă ai atunci când ești furioasă…

– Vorbești serios? Sper totuși să nu mă mai enervez pe ziua de azi. A fost o zi foarte grea…

– Bun. Nu mai repetăm încă o dată, trebuie totuși să pară spontan. Fii atentă, când se aprinde lumina verde, intri.

– Asta le spun și eu pacienților mei la cabinet.

– Păi, în cazul acesta, mai bine am fi numit seria emisiunilor noastre „ Lumina verde", nu-i așa? Bine, acum trebuie să ies. Ai grijă cum ții capul, ai tendința să te îndepărtezi de microfon.

– Am să fiu mai atentă.

Malcolm ieși. După câteva clipe, vocea lui anunța în microfon:

– Aici studiourile BBC. În seara aceasta avem în studio o femeie doctor, care ne va vorbi despre unele aspecte ale medicinei moderne.

Lumina verde se aprinse în fața lui Joan. Înainte de a începe să vorbească, își aduse aminte de luminița verde care se aprindea în spital, la primul ei loc de muncă, ori de câte ori cineva era în pericol.

Spuse în microfon:

– Bună seara, dragi ascultători…

Când termină, abia mai putea respira. Însă știa că totul mersese bine. Intră în camera de control ca să-și ia ramas bun, pentru ultima dată, de la producătorul emisiunii, de la asistenți și ingineri de sunet.

– Să știi că am înregistrat emisiunea, o anunță Malcolm. O voi trimite la ziar. A fost cel mai bun discurs al tău.

– Mă bucur…, recunoscu Joan. Eu credeam că am fost prea înverșunată…

– Păi tocmai asta ne place, doamnă doctor, strigă fata de la panoul de comandă.

– Și hai să nu ne luăm rămas bun, adăugă producătorul, eu cred că ne vom mai auzi…

– Nu știu ce să zic, voi fi cam ocupată în perioada imediat următoare. Partenerul meu tocmai a plecat și…

– Nu-ți face griji. Aranjăm în așa fel încât să-ți convină. Ne auzim în curând. Audiența postului nostru a crescut de când cu emisiunea asta, așa că ar fi păcat să-i punem punct.

* * *

Când ajunse la cabinet, Joan constată că mai erau încă doisprezece pacienți în sala de așteptare. Unul dintre ei era doamna Burrows, care făcea parte din acea categorie de pacienți ce încercau să-și rezolve toate problemele din familie cu o singură vizită la medic.

– Dacă tot sunt aici, spuse ea ca de obicei, dați-mi și o trimitere la oftalmologie pentru fiica mea și o adeverință pentru soțul meu. Îi trebuie la serviciu. Și mai dați-mi ceva și pentru bunica. O dor îngrozitor picioarele.

Joan își scoase carnețelele și începu să scrie. Uneori, consultațiile medicale păreau sesiuni maraton de autografe.

– Va trebui să-l consult pe soțul dumneavoastră mai întâi. De unde pot ști că e suficient de bine pentru a se întoarce la serviciu?

– Păi, data trecută, doctorul Hulme…

– Nu mă interesează ce-a făcut doctorul Hulme. Spuneți-i soțului să vină mâine dimineață la cabinet. De ce n-a venit chiar acum, cu dumneavoastră?

– Pentru că s-a dus la meci, doamnă doctor.

– Bine, atunci. Dacă a fost în stare să meargă la meci, înseamnă că se poate duce și la serviciu. De data asta vă dau adeverință, dar data viitoare vreau să-l văd personal.

– Vă mulțumesc, doamnă doctor.

– Și, doamnă Burrows, când plecați, să-mi spuneți, vă rog, dacă mai așteaptă cineva afară.

Femeia ieși și, după câteva momente, vârî capul pe ușă și anunță:

– Nu mai e nimeni, doamnă doctor.

– Bine, mulțumesc.

George intră și el în cabinet.

– Ați întârziat, doamnă, spuse el supărat. Se răcește mâncarea…

– Vin imediat, George. Doctorul Hulme s-a întors?

– Dacă s-a întors? Și-a luat toate lucrurile și a plecat. L-ați dat afară, nu-i așa?

– Nu, George. El a hotărât să-și ia concediu, atâta tot.

Urcară împreună scările și ajunseră în sufragerie.

– George, doamna Telfer a plecat?

– Da, doamnă, de douăzeci de minute.

– A lăsat vreun mesaj? Ți-a spus cumva dacă m-au căutat cei de la agenție?

– Nu, doamnă. Tânărul doctor se întoarce la nouă, ca de obicei?

– Cred că da.

Și să sperăm că nu mai apare nici o urgență până atunci, se gândi Joan, extenuată.

Se așeză la masă și începu să mănânce cu poftă. Deodată, se auzi soneria de la intrare. George plecase la bucătărie, pentru a pregăti cafeaua, așa că se ridică și se îndreptă spre ușă.

Un bărbat înalt, slab, cu părul blond și ochii gri-verzui, stătea pe scări, în fața ușii.

– Bună seara, spuse el. Dumneavoastră sunteți doamna doctor Dryden? Sper că nu vă deranjez.

Avea o voce frumoasă, profundă, ca a unui actor, se gândi Joan.

– Nu mă deranjați deloc. Probabil că sunteți de la agenție, pentru postul de suplinitor. Intrați, doctore…

– Beech, răspunse bărbatul.

– Doctore Beech, tocmai eram la cafea. N-ați vrea să-mi țineți companie?

Tocmai atunci, George trecu prin hol cu tava. Două cești, observă Joan. Deși îmbătrânise, George era la fel de eficient ca în tinerețe.

– Cu multă plăcere, doamnă.

Se dezbrăcă de haină și o puse în cuier. Apoi o urmă pe scări.

– Dați-mi voie să vă felicit pentru emisiunea din seara asta. Ați fost grozavă…

– Da? Ați ascultat-o?

– Le-am ascultat pe toate. Și mi-au plăcut foarte mult.

– Mulțumesc. Din păcate, nu cred că prea mulți doctori au avut timp s-o asculte. Dumneavoastră erați liber marțea după-amiază, nu-i așa?

– Așa este.

– Bun. Acum să trecem la treburile noastre. Bănuiesc că ar trebui să vă cer referințe și tot felul de chestii din astea…

Dar știu sigur că oricum îl voi angaja, își spuse Joan. E exact genul meu.

– Sau mai bine lăsați. Probabil că dosarul e la agenție. Știam că suplinitorii sunt, în general, doctori ieșiți la pensie. Dar văd că dumneavoastră sunteți încă tânăr.

– Am treizeci și patru de ani. Am lucrat și în spital, și în cabinete particulare. Am destulă experiență, dar nu m-am specializat. Se pare că medicina generală mă atrage cel mai mult.

Se afla acum între două slujbe. Urma să se prezinte la noul loc de muncă peste câteva săptămâni, iar până atunci, se gândise să nu stea degeaba.

Aflând asta, Joan se strădui să-și ascundă dezamăgirea. Îi explică pe scurt cum erau împărțite sarcinile, ce trebuia să facă, atât la cabinet, cât și la spital.

Doctorul Beech ascultă cu atenție, apoi spuse:

– Bănuiesc că ați vrea să încep chiar de mâine.

Era foarte sigur pe el, se gândi Joan. Încă nici nu-i spusese că-l va angaja, cu toate că nu mai încăpea nici o îndoială, iar el se oferise deja să înceapă a doua zi. Îl plăcea tare mult. Era genul de om pe care-l îndrăgea instinctiv și era sigură că putea avea toată încrederea în el. În plus, se părea că și el o cunoștea și o înțelegea foarte bine.

– Da, dacă se poate, aș vrea să începeți chiar de mâine.

Fusese atât de simplu și atât de rapid. I se părea că-l cunoștea de-o viață pe omul acesta.

Pe la ora nouă, Harry își făcu apariția. Joan făcu prezentările:

– Harry, dumnealui este doctorul Beech. Doctore Beech, faceți cunoștință cu doctorul Brockhurst, asistentul nostru.

– Spuneți-mi Harry, oricum eu sunt cel mai tânăr pe-aici.

– Bine, atunci spuneți-mi și voi Richard. Nici eu nu sunt prea bătrân.

Doamne, ce noroc am avut, se gândi Joan, privindu-i pe cei doi cum stăteau de vorbă. Ca să nu mai spun că e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în ultimul timp. Deși e mult prea slab, arată mai bine chiar și decât Guy.

Dar ea nu se îndrăgostise de Guy datorită aspectului său exterior, își spuse hotărât. Bine, dar atunci, de ce se îndrăgostise de el? Analizând situația și întorcându-se în timp, își dădu seama că-i era imposibil să spună ce o atrăsese la el. Era un medic priceput și renumit, foarte sigur pe el, ca Richard Beech. Iar ceea ce apreciase cel mai mult la el era că, odată începută relația lor, Guy nu mai avusese de-a face cu nici o altă femeie.

– Doctore Beech, spuse Joan deodată, îmi cer scuze că nu v-am întrebat. Ați servit cina?

– Da, proprietăreasa casei unde locuiesc cu chirie servește cina la ora șase.

– Da? Și unde locuiți acum?

– În Birmingham. Mai precis, în Selly Oak. Probabil că veți vrea să mă mut aici în cursul zilei de mâine…

Din nou îi citise gândurile. Nu discutaseră nimic despre asta, dar naveta ar fi fost obositoare și inutilă, până la urmă, se gândi Joan.

– Bineînțeles, spuse ea.

Descoperi fericită că erau pe aceeași lungime de undă. Richard gândea exact la fel ca ea, doar că puțin mai repede.

– George sau doamna Telfer vă vor pregăti camera mâine dimineață, adăugă.

– George este bătrânul care a adus cafeaua?

– Exact. E un vechi angajat al familiei. O să vă obișnuiți cu el. Unchiul meu l-a adus de pe front, după primul război mondial. I-a fost servitor credincios până când a murit.

– Unchiul dumneavoastră a fost medic?

– Da, iar eu am fost subalterna lui.

Telefonul țârâi strident în liniștea serii. Joan se duse să răspundă și reveni în câteva clipe.

– Era doamna Sinclair. I-a sosit sorocul. Acum voi vedea dacă am avut dreptate. După părerea mea va naște gemeni. Trebuie să plec. Dar dumneavoastră, doctore Beech, puteți rămâne cu Harry.

Însă Richard Beech se ridicase deja în picioare.

– Gemeni? Vin cu dumneavoastră. Încă o pereche de mâini v-ar putea fi de ajutor.

Din nou părea de neclintit în decizia lui. Joan acceptă, fericită.

– Atunci, ce-ar fi să ne spunem pe nume? propuse ea. Până la urmă, suntem colegi, nu-i așa?

– Așa este. Sunt de acord.

* * *

Trei ore mai târziu, amândoi, împreună cu asistenta Jones, o felicitau pe doamna Sinclair și coborau în bucătărie să bea un ceai cald.

– Am bănuit eu că sunt gemeni, spuse Joan. Dar nu monozigoți…

Îl privi cu recunoștință pe Richard.

– Dacă n-ai fi fost tu, m-aș fi descurcat mult mai greu.

– Aveți niște mâini de aur, doctore Beech, spuse asistenta. N-am mai asistat până acum la așa o naștere…

– Ar trebui să-ți iei diplomă în obstetrică-ginecologie, sugeră Joan.

Richard zâmbi.

– Mi-am luat deja.

– Sunteți tare norocoasă, doamnă doctor, interveni din nou doamna Jones. Cu așa un suplinitor… Ar trebui să vă fie partener, nu suplinitor, care azi e, mâine nu mai e.

Joan ar fi vrut să aprobe, dar se gândi că era totuși prea devreme pentru astfel de remarci.

– Mi-e teamă că doctorul Beech are deja alte aranjamente. Dar, între timp, ne vom bucura de prezența și de ajutorul lui.

După ce plecară, Joan îl conduse pe Richard înapoi la cabinet, pentru că el își lăsase mașina acolo.

Înainte de a se despărți, dădură mâna prietenește.

– Ne vedem mâine, spuse el. Abia aștept.

Mâna lui era caldă și puternică. Transmitea parcă o undă electrică, ce determina accelerarea bătăilor inimii.

– Noapte bună, spuse Joan încet și apoi intră în casă.

Privindu-se în oglinda din hol, constată că era îmbujorată ca o puștoaică de șaisprezece ani.

George apăru în cadrul ușii.

– L-ați angajat, nu-i așa? știam eu că o veți face. E un domn, ce mai!

– Da, George. Mâine se mută la noi. N-ai vrea, te rog…

– Camera lui e gata, doamnă. Am aranjat-o cât timp ați fost plecați. Și, credeți-mă, e un domn în adevăratul sens al cuvântului. Mi-a strecurat chiar o monedă de cinci șilingi.

– Serios? Dar când? N-am observat nimic.

– Păi, v-am spus că e un gentleman. Mi i-a strecurat chiar sub nasul dumneavoastră, dar un domn nu lasă niciodată să se vadă asta.

George plecă râzând, mulțumit că găsise, în sfârșit, un bărbat pe gustul lui. Nu ca doctorul Philip Hulme… Un bărbat adevărat…

* * *

A doua zi dimineață, Joan primi un telefon de la Guy Hardman.

– Ei, ia spune, vii diseară la petrecere, sau nu?

– Dragul meu, dar ți-am mai spus că nu pot.

– Bine, atunci când ne vedem? Duminică?

– Cel mai probabil. Te mai sun eu, Guy.

Joan era iritată. Îi mai spusese o dată ca nu poate merge. Ce-l făcuse să creadă că se va răzgândi între timp? Sau, uneori, „ nu" însemna „poate"?

Îi povesti asta și lui Harry.

– Bine, dar acum ai fi putut să te duci, spuse el împăciuitor.

– N-aș fi putut, Harry. Am multă…

– Dar Richard îți putea ține locul. Doar pentru asta l-ai angajat, nu? Cine să te mai înțeleagă?…

Într-un fel, Harry avea dreptate. Dar nu despre asta trebuia să vorbească acum.

– Hai, mai bine, să vedem cum facem astăzi. În mod sigur, Philip a lăsat o listă cu pacienți care trebuie vizitați la domiciliu. Pe lângă asta, trebuie să facem față și la cele două cabinete.

– Și mai e și examanul medical de la fabrică, adăugă Harry.

– Așa este. Cred că acolo te vei duce chiar tu. Faci un control medical de rutină. Ai grijă la cei cu ochelari, să nu aibă dioptrii prea mari, și să nu aibă eczeme la mâini.

– Eczeme? Dar de ce? Lucrează cu produse alimentare?

– Nu. Însă acolo au apărut de-a lungul timpului multe cazuri de dermatită. Și n-aș vrea ca asta să se mai repete.

– E-n regulă. Altceva?

– Te-aș mai ruga să vizitezi și nou-născuții mei. Perry și Sinclair. Am uitat să-ți spun că doamna Sinclair a născut doi gemeni azi-noapte. Ar fi trebuit să fii acolo. Ar fi fost o experiență interesantă.

– Mi-ar fi plăcut. Cum v-ați descurcat?

– Doctorul Beech a fost minunat. Știai că are diplomă în obstetrică-ginecologie?

– N-am știut.

Harry părea impresionat.

– Deci, cum facem? întrebă el.

– Păi, cred că, până la urmă, am să plec eu pe teren, iar tu rămâi la cabinet. Mi-am adus aminte că trebuie să trec și pe la spital. Am de făcut o programare la electroencefalogramă.

– Epilepsie?

– Mi-e teamă că da. O fetiță de treisprezece ani. Dar, având în vedere vârsta, există șanse să scape.

– Epilepticii sunt cazuri foarte interesante. Iar manifestările lor sunt diverse. Am și eu o listă pe-aici…

Harry căută repede în agendă.

– Uite, am găsit. Unii spun că simt un fel de inel metalic strâns în jurul capului. Alții simt nevoia să sugă o lămâie.

– O lămâie? N-am auzit asta până acum. Nu, pacienta mea e un caz clasic – vede luminițe strălucitoare.

Harry părea dezamăgit.

– Dar știai și treaba cu culorile? întrebă Joan.

– Am auzit că unii văd dintr-o dată culorile mult mai aprinse și mai vii.

– Da, iar alții nu mai percep în momentele de criză decât o singură culoare. Totul în jurul lor devine monocrom. Alb și negru, ca un film. Sau totul roșu, sau galben… Interesant, nu?

Joan se ridică.

– Trebuie să plec, acum. Crezi că te descurci aici?

– Da, bineînțeles. La ce oră vine Richard?

– Cred că pe la unsprezece. Ne vedem toți la prânz.

* * *

Celălalt cabinet unde Joan și colegii ei dădeau consultații se afla în partea mai săracă a orașului., la parterul unei case. Era compus dintr-o cameră de așteptare, o cameră de consultații și o bucătărioară. Doamna Flack, îngrijitoarea, locuia în apartamentul de deasupra.

O întâmpină pe Joan în holul de la intrare.

– Numai patru pacienți până acum, doamnă. Foarte mulți au plecat când au auzit că doctorul Hulme nu mai consultă. Vedeți dumneavoastră, unii…

– Da, știu, doamnă Flack. Unora nu le plac doctorii femei. Iar asta se întâmplă în special la țară și în zonele sărace ale orașelor. Și chiar nu înțeleg de ce.

– Din cauza ignoranței, doamnă. Și a prostiei.

– În orice caz, doamnă Flack, puteți să le spuneți că, începând de mâine, va veni un doctor încântător, care pe deasupra este și bărbat. Dar, între timp, să vină la mine sau, pur și simplu, să-și vadă de treaba lor.

Joan intră în cabinet și începu să-i consulte pe cei patru care așteptau. Primii trei se dovediră a fi cazuri ușoare, însă cel de-al patrulea îi atrase atenția.

Domnul Dethridge era un pacient al lui Philip. Joan se uită în fișa lui. Fusese diagnosticat cu scleroză într-un grad avansat, dar nu i se făcuseră prea multe investigații. Și, chiar în urma tratamentului, starea lui se înrăutățea. În plus, pierduse foarte mult în greutate.

– Am să vă prescriu niște injecții. Iar, pe lângă tratament, v-aș recomanda o dietă bogată în calorii. Uitați aici o listă cu alimentele cele mai indicate și rețeta. Peste două săptămâni vă rog să reveniți la control.

Bărbatul privi lista și se încruntă.

– Doamnă doctor, nu știu ce să zic despre dieta asta. Știți… am o pensie foarte mică și nu cred că-mi voi putea permite…

– În cazul acesta, va trebui să vă găsim un loc într-un azil. Vă promit că am să mă implic personal. Dumnavoastră trebuie doar să fiți de acord.

– Vă mulțumesc, doamnă doctor. Sunt întru totul de acord.

– Și încă ceva. Peste vreo două zile, voi trimite încă un doctor să vă consulte. Cred că n-aveți nimic împotrivă, nu-i așa?

– Nu, doamnă.

Bărbatul plecă. Joan se gândi că părerea lui Richard Beech i-ar fi fost de mare ajutor în cazul acesta.

* * *

Folosindu-se de lista pe care Philip o lăsase pe birou, Joan făcu toate vizitele la domiciliu. În marea majoritate a cazurilor, găsea pacienții mutați în dormitorul de la stradă care era, de altfel, cea mai bună cameră. Nu-și putea da seama dacă erau

mutați permanent sau doar pentru vizita doctorului, așa că se gândi să-l întrebe pe ultimul ei pacient, un bătrân ce suferea de bronșită.

– N-ați prefera totuși să stați în camera din spate, de unde ați putea privi grădinile și dealurile?

Ei așa i s-ar fi părut normal. Priveliștea de la stradă era plictisitoare. Cât vedeai cu ochii, numai beton și cărămizi.

– A, nu, doamnă doctor. Vedeți dumneavoastră, asta este cea mai bună cameră. În plus, nevastă-mea m-a adus aici ca să stau cu ochii pe vecini. Trebuie să-i raportez tot ce se întâmplă pe stradă. Credeați că stau degeaba aici?

Acum se lămurise.

Plecă și se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Probabil că Richard ajunsese deja, iar Harry plecase la fabrică. Așa că trebuia să se întoarcă la cabinet. Nu se cădea să-l lase singur pe Richard chiar din prima zi.

Îl găsi verificând duplicatul listei cu vizite la domiciliu.

– Încercam să calculez cât de departe ai ajuns și când te vei întoarce. Mă bucur să te văd.

– Dar calculai degeaba. Aceea este lista vizitelor pe care le va face Harry. Eu am făcut vizitele lui Philip, adică ale tale. Te-a servit cineva cu o cafea?

– Chiar acum a sosit cafeaua, spuse doamna Telfer intrând pe ușă.

După plecarea ei, Richard întinse mâna.

– Nici măcar nu ți-am spus bună-dimineața.

Joan simți din nou acea undă electrică ce-i dădea fiori de fiecare dată când era aproape de el. Își trase repede mâna când doamna Telfer intră iarăși în cameră, aducând o farfurie cu biscuiți.

– M-am gândit că vă e foame, spuse ea cu accentul ei provincial.

– Chiar ne este, bombani Richard în urma ei. Pot să servesc?

– Bineînțeles.

– Mi-e cam foame. La micul dejun am avut un singur cârnat, și acela ars.

– Săracul de tine… Servește cât vrei. Sunt sigură că doamna Telfer mai are rezerve. Se teme să nu murim de foame, după părerea mea.

– Mmm, ce buni sunt. Sunt abia scoși din cuptor…

Joan îi întinse și cafeaua.

– Richard, aș vrea să te rog să-mi consulți un pacient. Philip l-a diagnosticat cu scleroză, dar cred totuși că nu e cazul…

Îi povesti amănunțit despre domnul Dethridge.

– I s-au făcut analize?

– Până acum, nu.

– Atunci, ar trebui să-i facem.

Richard umplu din nou ambele cești cu cafea. N-o întrebase dacă mai vroia, dar îi ghicise din nou gândurile.

– Problema e, continuă Joan, că e pensionar și e singur. Așa că n-are o situație materială prea grozavă.

– Și n-ar fi mai bine dacă l-am ajuta să intre într-un azil?

– Nu cred că e genul de bărbat care să vrea asta. Deși ar trebui să recunoască, măcar în sinea lui, că bărbații rămași singuri sunt cu mult mai neajutorați decât femeile rămase singure.

– Serios? întrebă Richard zâmbind.

– Mă referam la bărbații în vârstă.

– Așa e mai bine. Sper că n-ai convingeri feministe…

Joan simți cum se înroșește la față.

– Doar mi-ai ascultat punctele de vedere la radio. Cred în egalitatea sexelor și, implicit, în egalitatea profesională.

– A, dar nu ești dintre acelea care cred că femeile sunt net superioare bărbaților, din toate punctele de vedere…

– Nu, bineînțeles că nu. Dar tu? Crezi că bărbații sunt superiori?

– Categoric, nu.

Discuția se opri aici. Apoi, Joan puse o întrebare care o frământase toată noaptea:

– Richard, ai spus că mi-ai ascultat emisiunile la radio. Dar de unde ai știut că eram eu, pentru că numele meu n-a fost pronunțat niciodată. Știi doar că se păstrează anonimatul…

– Simplu. Îndată ce te-am întâlnit, mi-am dat seama că era vocea ta. Ai o voce care nu se poate confunda ușor. Nu puteau fi două doctorițe în Midlands care să aibă așa o voce.

– Sună chiar atât de îngrozitor? Știu că, atunci când vorbesc mai precipitat, am un ușor accent scoțian, dar…

– Joan, nu e nevoie de această falsă modestie, să știi. Probabil că nu sunt primul care-ți spune că ai o voce minunată.

Deși o spusese cu multă naturalețe, părea în același timp foarte serios.

– De fapt…, chiar ești primul.

– În cazul acesta, am s-o mai spun o dată, ca să fiu și al doilea. Ai o voce foarte frumoasă.

Joan abia se abținu să nu-i spună că și vocea lui era minunată. Se îndreptă spre fereastră.

– Ce zi frumoasă, spuse ea, schimbând subiectul. Ador toamna.

– Și eu. E un anotimp evocator, care-ți aduce aminte de căldura și de miresmele verii, dar și de frigul iernii nemiloase.

Telefonul țârâi scurt și Joan se duse să răspundă. Când se întoarse, anunță:

– Era un inspector de la Societatea Națională de Prevenire a Violenței și Abuzurilor față de Copii. Trebuie să plec. Se pare că sunt pacienții mei, deși nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată la acea adresă.

– E un caz de violență?

Joan dădu afirmativ din cap.

– Nu-mi plac deloc treburile astea.

– Dacă n-am nimic de făcut deocamdată, nu crezi că aș putea veni cu tine? întrebă Richard.

– Chiar ai vrea?

Joan îi era recunoscătoare.

– Mergem cu mașina ta, sau cu a mea?

– Cu a mea, bineînțeles.

Și de data aceasta, el hotărâse în locul ei. Constată că era bine să mai ia și altcineva decizii, să nu-i mai apese ei pe umeri toată răspunderea.

* * *

Inspectorul Hammerton îi aștepta în fața casei. Joan făcu prezentările.

– Am chemat și o ambulanță, doamnă doctor, spuse bărbatul mai plinuț, dar am vrut mai întâi să vedeți și dumneavoastră.

– Dar ce s-a întâmplat? interveni Richard.

– Veniți cu mine și o să vedeți.

Îi conduse pe o potecă îngustă spre o căsuță destul de cochetă. Joan observă că la ferestrele caselor din împrejurimi apăruseră chipuri curioase și cercetătoare.

– Ce curioși sunt oamenii ăștia, spuse șoptit.

Inspectorul privi de jur împrejur.

– Da, nimic nu le scapă. Și totuși, unul n-a venit să reclame ce se întâmplă aici. Spun că nu se amestecă unii în treburile celorlalți.

– Și-atunci, cum ați aflat?

– De la un spălător de geamuri. A trecut pe-aici săptămâna asta și a greșit casa. Apoi, văzând ce se petrece aici, a venit și a reclamat.

Între timp, ajunseseră în fața casei. Inspectorul deschise ușa și-i pofti înăuntru.

– Aici este sufrageria, spuse el. Covoare de calitate, canapele, fotolii, radio, televizor, chiar și un bar plin cu băuturi fine. Vedeți?

– Da, răspunse Richard, neînțelegând încă ce urmărea inspectorul.

– Aici este bucătăria… Uitați-vă bine. Toate dotările de ultimă oră: mixer, spălător, chiar și frigider. Vedeți?

– Da, spuse din nou Richard, dar nu înțeleg unde vreți să ajungeți.

– O să înțelegeți imediat.

Îi conduse apoi sus, pe scări, prezentându-le mai întâi baia, spațioasă și elegantă, cu prosoape mari și pufoase, și după aceea dormitorul.

– Vedeți? Pare cuibușorul unor îndrăgostiți.

Într-adevăr. Pereții erau de culoare roz, patul mare și confortabil trona în mijlocul camerei, iar de jur împrejur erau

carpete moi, în care te afundai până la gleznă. Un miros puternic de parfum scump plutea în aer. Ca și în restul casei, și aici era deosebit de curat și frumos.

– Și acum? întrebă Richard. N-ar fi mai bine să trecem la subiect?

– Ba da, spuse inspectorul, îndreptându-se spre o ușă din capătul celălalt al dormitorului. Numai să nu trageți aer adânc în piept. Aici nu miroase la fel de frumos ca-n restul casei.

Deschise ușa. Joan rămase în cadrul ușii, șocată. Richard era uluit.

– Doamne, ce fel de oameni sunt ăștia? Cum au putut face una ca asta?

Podeaua camerei era acoperită cu paie și zdrențe. Era mizerie peste tot – pe pereți, pe podea. Iar printre zdrențe stăteau, întinși pe jos, trei copii palizi. Aveau, probabil, unul, doi și trei ani, se gândi Joan, oripilată. Erau complet dezbrăcați, acoperiți doar cu niște pături rupte. Trupurile lor erau pline de cicatrici.

Cel mai mare dintre ei rodea înfometat o coajă de pâine uscată. Pe jos mai erau aruncate resturi de morcovi și cotoare de măr, iar într-un colț se afla un castron care, cândva, avusese probabil apă.

Însă cel mai impresionant era faptul că acei copii nici măcar nu plângeau. Stăteau pur și simplu întinși pe jos, iar chipurile le erau lipsite de orice expresie. Însă atunci când Richard se aplecă și-l atinse pe cel mare, acesta sări speriat.

– Cred că am văzut destul, inspectore, spuse Joan. Și mi se pare că am auzit ambulanța afară.

– Ați văzut și vânătăile?

– Da, le-am văzut.

Brancardierii ambulanței îi luară rând pe rând și-i înveliră cu pături. Apoi îi transportară la mașină.

Richard o conduse pe Joan la mașina lui. Reuși doar să mai spună:

– Inspectore, țineți-ne la curent.

Apoi se așezase pe locul ei și rămăsese nemișcată. Era palidă și se simțea foarte rău.

Richard conduse repede, dar nu spre cabinet, ci spre fermele din afara orașului. Joan nu protestă. Nici n-ar fi putut.

Când ajunseră în dreptul unei păduri, Richard trase pe marginea drumului și opri motorul. Apoi, o cuprinse de umeri și spuse cu blândețe:

– Haide, fii femeie adevărată. Plângi. Descarcă-ți sufletul. Dacă n-o faci tu, o voi face eu.

Atunci, ca prin minune, Joan izbucni în plâns, adăpostită la pieptul lui. Richard îi întinse o batistă, dar nu spuse nimic, nu încercă s-o liniștească. O ținu pur și simplu în brațe, ca pe un copil, așteptând ca ea singură să se liniștească.

Când se potoli, Joan era rușinată de momentele ei de slăbiciune.

– Îmi pare rău, Richard, spuse ea, întorcându-și privirea în altă parte.

– Nu trebuie să-ți pară rău. Niciodată să nu-ți pară rău pentru ceea ce simți. Ești femeie, e normal să ai sentimente, e normal să-ți pese de cei din jur.

– Există oare cineva căruia să nu-i pese?

– De exemplu, mamei lor nu i-a păsat.

– Doamne, dar de ce? Cum a putut să…

– Vom afla curând. S-ar putea ca mai târziu să-i găsim circumstanțe atenuante. Însă, în clipa asta, simt nevoia s-o tratez exact așa cum i-a tratat și ea pe copiii ei.

Rămase o clipă dus pe gânduri, părând foarte afectat de soarta celor trei copilași. Apoi spuse:

– Ce-ar fi să ne întoarcem acasă? E ora prânzului.

– N-aș putea mânca nimic. Cred că n-am să mai pot pune nimic în gură toată viața.

Richard o luă de mână.

– Nu trebuie să spui asta. Trebuie să te hrănești. Nu vezi că oamenii din jurul tău au nevoie de tine? Viața merge înainte, indiferent de șocurile pe care le suferim de-a lungul ei.

– Ai dreptate, Richard, spuse Joan.

– E-n regulă. Acum, hai să ne întoarcem acasă.

Ajunseră exact la timp. George aranjase deja masa.

– E ceva de băut în casa asta? întrebă Richard.

– Da, vezi în bar.

Aduse o sticlă de whisky și turnă într-un pahar. I-l întinse lui Joan.

– Nu-mi pasă dacă-ți place sau nu, bea-l.

Îl bău. Pe tot. Era așa de plăcut că cineva avea grijă de ea…

Auzi telefonul în hol, dar nu se duse să răspundă. După un timp, George vârî capul pe ușă și spuse:

– Au sunat de la agenție. Întrebau dacă sunteți mulțumită de domnul, sau vreți să vă trimită o tinerică.

Richard o privi blând.

– Nu vreau nici o tinerică, spuse Joan.

– Exact asta le-am spus și eu, zise George. Acum, n-ați vrea să vă servesc masa?

– Ba da, George.

Se așezară amândoi la masă. Omletă cu ciuperci. Mirosea delicios, dar Joan nu se atingea de ea.

De îndată ce George și doamna Telfer plecară, Richard o luă din nou de mână. Atingerea lui o încălzi mai tare decât paharul de whisky.

– Joan?…

– Da, Richard.

– Revenim la normal, da? Zâmbește, te rog.

– Nu știu dacă pot.

– Poți, știu sigur. Și gândește-te că se răcește omleta.

Joan reuși să zâmbească vag.

Exact când treceau la desert, apăru și Harry.

– Mă scuzați că am întârziat, dar a durat mai mult decât mă așteptam la fabrică.

– Cum te-ai descurcat? întrebă Joan.

– Bine. Am găsit doi angajați care aveau scabie. Apoi, când să plec, unei puștoaice i s-a făcut rău și a leșinat.

– Cred că a leșinat când te-a văzut pe tine, glumi Richard.

– Nu. De fapt, era însărcinată, așa cum îmi spusese o colegă a ei. Așa că am consultat-o cu atenție.

– Și? Era gravidă?

– Nu, dar fusese. Bineînțeles, ea nu spunea nimic. Tăcea mâlc. Am dus-o la spital. Spunea că Philip era doctorul ei, așa că acum este a ta, Richard, nu-i așa?

– Bineînțeles, spuse Richard, fără a-i mai cere părerea lui Joan. Cum se numește?

– Marlene Cope.

– A, mi-aduc aminte de ea, interveni Joan. Cred că are abia optsprezece ani…

– Te-nșeli. N-are decât șaisprezece.

Richard se încruntă.

– Și ești sigur că a încercat să-și provoace avortul?

– Absolut sigur. Dar nu ea personal, ci altcineva.

– Ai anunțat poliția?

– Încă nu. N-am avut timp. Probabil că o vor face cei de la spital.

– E-n regulă, Harry. De aici, preiau eu cazul, spuse Richard.

Joan părea dusă pe gânduri.

– La ce te gândești? întrebă Harry.

– Păi, azi era după-amiaza liberă a lui Philip, așa că, Richard, ești liber.

– Dar nu vreau să fiu liber. Considerăm că am avut dimineața liberă. Încă n-am tratat nici măcar un singur pacient.

– Ba da, zâmbi Joan. Unul singur.

Richard se uită la ea, apoi dădu din cap.

– Așa este. Dar nici măcar nu știu dacă tratamentul meu a avut vreun efect.

– Aș spune că starea pacientului s-a îmbunătățit considerabil.

– Mă bucur să aud asta. Acum, plec la spital. Vreau să văd cum se simte fata.

– Lasă-mă să vin cu tine, se oferi Joan. Să te prezint celor de acolo.

– Nu, nu de data asta. Mai bine mâine. Ai destulă treabă aici.

Când ușa se închise în urma lui, Harry spuse:

– Chiar îți place de Richard, nu-i așa?

– Ba da. Ție nu-ți place?

– Cred că e un tip nemaipomenit. Numai că tu pari a fi cam supusă lui.

Pe Philip nu l-ar fi lăsat s-o conducă, se gândi el.

– Ce-ai să te faci atunci când va pleca?

– Nu știu. Oricum, o să-mi pară rău.

– Ai dat anunț că angajezi pe altcineva?

– Da. Aștept niște răspunsuri zilele astea.

– Femeie sau bărbat?

– N-am specificat. Are vreo importanță?

– Dacă e femeie, da. Depinde foarte mult ce fel de femeie este. Dacă e bărbat, nu mă interesează.

– Dar de ce?

– Pentru că bărbații sunt toți cam la fel, dar femeile sunt foarte diferite. Nu-i așa?

Joan începu să râdă.

– Din punctul meu de vedere, femeile sunt la fel, iar bărbații sunt diferiți.

Se gândi că între Philip și Richard erau o mulțime de diferențe. Și chiar și între Guy și Richard.

Tresări, speriată. Uitase să-l sune pe Guy, așa cum îi promisese. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să-l sun pe Guy, îi spuse ea lui Harry.

Formă numărul, însă linia era ocupată.

# *Capitolul 3*

La ora cinci după-amiază, Joan se îndrepta cu mașina spre domiciliile altor pacienți pe care-i mai avea de consultat în ziua aceea. Dar, la un moment dat, un polițist îi făcu semn să oprească.

– Bună ziua, doamnă doctor. Nu vă speriați, n-ați greșit cu nimic. Vroiam doar să vă rog să treceți pe la secție. Avem un șofer cu alcoolemie ridicată.

– Dar despre cine e vorba?

– N-am nici o idee, doamnă doctor. Mi s-a transmis prin stație să vă opresc, dacă vă văd, și să vă transmit acest mesaj.

Joan trecu mașina în viteză și apăsă pedala de accelerație.

– Mă duc chiar acum la secție, strigă ea.

Ajunse în câteva minute. Sergentul de serviciu avea o privire puțin cam ciudată.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjăm, doamnă doctor. Dar a cerut neapărat să veniți dumneavoastră.

Luă de pe birou o legătură de chei și se îndreptă spre celule.

– Dar despre cine e vorba, domnule sergent?

În loc să-i răspundă, sergentul deschise ușa unei celule și-i făcu semn să intre. Înăuntru, pe un pat, Joan văzu un bărbat. Nu-i venea să creadă.

– Philip, ce naiba…?

Philip deschise un ochi, apoi îl închise la loc.

– Nu sunt… beat. Spune-le tu, Joan…

Dar starea lui era evidentă. Nici nu se putea ține pe picioare. Mirosea groaznic a whisky, pupilele îi erau dilatate, iar reflexele îi erau mult încetinite.

Joan îl privi cu ochiul unui specialist, apoi ieși din celulă și-l urmă pe sergent în camera de alături.

– Îmi pare rău pentru el, spuse neputincioasă. Dar nu văd ce aș putea spune sau face pentru a-i veni în ajutor. Doar dacă…

Căută repede în minte o idee salvatoare.

– Ar ajuta cu ceva dacă aș declara că tocmai l-am concediat?

– Când s-a întâmplat asta?

– Ieri seară.

Doamne, i se părea că trecuseră deja zile, sau chiar săptămâni de atunci…

– Atunci, ar putea fi o explicație. A plecat supărat? V-ați certat?

– Da, cam așa ceva.

Spera ca această scuză puerilă să-l poată victimiza pe Philip, în așa fel încât să-i impresioneze și să-i îmblânzească pe magistrați.

– Dar unde a avut loc accidentul?

– Chiar în fața spitalului. Se pare că domnul doctor a încercat să urce scările cu mașina și să intre în spital cu toată viteza.

– A fost vreun rănit?

– Nu. Nici măcar el nu e rănit.

– Știu, asta am observat și eu.

– Probabil că mâine dimineață își va reveni. Puteți trece pe-aici, doamnă doctor?

– Cred că da. Dar nu văd cu ce l-aș putea ajuta. Pot doar să vă asigur că nu e genul lui. Nu l-am văzut niciodată în starea asta.

– Se poate. Dar, vedeți dumneavoastră, toți avem momentele noastre de slăbiciune.

Sergentul ieși s-o conducă la mașină. Joan se duse direct acasă. Avea timp să bea un ceai înainte de a începe consultațiile de seară.

George îi spuse că Richard și Harry plecaseră deja la celălalt cabinet.

– Doctorul cel tânăr s-a dus să-i arate drumul noului doctor, spuse el, dar apoi se întoarce.

Începu consultațiile. Lumina roșie, lumina verde. Înăuntru, afară. Rețete, sfaturi. Douăzeci și unu de pacienți, fiecare nerăbdător să intre, fiecare așteptând atenție și îngrijiri speciale. Șaisprezece dintre ei întrebaseră uimiți:

– E adevărat că doctorul Hulme a plecat?

Ceilalți patru aflaseră deja despre accidentul lui Philip și-i informau și pe cei care încă nu știau.

Tocmai consulta un pacient cu bronșită cronică, când George bătu la ușă și intră. El niciodată nu făcea asta, decât dacă era într-adevăr o urgență. Puse o pătură peste pacientul de pe pat și se apropie de ușă.

– Ce s-a întâmplat, George?

– Sunteți chemată la telefon, doamnă. Insistă să vorbească acum cu dumneavoastră.

– Dar cine este?

– Doctorul Hardman. I-am spus că sunteți ocupată, dar…

Joan se îndreptă furioasă spre telefon. Ridică receptorul.

– Guy, sunt în mijlocul consultațiilor. Nu puteai să…

– Iar eu tocmai vin de la petrecere.

– Te întorci deja? Dar unde ești?

– Sunt la secția de poliție din Felton.

– Ce cauți acolo?

– Am fost trimis să-l examinez pe Philip Hulme.

– Să ce?…

Nu era posibil. Cum putea cineva să trimită un medic cardiolog să consulte un caz de alcoolemie?

– E de-a dreptul ridicol.

– Sunt de acord cu tine. Dar am venit la cererea lui Hulme. Am înțeles că tu n-ai vrut să te amesteci…

– Și ce-ai fi vrut să fac? Să mint pentru el?

N-ar fi putut face una ca asta. Își făcuse, pur și simplu, datoria. Constatase că nu era vorba nici de accidente cerebrale, nici de hipertensiune, era doar beat criță.

– Să știi că am eliberat un certificat medical prin care atest că se afla sub tratament cu antihistaminice.

Joan știa că, pe fondul unui astfel de tratament, chiar și o cantitate nesemnificativă de alcool ar fi avut, cu siguranță, urmări dezastruoase.

– Dar nu lua antihistaminice…, spuse ea revoltată.

– Poți dovedi asta?

– Bineînțeles că nu.

– Atunci?

– Guy, nu înțeleg de ce faci asta.

– Joan, am dreptul la propria mea părere. Iar după părerea mea, Hulme se afla sub efectul antihistaminicelor. Ai recunoscut că nu poți dovedi contrariul, așa că las-o baltă. După cum te-ai comportat cu el…

– Ce vrei să spui cu asta?

– Altă dată să mă anunți și pe mine când mai iei astfel de decizii. Nu mi-ai spus că intenționai să-l arunci în stradă, ca pe un om de nimic.

Lui Joan nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

– Guy, n-am știut că trebuie să-ți dau raportul asupra activității din cabinetele mele. Acum, iartă-mă, te rog, dar sunt foarte ocupată. La revedere.

Trânti receptorul în furcă și se întoarse în cabinet, la pacientul ei.

– Iertați-mă, vă rog, dar se pare că unii oameni cred că n-am altceva mai bun de făcut decât să stau de vorbă la telefon. Așa, acum respirați adânc. Perfect.

Apoi se așeză la birou să-i scrie rețeta.

– Am să vă dau altceva de data aceasta. Încercăm un nou tratament. Vă rog să reveniți la control când terminați pastilele.

– E-n regulă, doamnă doctor. Dar, ce se aude, aveți un nou asistent?

– Da, doctorul Beech. E un medic foarte bun. O să vă placă.

Joan îl conduse pe pacient afară și constată bucuroasă că era ultimul. George îi aduse la cunoștință că doamna Telfer plecase deja și lăsase friptură la grătar și plăcintă cu mere.

– Vreți să vă servesc acum cina, doamnă?

– Nu, George. Aștept să se întoarcă și ceilalți. Parcă spuneai că Harry se va întoarce repede?…

– Așa mi-a spus.

– Probabil că a trecut pe la spital. Când se întoarce primul dintre ei, poți servi masa. Știi că nu-mi place să mănânc singură.

– Prea bine, doamnă.

– Dar doamna Telfer de ce a plecat așa devreme?

– Păi, azi e ziua ei de bingo, ați uitat? Lunea și miercurea merge la bingo, marțea și joia joacă whist, vinerea merge la dans, sâmbăta umblă din cârciumă-n cârciumă, iar duminica se duce la biserică. N-am pomenit așa o femeie…

Harry intrase în sufragerie, părând tare mulțumit de el însuși.

– Îmi pare rău că am întârziat.

– Nu-i nimic. Dar ce s-a întâmplat? Credeam că vii acasă de la cabinet…

– Așa intenționam, dar am primit un telefon la cabinet. Te căutaseră și pe tine aici, dar linia era ocupată.

– Da, probabil că vorbeam cu Guy. Dar ce se întâmplase?

– Un turist cazat la hotelul Limes dorea un doctor care să meargă zilnic până acolo și să-i facă injecția cu vitamine. Nu-l interesa cât costă, plătea oricât.

– Și ce vitamine erau?

– Damarex.

– Și, ce-ai făcut?

– I-am făcut injecția și i-am spus că voi trece și mâine.

– Foarte rău. L-ai învățat cu năravuri. Decât să pierdem vremea cu bătrâni din aceștia răsfățați, mai bine ne ocupăm de problemele reale și urgente.

– Păi, m-am gândit că mâine îi duc niște pastile de Damarex și-i explic că e mult mai convenabil așa, și pentru el, și pentru noi.

– O idee foarte bună, fu de acord Joan și își aprinse o țigară. Dar cum se numea individul?

– P. J. Mackenzie. A fost uimit când i-am spus că numele lui nu mi se pare cunoscut. „ N-ai auzit de P. J. Mackenzie?", m-a întrebat șocat. Tu ai auzit de el, Joan?

– Parcă, dar nu știu exact în ce context am auzit numele ăsta.

– E un bătrânel tare simpatic, dar…

Ușa sufrageriei se deschise și Richard intră posomorât.

– Ce-i cu tine? întrebă Joan îngrijorată.

– Afurisita asta de Marlene Cope.

– Ce-i cu ea?

Richard se așeză la masă și începu să-și taie nervos friptura.

– Am curățat-o astăzi. E un dezastru. Cineva și-a bătut joc de ea. Și spune întruna „ Doctorul mi-a făcut asta. Doctorul e vinovat."

– Și nu spune nici un nume?

– Nu. Dar bineînțeles că vom fi bănuiți toți. Deja au auzit toate asistentele de la spital.

Joan se gândi imediat la Philip. Era oare doar o coincidență nefericită sau era implicat în chestia asta?

– Băieți, spuse ea, situația e mult mai gravă decât vă puteți imagina. Philip Hulme a fost arestat azi pentru că se afla la volan în stare de profundă ebrietate.

Richard și Harry o priviră fix.

– Dar să nu vă gândiți că el este autorul acestei tentative nereușite de avort. El n-ar fi putut face așa ceva.

– Joan, interveni Richard, noi trei știm asta. Poate la fel vor spune și ceilalți medici, că un doctor n-ar fi putut face așa ceva, sau, cel puțin, ar fi făcut-o ca lumea. Dar ce ne facem cu jurații? Cum vom reuși să-i convingem de asta?

– Doamne, spuse Harry, sper să nu ajungem până acolo.

– Ba dă-mi voie să-ți spun că acolo vom ajunge.

Joan se ridică de la masă și spuse hotărât:

– Mă duc la spital. Poate reușesc să scot mai multe de la ea.

Richard o privi lung, iar ochii lui îi încălziră pe loc sufletul și trupul.

– Sper să fii mai norocoasă, zise încurajator.

– Rămâneți și mâncați, băieți. Și, Harry, povestește-i despre P. J. Mackenzie.

Richard se întoarse brusc.

– Despre cine?

– Despre P. J. Mackenzie. Mă întorc repede.

Le făcu cu mâna și plecă.

* * *

Asistenta care urma să fie de gardă pe perioada nopții tocmai sosise la spital.

– N-am văzut-o încă pe fata cu avortul, spuse ea, dar am auzit că vor fi destule necazuri.

– Vino cu mine s-o vedem, sugeră Joan.

– De ce?

– Vreau să fii martoră. Rămâi în spatele paravanului.

– Dar, ce-am auzit, că v-ați despărțit de domnul doctor Hulme?

Asistenta Banks nu era deloc proastă, se gândi Joan.

– Da, dar nu din motivele pe care le bănuiești, te asigur.

– Mă bucur să aud asta. Să mergem, atunci.

Marlene Cope stătea întinsă pe pat, învelită cu două pături. Joan se așeză lângă ea.

– Te simți mai bine, Marlene?

– Cred că da, doamnă.

– E-n regulă. Atunci spune-mi ce s-a întâmplat.

Fata ridică din umeri, nepăsătoare.

– Bine, în cazul ăsta am să-ți spun eu ce s-a întâmplat. Ai fost dusă de nas, apoi ai aflat că ești însărcinată. Cineva te-a învățat ce să faci…

– Doctorul, spuse fata.

Dar nu părea deloc convingătoare. Parcă cineva o învățase să spună asta.

– Cine te-a învățat să spui asta?

Marlene tresări speriată, confirmându-i astfel bănuiala.

– Presupun că ai plătit pe cineva care să-ți facă asta. Ei bine, trebuie să știi că ai fost înșelată. Ți-ai pierdut banii degeaba. Respectivul a făcut o treabă de mântuială. Și-a bătut joc de tine.

Se gândi s-o intimideze.

– O astfel de persoană ar trebui să stea în spatele gratiilor. Sau vrei să vezi și alte fete nenorocite pe viață, ca tine? Nu crezi că ar trebui să fie aspru pedepsit? Hai, spune-mi cine ți-a făcut asta.

Fata începu să plângă în hohote.

– Marlene, liniștește-te. Trebuie să știi că ți s-au făcut niște analize, niște consulturi și la ora aceasta putem spune cum și cu ce a fost efectuată intervenția. Deci poliția îl va găsi oricum pe vinovat, mai devreme sau mai târziu. Iar atunci te vor acuza de complicitate. Dar, dacă-mi spui cine este, nu vei mai avea nici un fel de probleme.

– Sunteți sigură?

– Absolut.

– Mi-a cerut cincisprezece lire, mărturisi fata. Și mi-a spus că totul va fi în regulă…

– Bine, dar cum îl cheamă?

– Toddy Hooker, cel din piață…

Joan nu auzise niciodată numele acesta.

– Mulțumesc, Marlene. Acum odihnește-te și nu-ți mai face griji.

Asistenta ascultase totul de după paravan. Abia când ajunseră pe hol, Joan întrebă:

– Cine naiba e Toddy Hooker ăsta?

– Nu știu, doamnă. N-am auzit niciodată de el, dar sper ca poliția să-l găsească.

– N-au trecut pe aici?

– Încă nu. Probabil că vor veni mâine. Azi au fost ocupați cu cazul doctorului Hulme.

Ar fi vrut să spună „Știați că doctorul se afla sub efectul antihistaminicelor?", dar se răzgândi. Nici nu știa dacă era adevărat. Dar dacă nu era, ce-i venise lui Guy să mintă pentru el? Oricum, ea nu vroia să se amestece.

Spuse simplu:

– Slavă cerului că n-au fost victime. Mulțumesc mult, soră. Noapte bună.

* * *

Richard era singur când Joan se întoarse acasă.

– M-am gândit că, dacă tot sunt eu aici, poate să plece la prietena lui. Cred că n-ai nimic împotrivă, nu-i așa?

– A, nu. Ce-aș putea avea împotrivă?

Hotărâse din nou în locul ei. Știa că nu s-ar fi putut opune unor aranjamente logice și rezonabile, care nu încurcau pe nimeni.

– Îmi pare rău că nu m-am gândit chiar eu la asta.

Se așeză pe scaunul ei și rămase tăcută câteva momente. Richard așteptă să se liniștească puțin, apoi întrebă:

– Ce-ai făcut? Ai aflat ceva?

– Da. A trebuit s-o sperii, dar mi-a spus tot. Sora Banks mi-a fost martoră. Spunea ceva despre un anume Toddy Hooker, din piață.

– Trebuie să anunțăm imediat poliția.

Richard se duse direct la telefon. După un timp, se întoarse scuturând din cap.

– Așa cum mă așteptam. E vorba despre un șarlatan care se crede vraci și vinde tot felul de plante și ceaiuri. Are chiar și

pastile pentru creșterea virilității, care nu sunt altceva decât bucățele de zahăr amestecate cu praf de cantaridă.

– Vracii ăștia sunt un adevărat pericol pentru omenire. Susțin chiar că pot vindeca și cancerul, iar oamenii simpli cred în ei și ajung să fie dezamăgiți. Dar ce-au spus polițiștii, au auzit de el?

– Da. A mai fost condamnat și înainte.

– O, Doamne, Richard, ce zi oribilă am avut!

Nu înțelegea de ce se plângea atât. Probabil că simțea nevoia să fie ocrotită și răsfățată. Cu Guy n-ar fi făcut asta niciodată, pentru că lui nu-i plăcea s-o răsfețe, s-o protejeze. Era un tip mai dur și mai nepăsător în fața suferinței.

– M-am certat și cu logodnicul meu, adăugă într-o doară.

– Nu știam că ești logodită.

– A, nu ți-am spus. Sunt logodită cu un medic cardiolog. Guy Hardman.

– Înțeleg…

Richard nu reacționă în nici un fel.

– Am crezut că știai, continuă Joan.

– N-aveam de unde să știu. Nici nu mi-ai spus nimic, dar nici nu pari a fi logodită.

– Nu? De ce, oamenii logodiți arată într-un fel mai special?

– Nu, dar au anumite reacții atunci când este pronunțat numele iubitei sau iubitului. Bănuiesc că tu ești logodită de ceva timp și de aceea pari mai rece.

– Ești foarte perspicace. Sunt logodită de doi ani.

– Da? Și de ce nu v-ați căsătorit până acum?

– Păi, nu știu ce să-ți răspund… Probabil din cauză că amândoi suntem foarte ocupați.

– Prea ocupați ca să vă căsătoriți, nu?

– Sună ca naiba, dar așa este. În plus, atunci când mă voi mărita, va trebui să renunț la cariera mea, așa că de aceea nu mă prea grăbesc.

Richard se așezase pe un scaun în fața ei și o privea zâmbind.

– De ce va trebui să renunți la carieră?

– Pentru că Guy nu e de acord ca soția lui să muncească. Mai ales ca medic generalist.

– Dar nu mi se pare corect. Toate femeile medic au doar două alternative, în cazul acesta– familia sau cariera. E o concepție învechită.

– Ei bine, Guy așa consideră de cuviință, răspunse Joan revoltată.

– Și ești pregătită să-i accepți condițiile?

Se lăsă tăcerea. Oare era pregătită? Cum se va simți atunci când va fi pur și simplu doamna Hardman, în loc de doamna doctor? „ Îngrozitor", își spuse Joan.

– Și ce altceva aș putea face?

– Te știam o femeie cu principii…

– Dar principiile mele nu valorează nimic în fața principiilor lui Guy. Voi fi obligată ca, dacă mă mărit cu Guy, să renunț la carieră.

– Cu câteva clipe în urmă spuneai „ când mă voi mărita cu Guy", iar acum spui „ dacă mă voi mărita cu Guy". E mult mai bine așa.

– Crezi că n-o voi face?

Richard se ridică în picioare și întinse mâinile spre ea.

– Vino aici, Joan.

Involuntar, se ridică și se duse spre el. Tremura. Oare ce intenționa să facă? S-o sărute? Și dacă o va face, îi va părea rău după aceea?

În schimb, el o strânse doar ușor în brațe.

– Joan, nu știu dacă te vei mărita sau nu cu Guy. Tot ce știu este că, dacă o vei face, vei fi nefericită…

– Și dacă… n-o voi face?

– Atunci vei continua să fii medic.

– Și nu mă voi căsători niciodată? Dar vreau să mă căsătoresc.

– În cazul acesta, va trebui să te măriți cu cineva care să fie mândru că ai o profesie frumoasă, pe care o practici din pasiune.

În mod deliberat, Joan îi forță mâna.

– Ca de exemplu?

Richard o abandonă.

– Să știi că nu-mi place sfiala. Mai ales la o femeie inteligentă și atrăgătoare. Este ca și cum o călugăriță ar dansa twist.

– Dar n-am fost sfioasă în viața mea, spuse Joan, supărată pe ea însăși.

– Atunci nici nu încerca să fii. Nu te avantajează.

Îl părea rău că făcuse asta și se rușină.

– Iartă-mă, Richard. Cred că am avut o zi mult prea grea.

– Bineînțeles că te iert. Acum, cred că ar fi mai bine să te duci la culcare.

O conduse până în fața dormitorului ei și deschise ușa.

Joan nu avu încotro. De altfel, era cel mai înțelept să se culce.

Trecând pe lângă el, Richard o sărută pe frunte și spuse:

– Iartă-mă că am fost cam dur.

– Și tu iartă-mă că am încercat să fac pe timida. Dar cred că a fost doar un mecanism de apărare.

– Mi-am dat seama de asta. Noapte bună.

– Noapte bună, Richard.

Intrase în cameră, iar el închisese ușor ușa în urma ei.

Pe la miezul nopții, sună telefonul. Buimacă, Joan întinse mâna după receptor. Montase special un aparat în camera ei pentru a putea fi contactată ușor în caz de nevoie.

– Doctor Dryden, spuse ea somnoroasă.

– Joan, tu ești?

Era Guy.

– Da, eu sunt. Dormeam…

– Joan, ce se întâmplă? După cină am trecut pe la tine și n-am fost lăsat să intru.

– Nu fi copil. George n-ar fi…

– Nu era George. Era un alt bărbat.

Joan izbucni în râs.

– Cred că era Richard, suplinitorul lui Philip.

– Richard? Nu l-ai angajat decât de o zi și deja îi spui pe nume? Care este numele lui de familie?

– Beech. Richard Beech.

– N-am auzit numele ăsta până acum. Ai aflat ceva despre el?

Fără să vrea, gura i-o luă înainte:

– Da. Am aflat că, după părerea lui, femeile ar trebui să-și vadă de cariera lor, chiar și după ce se căsătoresc.

– Hai, lasă prostiile astea. Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Mai bine spune-mi ce calificare are, pe unde a mai lucrat…

– De ce?

– Cum adică de ce? Bine, dacă nu vrei să-mi spui, va trebui să investighez singur.

– În cazul acesta, am să cercetez și eu dosarul secretarei tale. Nu sunt sigură că sunt de acord cu ea. În fond, și de tine trebuie să aibă cineva grijă, nu-i așa?

– Joan, fii serioasă, te rog.

– Dar sunt foarte serioasă. Iar dacă vrei să vorbesc lucid, nu mă mai suna în mijlocul nopții. Bănuiesc că Richard ți-a spus că m-am culcat, iar tu nu l-ai crezut. Data viitoare să faci bine să-l crezi. Acum, te rog să mă scuzi, dar sunt obosită.

– Noapte bună, Joan.

– Noapte bună.

* * *

A doua zi dimineață, telefonul sună din nou. Joan se întinse și ridică receptorul.

– Da?

– Aș putea vorbi cu Ascultătorul, vă rog?

Era o femeie, iar după voce părea destul de drăguță. Însă înainte ca Joan să poată spune ceva, Richard răspunse de la celălalt telefon.

– Da, eu sunt.

– Bună dimineața. Sunt Gwenda, spuse femeia.

Joan închise repede telefonul, întrebându-se cine era Gwenda. Și de ce-l numise pe Richard „ ascultătorul"?

Când coborî la micul dejun, doamna Telfer îi spuse că doctorul Beech plecase deja. Numai Harry se afla în sufragerie.

– Dar unde este Richard? întrebă el curios.

– Nu știu. A primit dimineață un telefon de la o domnișoară și apoi a plecat.

Joan își întindea gem pe o felie de pâine și, vrând să pară nepăsătoare, întrebă:

– Harry, crezi că Richard are pe cineva?

– Nu știu, dar nu cred că și-ar fi fixat o întâlnire atât de devreme dimineața. În plus, mie mi se pare mai degrabă genul de om care ar avea o soție, nu o amantă… Dar tu de ce nu l-ai întrebat?

– Nu mi s-a părut important atunci.

– Și ți se pare important acum?

– Doamne, nu. Eram doar curioasă. Acum, hai să stabilim ce avem de făcut azi. Mă gândeam mai întâi să te duci să-i duci vitaminele domnului Mackenzie. Ai făcut rost de ele?

– Da, trebuie doar să trec pe la farmacie să le iau. Am dat ieri comandă.

– Perfect. Dar pe Richard l-ai întrebat despre acest bătrânel misterios?

– L-am întrebat, dar a schimbat imediat subiectul, așa că n-am aflat nimic concret.

– Păcat. Îmi stă pe limbă, dar nu reușesc să-mi aduc aminte unde am mai auzit numele ăsta.

– Dacă vrei, am să încerc să aflu de la recepția hotelului. Am senzația că recepționera mă cam place…

Harry întinse mâna după ibricul cu cafea.

– Mai vrei puțină cafea?

– Nu, mulțumesc. Mă duc să-l sun pe inspectorul Hammerton.

Inspectorul nu era acasă, așa cum spusese soția lui, și nu lăsase nici un mesaj.

– Vreți, vă rog, să-i spuneți că l-a căutat doctor Dryden? Și că nu pot scrie raportul până nu aflăm niște nume?

Închise telefonul, gândindu-se la ce trei copilași. Oare astăzi se simțeau mai bine? Reușise cineva să-i facă să zâmbească?

Intră abătută în cabinet. Tocmai se pregătea să aprindă lumina verde, semn că primul pacient putea intra, când auzi vocea lui Richard în sala de așteptare. Ieși în întâmpinarea lui.

– Bună, Richard. George ți-a păstrat micul dejun cald.

– Perfect. Mă duc să mănânc.

Părea foarte relaxat, chiar mai relaxat decât seara precedentă.

– Ne vedem după consultații, bine?

– Dar n-ai vrea să-mi spui unde ai fost?

– Nu.

Zâmbi enigmatic.

– Nu chiar acum. Ah, să nu uit. Te-a căutat cineva aseară. Nu s-a prezentat. Oricum, i-am spus că te-ai dus la culcare. N-a părut prea încântat. Sper că nu ți-am făcut probleme…

– Era logodnicul meu. A telefonat pe la miezul nopții și mi-a povestit tot.

– Aha… Înseamnă că am intuit bine, nu e prea manierat…

Părea foarte serios, deși ochii lui veseli parcă zâmbeau. Se îndreptă agale spre bucătărie.

Joan se întoarse în cabinet. Era dimineața ei de puericultură, așa că o mulțime de copilași se aflau acum pe hol, jucându-se, țipând, sau chiar plângând. Oricum, sugarii aveau prioritate. Asta era regula.

Aprinse becul verde și începu treaba.

La zece și jumătate, consultase deja cincisprezece mămici și optsprezece copii. Ultimul pecient intra acum pe ușă.

Era o mămică, cu bebelușul ei.

– De ce n-ați intrat printre primii? Cu toții știm că sugarii au ore fixe de masă și trebuie hrăniți la timp.

– N-am știut, doamnă doctor. Dar, oricum… degeaba îi dau să mănânce micuțului meu. Tot ce mănâncă dă afară.

Joan privi micuțul. Chipul lui era palid, ochii înfundați în orbite. Părea trist și lipsit de viață.

– Cum vă numiți? Nu cred că sunteți pe lista mea.

– Ba da, doamnă doctor. Doar că nu ne-am văzut niciodată până acum. Știți, am născut în altă regiune, la părinții mei. Mă numesc Lilian Gordon.

Joan căută pe listă. Era, într-adevăr.

Luă copilul în brațe și-i desfăcu ușor cămășuța. Avea pielea deshidratată și neelastică, iar abdomenul era scobit.

– Copilul dumneavoastră este deshidratat. Îl hrăniți la sân?

– Da, doamnă doctor, numai că laptele meu pare să nu-i placă.

– Prostii. Laptele acela e făcut special pentru el. I se face rău după ce suge?

– De fiecare dată.

– Vomită?

– Da, parcă mai mult chiar decât suge.

– Și cum vomită?

– În jeturi, spuse mămica și începu să plângă în hohote. Credeți că va muri?

Joan era impresionată de reacția ei. Nu avea ocazia să vadă prea des asemenea relații pline de afecțiune, chiar și între o mamă și propriul ei copil. În general, părinții își tratau copii ca pe niște ființe oarecare, apărute din întâmplare în viața lor.

– Liniștiți-vă, doamnă. Să sperăm că nu e chiar atât de grav. Acum, aș vrea să văd cum suge.

– Acum? O să verse și o să vă murdărească tot cabinetul.

– Nu contează. Vreau să-i văd abdomenul și mișcările stomacului în timp ce mănâncă.

Bebelușul supse cu poftă câteva minute. Joan urmări cu atenție mișcările stomacului.

– Vedeți, spuse ea, mâncarea nu poate ajunge în duoden. Inelul piloric este prea îngust.

– E grav? întrebă femeia speriată.

– Nu, deloc. E nevoie doar de o scurtă intervenție chirurgicală care va corecta acest mic defect.

– Vorbiți serios?

– Foarte serios. Am să vă rog să mă așteptați puțin, mă duc să sun la spitalul de copii.

Joan ieși în hol și formă numărul spitalului. Se întoarse în câteva minute, găsind-o pe mamă mult mai liniștită.

– Totul s-a aranjat. Vă așteaptă. Întrebați de domnul Maclaren când ajungeți acolo.

– Dar cu ce putem ajunge la spital?

– Păi, trebuie să luați un autobuz până în centru, apoi…

Se opri. Deschise sertarul biroului și scoase de acolo câteva monede.

– Uitați, luați un taxi. Veți ajunge mai repede. Banii mi-i puteți da altă dată.

– Mulțumesc din suflet, doamnă doctor.

O conduse până la ușă, asigurând-o că totul va fi bine după operație, că bebelușul ei va începe atunci o viață normală.

Întorcându-se, observă că un polițist aștepta lângă ușa cabinetului.

– Bună ziua, doamnă doctor, spuse el respectuos.

– Bună ziua. Ce-i cu dumneavoastră aici? Ați venit să mă arestați?

Joan se gândi că venise s-o invite la tribunal, să depună mărturie în cazul lui Philip.

– Nu, doamnă. Mă interesează o persoană care este angajata dumneavoastră.

– Da? Și anume?

– Doamna Telfer. De cât timp lucrează pentru dumneavoastră?

– De doi ani și ceva. Dar despre ce e vorba?

– Cred că știți deja. Unde o pot găsi?

– La bucătărie.

Polițistul se îndreptă într-acolo. Doamna Telfer rămase șocată când îl văzu.

– Doamnă Ethel Gladys Telfer, anunță el, sunteți arestată pentru neglijarea voită a celor trei minori.

– Doamna Telfer?

Lui Joan i se păru că nu auzise bine acuzațiile.

– Exact, doamnă doctor. Dumneaei este mama celor trei copii pe care i-am găsit zilele trecute.

– Doamne, nu-mi vine să cred.

Polițistul o urcă pe doamna Telfer în mașina poliției și demară în forță. Lui Joan i se făcu rău.

– O, George, nu-mi vine să cred… Dacă i-ai fi văzut pe micuții ăia…

– V-am spus eu, doamnă, că ceva nu e în regulă cu femeia asta. Bine c-am scăpat de ea. Trăia într-o lume a ei, complet desprinsă de realitatea înconjurătoare. Cred că era paranoică, dar dumneavoastră trebuie să știți mai bine, că sunteți medic.

– Așa e, George. Ce ne facem acum? Trebuie să angajăm urgent pe cineva, tu nu te poți descurca singur…

– Cred că doamna Browner de-abia așteaptă.

– Doamna Browner? George, dar cred că are deja șaptezeci de ani. Nu știu dacă mai poate face față.

– Eu cred c-ar trebui totuși să încercați. N-aveți ce pierde.

– Ai dreptate, George. Am să iau legătura cu ea.

Telefonul sună și Joan fugi în hol să răspundă.

Era Malcolm Dart, de la B.B.C.

– Joan, ce faci? Ți-am spus că o să ne mai auzim… N-ai vrea să treci pe la studio în seara asta? Trebuie să vorbesc urgent cu tine.

– O, Malcolm, sunt atât de ocupată… Nu vrei să vii tu aici?

– Nu pot. N-am decât o oră de pauză între două emisiuni. Mă gândeam că am putea bea ceva la cafeneaua din colț.

Joan își aduse aminte că era după-amiaza ei liberă.

– Uite cum facem: dacă îmi termin treaba, vin, dacă nu, îmi pare rău.

– E destul de bine și așa. Te-aștept.

– Ține minte, nu promit nimic.

Închise telefonul și rămase dusă pe gânduri. Oare ce vroiau de la ea? Încă o serie de emisiuni? Acum n-avea timp suficient. Avea atâtea de făcut și atâtea la care trebuia să se gândească…

# *Capitolul 4*

Malcolm o aștepta la cafenea. De cum o văzu, îi comandă un lichior.

– Ce-i cu tine? Pari extenuată, aș zice, la capătul puterilor… Ce-ai făcut de când am vorbit la telefon?

Joan se relaxă și încercă să-și aducă aminte.

– Păi, să vedem… Am vizitat niște gemeni abia născuți, apoi am asistat la o altă naștere, am consultat patru bătrâne, am luat șase probe de sânge pentru analize la alborator, apoi m-am dus la spital…

– Gata, gata. Am obosit numai ascultându-te. De mâncat, ai mâncat?

– Nu, n-am avut timp.

– Atunci, măcar bea un pahar cu mine.

– Bine, dar unul singur. Sunt cu mașina și…

– Și n-ai vrea să pățești ca fostul tău partener, nu-i așa?

– Dar de unde…

– A apărut deja în ziare. A scăpat ușor, totuși. O amendă de douăzeci și cinci de lire și un an de suspendare a carnetului.

– Nu-mi pasă, hai să schimbăm subiectul. Spune-mi mai bine de ce ai vrut să mă vezi.

– Mă întrebam dacă ai vrea să participi la emisiuni neregizate. Mai precis, discuții libere.

– Ar fi interesant.

– Numai joia. Știam că e după-amiaza ta liberă, nu-i așa?

– Da, dar nu totdeauna. Uneori mai apar urgențe.

– Ai văzut vreodată la televizor emisiunile acelea în care fel și fel de oameni se întâlnesc și stau de vorbă despre diverse lucruri?

– Da… Destul de drăguțele.

– Ei bine, despre asta e vorba. Vreau să participi la emisiunile pe teme medicale.

– La radio, sau la televizor, că n-am înțeles prea bine?

– La televizor, draga mea. Ce zici?

– Și cine va mai fi invitat?

– Nu știu încă.

– Dar promiți să mă anunți din timp?

– Sigur că da.

Joan se gândi că ar fi fost o experiență interesantă. Dar, bineînțeles, Guy nu va fi de acord. Probabil că era gelos. Asta era! Guy vroia să renunțe la carieră ca să nu aibă un rival. Ce proastă fusese că nu-și dăduse seama până acum… La fel cum nu-și dăduse seama, timp de doi ani de zile, că doamna Telfer era paranoică. Ce se întâmpla oare cu ea? Își pierduse spiritul de observație?

O oră mai târziu, când stătea la masă împreună cu Richard, i se adresă spunându-i „ Guy".

– Doamne, ce se întâmplă cu mine? Cred că încep să îmbătrânesc…

El râse în hohote.

– Tu? Tu devii din ce în ce mai tânără, nu îmbătrânești.

– Atunci, ce-i cu mine? Parcă nu mai judec normal.

– Știi foarte bine ce-i cu tine, nu-i așa?

Pentru că discuția risca să alunece pe o pantă periculoasă, Joan schimbă subiectul.

– Richard, nu mi-ai spus, până la urmă, cine e „Ascultătorul"?

– A, am uitat să-ți spun. Știi, mi-am permis să dau numărul de telefon de aici unor… prieteni. Eu sunt Ascultătorul. Dacă mă caută cineva și nu sunt acasă, spuneți-le, vă rog, să revină.

– Bine, dar n-ai vrea totuși să-mi explici?

– Trebuie?

– Nu e obligatoriu, dar mi-ar plăcea totuși s-o faci.

– S-ar putea să ți se pară o idee cam puerilă.

– Richard, nici o idee a ta nu poate fi puerilă. Și asta pentru că ești unul dintre cei mai maturi oameni pe care i-am cunoscut în toată viața mea.

– Mă bucur că spui asta. Mulțumesc. Acum, spune-mi, ai auzit vreodată de organizații de genul „ Alcoolicii Anonimi"?

– Da, bineînțeles.

– Și te-ai gândit vreodată prin ce momente de criză trec oamenii aceia disperați? Ți-ai imaginat câtă nevoie au să stea de vorbă cu cineva?

– Recunosc că nu m-am gândit la asta.

– Atunci, încearcă să te gândești acum. Mii de oameni, cu fel și fel de probleme, care n-au nevoie de nimic altceva decât de un ascultător. Adică un necunoscut, care să-i asculte și să încerce să le înțeleagă suferința. Așa că am înființat această organizație. Cu un an în urmă, eram doar câțiva, dar acum sunt peste o mie de „ ascultători".

– Și eu de ce n-am auzit de această organizație până acum?

– Pentru că ea nu și-a extins încă activitatea până în partea asta a țării. Dar, într-o bună zi, o va face. În plus, va deveni o organizație publică, în care vor lucra medici și asistenți sociali. Vezi tu, marea majoritate a bolilor, în special a celor psihice, se datorează faptului că nu încercăm să comunicăm, să împărtășim și altora gândurile și temerile noastre. Pentru că, în momentul când îți deschizi sufletul, începi să percepi altfel realitatea și, implicit, problemele tale.

– Sunt de acord cu tine. Dar cine era Gwenda?

– Era o tânără care trebuia să plece în alt ținut, să se căsătorească. Numai că începuse să aibă îndoieli în privința deciziei sale și ar fi vrut să dea înapoi. Mi-a dat întâlnire în gară, cu o oră înainte de plecarea trenului ei.

– Și ce-ai făcut?

– Nimic, doar am ascultat-o, păstrându-mi neutralitatea. După ce a vorbit, timp de o oră, s-a ridicat și a plecat, spunându-mi că altfel pierde trenul. Am întrebat-o dacă e hotărâtă să facă pasul acela și mi-a răspuns: „ Bineînțeles. Nici nu știu ce m-a apucat. Probabil că trebuia doar să-mi descarc sufletul…" Vezi, problemele ei s-au rezolvat destul de simplu, nu? Așa funcționează organizația noastră.

– E o idee nemaipomenită. Un străin e cea mai indicată persoană pentru a-ți expune problemele. Iar în curând se va ajunge ca fiecare să fie în stare să-l asculte și să-l înțeleagă pe cel de alături.

– Deci…

– Acum înțeleg. Pacea mondială. Trebuia să-mi dau seama că ești un idealist…

– Tu nu ești?

– Ba, cred că da. Eu…

Se opri, simțindu-se stânjenită.

– Ce vroiai să spui? insistă Richard.

Joan ezită, dar până la urmă spuse:

– Mă gândeam că n-aș putea vorbi cu Guy tot ce vorbesc cu tine. Spre exemplu, dacă lui i-aș povesti despre organizația ta de ascultători, precis ar crede că ești nebun, sau chiar comunist.

– Ei, nu te mai gândi la asta…

Nu putea să nu se gândească, așa cum nu putea să nu-i compare, găsind mereu minusuri la Guy și plusuri la Richard. Dar asta îi fusese ei soarta.

– Spune-mi, mai bine, ce e cu acel Mackenzie, sugeră Joan.

– Ce să fie, un nemernic… Tu nu citești niciodată ziarele?

– Nu prea am timp pentru asta.

– P. J. Mackenzie este un moș scrântit, cunoscut ca bărbatul care a avut cele mai multe soții. Nici mai mult, nici mai puțin decât unsprezece. Toate tinere, frumușele și impresionate de cele două milioane de lire ale lui. Și toate dorindu-și din nou libertatea la nici o lună după căsătorie.

– Bine, dar lui Harry i s-a părut că ai evitat subiectul. Ce se întâmplă?

– Trebuie să recunosc că e mai isteț decât credeam… Cu ceva timp în urmă, Mackenzie mi-a furat soția.

– Mă gândeam eu că ești însurat…

– Nu mai sunt. Când și-a dat seama ce greșeală făcuse, soția mea s-a sinucis.

Se lăsă tăcerea. Richard își aprinse o țigară. Joan se așeză lângă el și-l mângâie ușor pe spate, fără să spună absolut nimic.

După un timp, Richard îi luă mâinile și le sărută.

Momentul lor de tandrețe fu însă întrerupt de George.

– Doamnă doctor, sunteți chemată la telefon.

Era Guy. Intră direct în subiect:

– Cred că am găsit, în sfârșit, o casă potrivită. Aș vrea s-o vezi cât mai curând posibil.

Teoretic, căutaseră o casă potrivită de atâta timp, încât aproape nici nu se mai așteptau să găsească. Asta era prima dată când căutarea lor se materializase.

Joan intră în panică.

– Chiar ai găsit? întrebă ea, vrând să pară entuziastă.

– Nu vrei să știi unde este?

– A, ba da…

O casă, se gândi ea. Eu și Guy, închiși într-o casă străină. Doamna Hardman. Nu se poate, nu mi se întâmplă tocmai mie asta.

– Și… unde este?

– În Little Aston, răspunse Guy triumfător. E o splendoare, să știi. Are camere spațioase, holuri lungi. E înconjurată de o pădure de fagi și stejari. Încă n-a fost anunțată în ziar.

– Înțeleg… Păi, ar trebui să mergem s-o vedem.

– Joan, nu ești încântată? Mie mi se pare a fi exact ce ne doream…

– Ba da, sunt încântată.

E tot ce mi-aș fi putut dori vreodată, își spuse ea. Iar acum, că visul meu e pe cale să devină realitate, aș vrea să renunț. Și asta pentru că nu pot plăti prețul. Nu sunt dispusă să-mi abandonez cariera pentru a mă căsători.

– Și când ai vrea să mergem s-o vedem?

– Mâine, pe la unsprezece. Dacă am putea semna contractul până sâmbătă, ar fi nemaipomenit.

– Așa repede?

– Draga mea, e o afacere foarte bună. Mi-e teamă să n-o pierdem.

– Da, la asta nu m-am gândit…

– Sunt sigur că-ți va plăcea. Corinne are gusturi foarte bune.

– Corinne? A văzut-o și ea?

– Păi, normal. Vroiam să știu și părerea unei femei.

Cum putea Guy să creadă că ea și recepționera lui aveau aceleași gusturi?

– Ne vedem dimineață, draga mea. Sunt sigur că această casă este exact ce ne dorim. Noapte bună.

– Noapte bună, Guy.

Joan închise telefonul. Ce ne dorim, își spuse. Mai degrabă ceea ce vrei tu să-mi doresc.

Se întoarse în sufragerie și-i povesti totul lui Richard.

– Guy a găsit o casă pentru noi. Acum trebuie să mă hotărăsc. Dacă îmi va plăcea casa, el o va cumpăra. Și, evident, va trebui să ne căsătorim cât de curând.

– Și dacă nu-ți va plăcea?

– Va fi sfârșitul relației noastre, sunt convinsă. Guy mă pune la încercare, acum. Îl cunosc destul de bine. Acesta va fi un ultimatum. Vezi, ar fi putut găsi o mulțime de case în doi ani de zile, dar n-a făcut-o. Acum, se teme să nu mă piardă și joacă ultima carte.

Richard oftă și spuse:

– Joan, dacă te căsătorești cu el, vei fi nefericită.

– Nu știi prea multe despre femei, după cum se vede. N-ai știut că femeile sunt în stare să-și asume nefericirea de dragul unor mici compensații?

– Și, în situația ta, care ar fi acelea?

– Copiii, confortul, siguranța…

– Dar tu nu vrei toate astea.

– Sincer, nici eu nu mai știu ce vreau. Cred că, în ultimul timp, nu prea mai știu nimic despre mine…

Părea derutată și neajutorată, se gândi Richard. O privi fix în ochi, până când ea începu să roșească.

– Joan, un singur lucru știi cu siguranță despre tine.

– Da? Și care ar fi acela?

– N-am să-ți dau mură în gură. Trebuie să te gândești singură. Când ai să-ți dai seama la ce mă refer, atunci vom putea sta de vorbă.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună, Joan.

* * *

În timpul micului dejun, Joan fu chemată din nou la telefon. Era doctorul Sparks, din Fen End.

– Poți să-mi faci o anestezie? Anestezistul meu a dispărut.

– Sigur că da. Ce operezi?

– O apendicită acută. Pe la unsprezece e bine?

– Voi fi acolo.

Se întoarse la masă.

– Jim Sparks, le spuse ea celor doi. Vrea să-l asist la o apendicită și să-i fac anestezia.

– Cred că mai bine s-ar duce Harry, interveni Richard.

– De ce? I-am spus deja că mă duc eu.

Joan îl privea, neînțelegând ce-l apucase.

– Nu crezi că ai altă treabă la unsprezece?

Memoria îi jucase din nou o festă.

– Am uitat complet…

– Și asta nu-ți dă de gândit?

Deși știa că Richard avea dreptate, spuse:

– Nu, bineînțeles că nu. E numai din cauză că am atâtea pe cap. Nu e nevoie să interpretezi psihologic.

– Nici nu vreau asta. Sunt convins că tu te cunoști destul de bine. Necazul e că nu vrei să recunoști…

* * *

– Ce doriți să vă pregătesc pentru la prânz, domnișoară Joanie? întrebă doamna Browner, așezându-se pe un scaun.

Se vedea clar că o dureau picioarele.

– N-ar trebui să mai lucrați, doamnă Browner.

– Ei, lasă, draga mea, mă descurc eu cumva. Eu și George ne înțelegem tare bine și ne ajutăm la nevoie. Mai bine spuneți-mi ce-ați vrea să mâncați la prânz.

– Nu contează. Oricum, dumneavoastră faceți mâncare bună. O singură rugăminte am. S-ar putea să vină și doctorul Hardman la masă, așa că să nu uitați să faceți o porție în plus. Ar fi bine dacă ați face pește, îi place foarte mult. Dați un telefon și vi-l livrează la domiciliu.

– Asta n-am să fac, în nici un caz. George se va duce să-l aleagă personal. Nu trebuie să mă învețe nimeni cum să fac cumpărăturile, domnișoară Joanie. Când ai o casă în întreținere, trebuie să mergi personal la cumpărături, să alegi marfa cea mai bună.

O casă în întreținere, își spuse Joan. Oare asta este ceea ce-mi doresc? Să stau să mă plimb prin piață, bârfind cu toate

țațele pe la colțuri, să șterg praful toată ziua și să mă aranjez pentru clipa când el se întoarce acasă? Să-l întreb mieros „ Ai avut o zi grea, iubitule?". Nu pot face asta.

Când Guy sosi s-o ia cu mașina, era deja într-o stare jalnică.

Casa era superbă. Nu exista nici măcar un singur amănunt la care să aibă ceva de comentat. Cât despre împrejurimi, trebuia să recunoască, erau minunate.

– E foarte frumos, recunoscu ea.

Guy zâmbi satisfăcut.

– Normal că e frumoasă, dar și prețul e frumos… Opt sute.

– Dar, Guy, ți-o poți permite?

– Nu-mi pot permite s-o pierd, draga mea. Iar dacă-ți place și ție, nimic nu mai contează.

– Îmi place, cum să nu. Iubesc fiecare centimetru din ea deja. Dar…

– Atunci închide ochii, numără până la cinci și pune-ți o dorință.

Joan închise ochii, rugându-se în gând ca Dumnezeu să-i arate calea cea bună. Era tare derutată.

Când îi deschise, avea în palme un plic lung și destul de gros.

– E a ta, draga mea, spuse Guy fericit. Am cumpărat-o marți. Ai acolo contractul de vânzare-cumpărare semnat deja. Și e pe numele tău.

O sărută, de data aceasta animat de dorință și pasiune. Era pentru prima oară în cei doi ani când Joan îl vedea atât de înflăcărat. În general, săruturile lui erau reci și lipsite de sentimente. Încercă să se adune și să se analizeze. Acum știa clar că era pierdută.

Guy o eliberă, spunând:

– Iartă-mă, draga mea. Nu m-am putut abține. Aș vrea să ne căsătorim cât mai curând posibil.

– Bine, dar trebuie să-mi lași și mie puțin timp. Am atâtea de pus la punct…

– Mă ocup eu de toate. Tu nu trebuie decât să te gândești la felul în care vei vrea să mobilezi casa și unde ne vom petrece luna de miere. Cred că voi reuși să-mi iau liber vreo trei săptămâni. Ce-ai zice de Andorra? Întotdeauna ți-ai dorit să mergi acolo…

O conduse acasă, dar nu rămase la masă, pretextând că avea un pacient foarte important.

* * *

Harry nu se întorsese încă. Nu erau decât Richard și doamna Browner în sufragerie.

– Doamnă Browner, doctorul Hardman mi-a cumpărat o casă splendidă, anunță Joan fericită. Cred că o să vă placă foarte mult, mai ales bucătăria.

– Mă bucur să aud asta, domnișoară Joanie. Era și timpul să treceți la lucruri mai serioase.

Bătrâna zâmbea cu subînțeles.

– Abia aștept să vă văd mireasă. Păcat că nu mai trăiește și bătrânul…

Când doamna Browner ieși din cameră, Richard încruntă sprâncenele și spuse:

– Deci, te-ai hotărât…

– Cam așa ceva.

Nu-l putea privi în ochi. Fără să știe de ce, începu să se justifice:

– E o casă superbă. Exact ce-mi doream. Și cred că l-am lăsat destul să aștepte. Săracul Guy, a avut atâta răbdare cu mine…

Richard se ridică în picioare.

– Acum, scuză-mă, dar trebuie să plec. Am fost chemat la spital.

Plecă în secunda următoare, fără a mai spune nimic.

Harry se întoarse și o găsi îngândurată.

– Ce-i cu tine? întrebă el.

Joan îi povesti tot ce se întâmplase.

– Tu ce părere ai?

– Păi, ce să zic… Dacă asta îți dorești cu adevărat… Eu nu vreau decât să te știu fericită. Ești șefa mea, dar ești un om deosebit. Ai un suflet de înger și consider că meriți tot ce-i mai bun.

– Mulțumesc, Harry. Acum, du-te și mănâncă. Se răcește…

* * *

Joan își petrecu după-amiaza răsfoind reviste de decorațiuni interioare. Pe la ora patru, auzi soneria. George se dusese să deschidă. După câteva clipe, intră în sufragerie și anunță:

– A venit domnul doctor Hulme. Vrea să-și ia hainele.

– Cobor și eu imediat.

Philip era palid și trist.

– Am trecut să-mi iau rămas bun. Și, totodată, să-mi cer scuze.

– Pentru ce, Philip?

– Știi tu pentru ce. Hai să nu mai intrăm în amănunte Știu că încă ești convinsă că eram beat criță.

– Și, nu erai?…

– Bineînțeles că nu. Băusem doar un pahar sau două de whisky. Dar efectul a fost amplificat de pastilele pe care le luam. Niște antihistaminice.

– Vrei să spui că Guy vorbea serios?

– N-ai încredere în logodnicul tău? Nu-l cunoști, nu știi că n-ar putea minți? Nici n-ar avea destulă imaginație pentru asta. Tocmai de aceea am trimis după el. Știam că e foarte onest.

– Philip, iartă-mă, n-am știut că te aflai sub tratament cu antihistaminice…

– Da, am o urticarie care mă supără frecvent.

– Îmi pare rău, Philip. Și-mi pare rău și pentru că nu ne-am înțeles prea bine ca asociați.

– Cred că eu am fost de vină. Nu prea accept să primesc ordine de la o femeie. Probabil datorită faptului că am detestat-o pe mama mea vitregă. La revedere, Joan.

– Unde te duci?

– La Bristol. Mi-am găsit o slujbă acolo. Și cred că mă voi căsători…

– Cu cine?

– E o fată acolo care mă așteaptă de mult timp. Genul de femeie la care te poți întoarce oricând, chiar și după periaode lungi de absență.

– Și nu ți-e teamă că, într-o bună zi, nu va mai fi acolo?

– Nu e cazul ei. Brenda va fi întotdeauna acolo pentru mine. E ceea ce-și dorește orice bărbat de la soția lui.

Ce fel ciudat de a gândi aveau bărbații, își spuse Joan după plecarea lui Philip. Oare și Guy aprecia același lucru la ea? Faptul că ea era acolo, indiferent de situație? Era dezgustător.

Se întrebă ce aprecia ea la el. Știa prea bine răspunsul. Avea farmec, arăta foarte bine, era un doctor priceput și renumit și

avea încredere în forțele proprii. Era foarte sigur pe el, dar asta în primul rând datorită situației materiale foarte bune. El nu trebuise niciodată să-și facă griji pentru ziua de mâine. Avea tot ce-și dorea, și chiar mai mult. În plus, Guy era mult mai matur decât ceilalți bărbați de seama lui și avea o viață foarte bine organizată, așa cum, probabil, avea să fie și a ei în viitor.

* * *

Chiar înainte de cină, Richard se întoarse. Joan observă că-și îndesa ceva în geanta de medic.

– Ce s-a întâmplat?

– Doamna Breeze… E aproape complet dilatată, dar nu poate naște. Copilul e în poziție transversală. Să vedem ce se poate face. Hai cu mine, Joan.

Își luă haina și trusa și, fără a pune nici măcar o întrebare, îl urmă la mașină.

Mama era foarte tânără, foarte speriată și, mai ales, epuizată fizic. Mătușa ei stătea lângă ea.

– Doctor Dryden, spuse femeia, nu cred că mai rezistă în chinurile astea. Nu-i puteți da ceva?

– Nu vreau s-o amețesc, interveni Richard. O să am nevoie de întreaga ei cooperare mai târziu. Nu vă faceți griji, ne ocupăm noi aici. Mai bine mergeți și faceți un ceai. O să ne prindă bine mai târziu.

Femeia îl ascultă. Joan se apropie de el și întrebă în șoaptă:

– Câți ani are?

– Douăzeci. Bărbatul ei lucrează în marină, n-a putut veni. Acum, hai să trecem la treabă.

După trei ore, la capătul unei nașteri dificile, copilul se născu mort. Se asfixiase. Nu reușiseră să facă nimic pentru el.

– Vouă nu vă pasă, striga mama disperată. Nu știți ce-i aia să vă moară un copil…

Richard o privi trist.

– Ba eu știu… Și mie mi-a murit copilul…

Ajunseră acasă mult după miezul nopții. George le lăsase niște sandvișuri și două căni de cafea.

Richard turnă whisky în ambele căni, fără să întrebe nimic, fără să comenteze.

– Richard, de ce nu mi-ai spus până acum despre copil?

– N-am considerat necesar.

– Să știi că îmi pare tare rău pentru tine. Sincer.

– Nu trebuie. Așa a fost să fie… Cred că acum înțeleg de ce vrei să te măriți și să-ți abandonezi cariera. Nu te învinovățesc. Cred că te-ai săturat să vezi atâta suferință în jurul tău…

– Richard, nu e corect să spui asta.

– Nu e corect față de cine? Față de cel care urmează să-ți fie soț? Normal că nu e corect să se poarte așa cu tine. Dar pentru tine, e corect? Să-ți vinzi sufletul, frumusețea și priceperea pentru o viață care ar plictisi chiar și un robot?

– N-ai dreptul să vorbești așa. Eu nu sunt o puștoaică din gară.

– Știu că n-am dreptul. Consideră-mă vocea conștiinței tale. Vei fi dezamăgită, crede-mă.

Vorbea de parcă era îndurerat, se gândi Joan. Probabil din cauza copilului. Până dimineață își va reveni la normal, își va recăpăta pofta de viață și simțul umorului.

– Mai târziu, când și dacă te vei gândi la mine, îmi vei da dreptate. Dar, probabil că mă vei urî.

– N-am de ce să te urăsc. Și da, mă voi gândi la tine, dar cu respect și afecțiune.

– Respect și afecțiune? Vai, ce frumos… Ai vorbit exact ca doamna Guy Hardman.

– Dar ce altceva ai vrea să-ți ofer?

– Dar lui Hardman ce-i oferi? Nu-mi spune că o dragoste infinită, pasiune și dorință. Nu-mi spune că întreaga ta ființă suferă când nu ești lângă el. Cel puțin, nu mă minți.

Se ridică în picioare și, venind lângă ea, o cuprinse de umeri.

– N-am crezut că Hardman e atât de prost încât să creadă că-l mai iubești. Asta numai dacă l-ai iubit vreodată… Nu înțeleg, ce încerci să demonstrezi?

Joan se eliberă, iritată.

– Eu nu înțeleg ce încerci să demonstrezi…

– Cred că știi foarte bine răspunsul, la fel de bine ca și mine. Noapte bună.

Rămase singură. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar lacrimile îi inundaseră ochii.

Spre dimineață, stătea întinsă în pat, neputând să adoarmă. Își repetase de zeci de ori în minte discuția lor, încercând să înțeleagă la ce se referise Richard.

# *Capitolul 5*

Sâmbătă dimineață, Joan se pregătea să plece la spital. Harry rămânea de serviciu în clinică.

Dar, în timp ce-și punea haina pe ea, auzi că cineva suna la ușă. Era domnul Simpson, un ofițer de poliție.

– Îmi cer scuze că vă țin din drum, dar trebuia neapărat să vorbesc cu dumneavoastră înainte de ora zece. Știți, avem un proces special astăzi, la tribunal.

– Nici o problemă, domnule Simpson. Nu se întâmplă nimic dacă întârzii câteva minute la spital. Intrați, vă rog.

Îl conduse în sufragerie.

– Îmi cer scuze pentru deranjul de aici, dar doamna Browner se mișcă mai încet.

– A, deci ați angajat deja pe altcineva… Știți, am venit să vorbim despre doamna Telfer.

– Luați loc.

Ofițerul se așeză pe un fotoliu, lângă șemineu, și își scoase cascheta din cap, netezindu-și părul.

– E un caz foarte trist, doamnă doctor. Mă gândeam că… dumneavoastră ați fi dispusă s-o ajutați…

– Voi face tot ce-mi stă în putință, pentru că a fost o bucătăreasă excelentă. Dar nu voi putea s-o iert vreodată. Am văzut în ce stadiu erau copiii aceia… Cum se simt acum?

– Își revin încet, încet. Nu mai sunt atât de speriați și au început chiar să ia în greutate. Învață să vorbească de la ceilalți copii. Am impresia că nimeni nu le-a vorbit în tot acest timp cât au stat închiși acolo. Nici nu-mi vine să cred că cel mare are cinci ani. Pare de doi ani și jumătate. Dar, cu toate acestea, cred totuși că o veți ierta pe doamna Telfer…

– De ce păreți atât de sigur?

– Pentru că am să vă povestesc ceva ce vă va ajuta s-o înțelegeți și, implicit, s-o iertați.

Joan îi oferi o țigară și își aprinse și ea una.

– Dați-i drumul, atunci.

Ofițerul îi povesti că doamna Telfer o luase razna după ce soțul ei o părăsise, fugind cu cea mai bună prietenă a ei și lăsând-o singură cu copilul. De atunci, ea se izolase într-o lume numai a ei. Se mutase cu locuința și nu spusese nimănui că avea un copil. Lucrase prin hoteluri și restaurante. Câștigase destul de bine, luând în considerare și bacșișurile, dar se încurcase și cu alți bărbați. Din relațiile ei rezultaseră alți doi copii, pe care îi exclusese, la fel ca pe celălalt, din viața ei. Nu avusese tăria să-i omoare, dar îi închisese în camera aceea, continuând să trăiască într-o lume imaginară.

– Îngrozitoare poveste…

– Așa este. Acum înțelegeți starea sănătății ei psihice?

– Bineînțeles, doar sunt medic.

– Înseamnă că o puteți ierta, nu-i așa? Astăzi dimineață urmează să se prezinte în fața curții, pentru depoziții. E de la sine înțeles că va petrece mulți ani în pușcărie. Însă, dacă examenul psihiatric dovedește starea în care se afla și dacă o persoană ca dumneavoastră depune mărturie, ar putea fi eliberată condiționat.

– Și ce trebuie să fac eu, domnule Simpson?

– Ar fi bine dacă ați putea s-o reangajați. Cred că sunteți de acord că este un angajat exemplar. N-a făcut nici un rău nimănui, cu excepția copiilor ei. Dar acum ați înțeles de ce a făcut asta.

– Prea bine, domnule Simpson. Nu vreau să mă gândesc ce va spune George, dar sunt de acord s-o angajez, cu condiția să facă tratament.

– Perfect.

Ofițerul se ridică de pe fotoliu, adăugând:

– Cred că bătrânul George va înțelege și el când va auzi toată povestea… Are o inimă de aur sub aparența de soldat cu idei învechite.

– Sper. Acum, mă scuzați, dar trebuie să plec. Vă doresc mult succes în cazul doamnei Telfer.

* * *

Ajungând la spital, Joan constată că avea multe de rezolvat în dimineața aceea. Mai întâi, era Pamela Gifford, care se hotărâse, în sfârșit, să-și cauterizeze negul de pe picior.

– Vă mulțumesc pentru că mi-ați dat timp de gândire, doamnă doctor, spuse ea. Acum sunt hotărâtă. Vreau să-l cauterizați.

Negul își mărise dimensiunile și devenise dureros.

– Soră Dalziel, strigă Joan, pune-o pe masa de intervenții minore și fă-i o anestezie ușoară.

– Da, doamnă doctor.

Lăsând-o pe asistentă să facă pregătirile necesare, Joan se duse într-un alt cabinet. Acolo îl găsi pe domnul Rodney, căruia îi apăruse o bubă mare și purulentă pe gât. De asemenea, spusese el, în ultimul timp scăzuse cam mult în greutate.

Joan îl consultă și curăță cu grijă furunculul, dând conținutul la analiză. După ce-l pansă, spuse, serioasă:

– Domnule Rodney, mi-e teamă că va trebui să vă internați pentru câteva zile, pentru niște analize mai amănunțite.

Bărbatul se încruntă.

– De ce?

– Am impresia că aveți un început de diabet. Dar nu vă faceți griji, îl vom ține sub control cu ajutorul unei diete și, eventual, cu un tratament injectabil.

– Vreți să spuneți diabet zaharat? Mama mea a murit din cauza lui.

Joan notă asta în fișă.

– Bine, dar asta se întâmpla mai de mult. Acum avem metode noi de a ține boala sub control. Aș vrea ca luni, la ora două, să vă prezentați la spital pentru internare. Iar până atunci, fiți foarte atent la ce mâncați. Reduceți la jumătate cantitatea uzuală de pâine, prăjituri, cartofi, și așa mai departe. Și nici un pic de zahăr.

– E-n regulă, doamnă doctor. Ne vedem luni.

Joan ieși din cabinet și se îndreptă spre bufetul spitalului. Simțea nevoia să bea o cafea. Fusese prea multă agitație deja, pentru o dimineață de sâmbătă.

Richard era și el acolo. Discuta cu Jim Sparks. Se așeză la masa lor.

– Despre cine vorbeați?

– Despre Marjorie Bellamy. O cunoști?

– Da, ce-i cu ea?

– Mama ei a venit mai devreme la spital, spunând că fiica ei e în crize de seara trecută, povesti Richard. Așa că, m-am îmbrăcat și am fugit cu ea. Doamna m-a lăsat pe mine să intru primul în casă. Am deschis ușa și am văzut fata.

– Ce făcea?

– Asculta muzică la pick-up. Când ne-a văzut, l-a oprit și s-a întins pe jos, dându-se în spectacol.

– Ești sigur? Vreau să spun, ești sigur că a făcut-o în mod deliberat?

– Bineînțeles. Și am chiar și dovezi că totul e o înscenare. Am adus-o la spital și i-am făcut o electroencefalogramă.

– Și ce-a rezultat? întrebă Joan.

Se gândi că amândoi fuseseră la spital în același timp. Dar oare de ce nu-i simțise prezența, așa cum o simțea acum, ca un curent electric ce o făcea să se înfioare și să tremure?

– Totul era în regulă. Activitatea creierului ei se desfășoară ca la orice om normal, sănătos.

– Și… i-ai spus adevărul?

– Nu. Ar fi fost prea dur. Vreau mai întâi să descopăr ce a determinat-o să facă asta.

– Crezi că va fi cazul s-o înscriem într-o școală de corecție?

– S-ar putea… Necazul e că părinții asociază aceste școli speciale cu delicvența juvenilă. Mă gândeam că n-ar fi rău, deocamdată, să vorbești și tu cu ea.

Joan știa că nu era o sugestie, ci un ordin. Dar Richard avea dreptate. Așa cum avea întotdeauna. Copila asta trebuia cercetată mai întâi, fără a i se cânta în strună, așa cum ar fi vrut ea. Probabil că făcea asta doar de dragul atenției care i se acorda.

– E-n regulă, Richard, spuse ea. Am să fac niște cercetări. Chiar astăzi după-amiază.

* * *

Directoarea școlii gimnaziale din Fen End nu era numai pacienta lui Joan, ci și o veche prietenă.

– Joan, mă bucur să te văd, spuse ea entuziasmată. Sper că stai să iei prânzul cu noi…

– Nu, îmi pare rău. Doamna Browner se va supăra dacă nu mă duc acasă. Spunea că azi pregătește ceva special.

Fu însă de acord să stea la o cafea.

– Dar ce-i cu tine? Bănuiesc că n-ai venit până aici ca să te interesezi de sănătatea mea. Ce s-a întâmplat?

Doamna Davies se așeză confortabil într-un fotoliu și își aprinse o țigară.

– Ai o elevă pe nume Marjorie Bellamy, de treisprezece ani?

– Da. Chiar o cunosc. E cea care a avut mai multe crize în ultimul timp? întrebă directoarea încruntându-se.

– Da, despre ea e vorba. Însă, avem motive să credem că totul e o înscenare.

– Serios? Și cum aș putea să vă ajut?

– Dându-ne câteva informații. Vezi tu, noi trebuie mai întâi să aflăm ce încearcă să obțină în felul ăsta. Ori o atenție specială în familie– deși nu cred că e cazul, din moment ce doamna Bellamy este o mamă foarte grijulie și drăgăstoasă – ori are niște interese ascunse în plan școlar.

– Joan, acum îmi dau seama că Marjorie are o colegă de clasă epileptică. Ea a fost nevoită să renunțe la orele de sport. Crezi că asta a urmărit și Marjorie? Cred că ar trebui să vorbesc personal cu profesoara de sport.

Doamna Davies se scuză și se duse să dea telefon. Se întoarse după câteva minute.

– Domnișoara Peake spune că Marjorie este cea mai bună la sport și nu stă locului o clipă.

– Deci nu asta era… Atunci, să ne gândim la altă ipoteză. Ce rezultate are la învățătură? Cum se înțelege cu colegii? A fost implicată în vreun scandal, sau poate are probleme în familie?

– Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Din punctul meu de vedere, e un copil perfect normal…

Doamna Davies roșise și părea nerăbdătoare să încheie discuția.

– Bine. Acum trebuie să plec, spuse Joan. Mulțumesc pentru ajutor.

– N-a fost cine știe ce ajutor, dar promit să te țin la curent cu tot ce se întâmplă. O să fiu cu ochii pe ea.

* * *

La masa de prânz, Joan îi spuse lui Richard:

– Domnul Bellamy, tatăl lui Marjorie, lucrează la fabrica de automobile.

– Și ce-i cu asta?

Richard continuă să mănânce, fără să-i acorde prea multă atenție. De fapt, dacă se gândea mai bine, nici la spital n-o băgase prea mult în seamă. Îi relatase cazul fetiței pe un ton impersonal, rece și distant. Evitase chiar s-o privească în ochi. Oare era supărat?

– Păi, de câteva luni sunt amenințați cu șomajul… Nici nu și-au mai luat salariile întregi.

– Înțeleg. Deci, familia a stat cam prost cu banii în ultimul timp, pentru că doamna Bellamy n-are serviciu.

– Și cu toate acestea, Marjorie are toate discurile nou apărute. Le-am văzut eu, cu ochii mei. În plus, am văzut-o în cofetărie, cumpăra sucuri și prăjituri pentru toate colegele ei.

– Deci are bani, îi obține de undeva… Crezi că de pe urma falselor crize de epilepsie?

Harry, care până atunci nu spusese nimic, dar ascultase cu atenție, spuse zâmbind:

– Continuați, vă rog. Mă fascinează foarte mult munca voastră de detectivi.

Fără să-i dea prea multă atenție, Joan continuă:

– Părerea mea este că fură de la școală, de la colegii ei. Probabil că în pauze nu iese afară, pretextând că-i e rău și rămâne singură în clasă, cu toate ghiozdanele și banii pe care, uneori, ele îi conțin.

– E o teorie interesantă și destul de verosimilă, fu de acord Richard. Ar trebui să aflăm dacă s-au constatat astfel de furturi în clasa ei.

– Eu cred că da. Doamna Davies a fost cam evazivă când am întrebat-o despre relațiile fetei cu colegii. Probabil că i-a fost rușine să recunoască în fața mea că în școala condusă de ea au loc astfel de incidente.

– Atunci, ar trebui să stăm de vorbă cu doamna Bellamy. Ea e singura în măsură să îndrepte situația.

– Dar tu i-ai spus doamnei că toate aceste crize sunt o înscenare?

– Nu i-am spus direct, dar i-am dat de înțeles că există și această posibilitate.

– Atunci am să mă duc eu să-i spun, anunță Joan. Trebuie să știe adevărul.

* * *

Seara, la cină, se întâlniră din nou toți trei. Joan avea sentimentul că erau singurele momente din zi când erau liniștiți și sociabili. În rest, nici nu prea aveau timp să-și vorbească din cauza agitației.

Harry îi anunță că avea de gând ca în seara aceea să iasă împreună cu sora Dalziel la o partidă de bowling, iar ea le povesti despre cazul doamnei Telfer.

– Săraca femeie, comentă Harry.

Dar Richard nu spuse nimic. Citea preocupat ziarul.

După un timp, Harry plecă, iar Joan se ridică de pe scaun, spunând:

– Scuză-mă, Richard, dar am primit o mulțime de cereri de serviciu astăzi și n-am avut timp să le studiez. Mă duc în birou.

– E prea frig acolo. Rămâi aici și nu-ți face griji, n-am să te încurc. Dacă vrei, mă pot duce eu în camera mea, dar în nici un caz nu sunt de acord să îngheți acolo.

Fără să mai spună nimic, Joan deschise scrisorile și le citi. Când termină, privirile lor se întâlniră. Richard întrebă zâmbind:

– Am voie să vorbesc?

– Desigur.

– Am doar două întrebări: prima dintre ele– vreo cerere interesantă? Iar a doua– ce sens are să mai angajezi pe cineva, dacă tot te-ai hotărât să renunți la carieră?

– La cea de-a doua nu-ți voi răspunde, pentru că n-am chef să începem iarăși o discuție interminabilă. Prima însă e destul de îndreptățită. Da, sunt vreo două cereri interesante, dar nu este specificată vârsta. De unde deduc că e vorba despre doctori prea în vârstă care, din păcate, nu corespund cerințelor mele.

– Mulțumesc, spuse Richard și-și îndreptă din nou atenția spre ziarul lui.

După un sfert de oră de tăcere, Joan își luă scrisorile, le puse într-un sertar și urcă în camera ei. Făcu o baie fierbinte, încercând să se relaxeze, apoi se aranjă cât de bine putu și coborî din nou în sufragerie. Richard era încă acolo. Citea. Ceasul arăta ora nouă și jumătate.

– Richard, știi, nu-mi place să stăm așa, ca doi străini.

– Nu? Și ce preferi, Joan, să facem conversație de dragul conversației, sau să vorbim pe șleau?

– Nici eu nu știu prea bine ce vreau la ora asta.

Richard se ridică de pe scaun, veni lângă ea, o prinse de mâini și o ridică în picioare.

– Până acum, am încercat din răsputeri să mă comport ca un adevărat domn manierat, ca un britanic pursânge. Din clipa asta însă, am de gând să mă port natural, așa cum simt.

O îmbrățișă și o sărută cu pasiune, dând frâu liber sentimentelor și dorințelor sale.

– Te iubesc mai mult decât se poate exprima în cuvinte. Poate ar fi trebuit să-ți spun asta mai de mult, dar am crezut că știai, draga mea.

– Cred că am știut, Richard.

De data aceasta, ea îl sărută pe el, demonstrându-i că sentimentele erau reciproce. Apoi, îi prinse fața în mâini și-l privi minute în șir.

– Nu știu de ce, dar îmi vine să cânt, spuse Joan. N-am mai simțit asta în viața mea.

Richard se așeză pe fotoliu, iar Joan pe covor, la picioarele lui, sprijinindu-se de genunchii lui. După un timp, întrebă:

– Crezi că ar trebui să-l sun acum?

– Ai curaj?

– Bineînțeles. Dacă tu mă iubești, am curaj să fac orice.

– Și eu la fel. Așa că am să-l sun chiar eu.

– Și ce-ai să-i spui, Richard?

– Că m-am îndrăgostit de tine înainte să aflu că ești logodită. Și nici n-aș minți.

– Tu vorbești serios? Când te-ai îndrăgostit de mine?

– Chiar înainte să te cunosc personal.

– Cum așa?

– Îți ascultam emisiunile la radio în fiecare marți seară și m-am îndrăgostit de vocea ta. Dar tu? Când ți-ai dat seama că mă iubești?

– Nu pot să-ți spun. Vei considera că-i absurd…

– Dacă nu-mi spui, am să te sărut.

– Atunci, fii sigur că nu-ți voi spune absolut nimic.

O sărută din nou, de data aceasta mai tandru, mai calm, mai blând.

– Acum îmi spui?

– Da. Când i-am moșit pe gemenii Sinclair.

– Doamne, dar de ce tocmai atunci?

– Pentru că… ai fost atât de bun, ai dat dovadă de atâta dragoste, pricepere și blândețe. Din clipa aia, te-am iubit și te-am respectat. Mi-am dat seama că-ți plăceau tare mult copiii. Atunci am observat ce brațe puternice ai, iar când m-ai atins întâmplător, am simțit că explodez.

– Mă bucur că n-ai făcut-o. Da, îmi plac foarte mult copiii.

– Lui Guy nu-i plac.

– Așa, mi-ai adus aminte. Hai să-l sunăm, ca să nu ne mai mustre conștiința. Dar, mai întâi, sărută-mă.

Coborâră împreună în hol. Joan insistă să vorbească ea și formă numărul. Răspunse robotul:„ Doctorul Hardman e plecat în provincie. Se întoarce la începutul săptămânii viitoare. Vă rugăm, lăsați un mesaj."

Era vocea Corinnei. Joan închise telefonul.

– Hai să lăsăm un mesaj, propuse Richard. Mai formează o dată numărul.

– Nu sunt de acord. Mai bine vorbesc personal cu el.

– Îți dai seama că e prima oară când mi te opui?

– Da. Și, ce ai de gând să faci?

– Ai să vezi, răspunse Richard zâmbind fericit, dar nu chiar acum. Mi se pare că aud mașina lui Harry. Încearcă să arăți ca o doctoriță respectabilă, nu ca o puștoaică ce a fost sărutată pentru prima oară în viață.

– Iar tu încearcă să pari un suplinitor decent, nu un tânăr Apollo, cu părul de aur.

Harry intră și observă imediat schimbarea.

– Hei, ce-i cu voi? Arătați de parcă ați câștigat marele premiu la loterie.

– Serios?

– Hei, ia stați așa, mi se pare că miroase a dragoste pe-aici. Am dreptate? Doamne, nici nu-mi vine să cred. Vreau să știți că mă bucur tare mult pentru voi.

Apoi se uită la Joan.

– Lui i-ai spus?

– Nu încă. Nu e de găsit. Dar îi vom spune cât de curând.

Harry părea într-adevăr fericit.

– Am o propunere. Mâine rămân eu pe baricade, iar voi mergeți la o plimbare. Dacă stau bine și mă gândesc, nici n-ați prea avut timp să vă faceți curte…

– E-n regulă, spuse Joan. Iar dacă George și doamna Browner îmi vor spune că sora Dalziel și-a petrecut toată ziua pe-aici, am să le spun că eu am invitat-o.

– Foarte drăguț din partea ta. Acum, vă rog să mă scuzați, mă duc să mă schimb.

Richard și Joan rămaseră din nou singuri.

– Dragul meu, nici nu mi-am dat seama până acum, dar la ce mai ai tu nevoie de celălalt serviciu?

– Nu știu ce să-ți spun…

– Ar trebui să te fac director aici.

– Și ce va spune B.B.C.-ul despre asta? Parcă erai adepta egalității între sexe…

– Am să mărturisesc chiar în cadrul emisiunii televizate că am făcut o mare descoperire.

Richard o strânse în brațe și o sărută ușor.

– Ce descoperire?

– Aceea că femeile au nevoie de bărbați și invers.

* * *

A doua zi dimineață, Joan și Richard plecară la pădure. Joan insistă să-și ia și niște mănuși și foarfece de grădină.

– Dar ce vei face cu ele, draga mea?

– Vreu să culeg flori sălbatice.

– Ce metamorfoză! Te-ai transformat din doctor în femeie. Acum mă aștept în orice clipă să te găsesc în bucătărie, lângă aragaz, sau în sufragerie, croșetând botoșei cu acele chirurgicale…

Joan zâmbi fericită. Nici nu știuse până acum ce frumos era să fii îndrăgostit, să iubești din tot sufletul.

Deodată, se încordă pe scaun.

– Richard, văd niște faruri sus, pe deal. Cred că e un camion. Șoferul pare că a pierdut controlul.

Într-adevăr, camionul cobora dealul cu o viteză anormală, mergând șerpuit. Și… venea direct spre ei. Șoferul se ținea strâns de volan și striga cât îl ținea gura.

Richard o trase pe Joan pe genunchii lui, apucă de volan și viră puternic, ajungând în șanțul de pe marginea drumului. În spatele lor, camionul se izbi cu putere de un perete stâncos, făcând un zgomot infernal, peste care se auzea doar strigătul de durere al șoferului.

Apoi, totul păru că se petrece în câteva secunde. Richard luă extinctorul din portbagaj și fugi spre cabina camionului. Joan scoase o seringă din geantă și, fără să-i mai pese dacă acul era steril sau dacă seringa era doar pe jumătate plină cu morfină, îl urmă pe Richard. Se cocoță pe cabina camionului, încercând să reziste metalului fierbinte, vrând cu orice preț să ușureze suferința bietului om, care zbiera de durere, prins între fiarele deformate.

În curând, se auziră sirenele ambulanțelor și ale pompierelor.

Când totul se termină, se îndreptară spre mașină, ținându-se de mână, privindu-se în ochi.

– Ai fost minunată, draga mea, șopti Richard.

Nu se știe de unde, dar lângă ei apăruseră dintr-o dată un reporter și un fotograf.

– Cum vă numiți, domnilor? Ați fost minunați. Să înfruntați flăcările doar pentru a ușura suferința șoferului…

Nu-și dădură numele, nu făcură nici un fel de comentarii. Și totuși, a doua zi dimineață, întreaga poveste apăruse în toate ziarele locale. Chiar pe prima pagină se afla o poză imensă. Richard o ținea în brațe pe Joan și o privea într-un fel care n-ar fi putut fi interpretat decât într-un singur mod. Sub fotografie era scris cu litere de-o șchioapă: „ Ai fost minunată, draga mea."

Povestea începea așa: „ Doctorita Joan Dryden, logodnica binecunoscutului medic cardiolog Guy Hardman, este eroina unui groaznic accident petrecut ieri seară pe dealul Fish Hill. Ea și-a riscat viața numai pentru a ușura suferința șoferului prins între fiarele fierbinți și deformate…"

Nici nu apucă să citească tot articolul, că George anunță că era chemată la telefon.

Era Guy, mai furios ca niciodată.

– Apreciez faptul că ai ajutat un om sortit pieirii, dar ca să mă faci în halul ăsta de rușine… Nu te-aș fi crezut în stare de așa ceva. Să stai în brațele lui, să te lași fotografiată, iar apoi să dai și numele meu… Ce va crede lumea acum? Că ți-ai bătut joc de mine…

– Guy, îmi pare rău.

– De ce-ți pare rău? Mai întâi te-ai lăudat că ești logodită cu mine, apoi te-ai purtat ca o femeie ușoară… Eu nu-mi doresc o astfel de logodnică, draga mea…

– Asta se poate rezolva, Guy. Am să-i pun să rectifice. Eu nu mai sunt logodnica ta.

– Joan, uite ce e…

– Vorbesc foarte serios, Guy. Totul s-a terminat. Oricum se terminase cu mult înainte de a avea loc accidentul. Și mă bucur pentru asta. Mâine am să-ți trimit prin poștă inelul de logodnă și actele casei.

Închise telefonul, simțindu-se mult mai ușurată. Richard veni lângă ea și o luă de mână.

– I-ai spus totul, draga mea?

– Despre tine nu i-am spus, pentru că n-am avut ocazia. I-am spus doar că totul se terminase, încă înainte de acel accident.

Scoase nervoasă inelul de pe deget și-l aruncă pe masă.

– Mâine, după ce am să-i trimit actele și inelul, am să mă simt cu adevărat liberă.

– Dar de mine ai uitat, draga mea?

– Richard, tu mă faci să mă simt liberă. Ia uite, mi-a rămas și semn de la inelul ăsta blestemat…

– Nu-i nimic, draga mea. În curând nu se va mai vedea. Ținând cont de culoarea părului tău, cred că s-ar potrivi mai bine unul cu smarald. Ce părere ai?

– Cum spui tu, Richard…

* * *

La spital, Joan se ocupa de un puști care căzuse de pe bicicletă. Sora Dalziel o asista.

– Vă felicit, doamnă doctor. Nici nu mi-am putut imagina că aveți întotdeauna morfină la dumneavoastră. Adevărul este că nu știi niciodată ce se poate întâmpla…

Zâmbi și adăugă:

– Vă felicit și pentru alegerea făcută. Să știți că asta ne-a dat mie și lui Harry de gândit. M-a cerut de nevastă.

– Serios? Mă bucur tare mult pentru voi.

Băiețelul, care până atunci nu scosese nici un sunet, întrebă timid:

– Vă căsătoriți cu un doctor, doamnă asistentă?

– Desigur. Tu cu cine credeai că se mărită asistentele?

Puștiul se încruntă.

– Atunci, doctorițele cu cine se mai mărită?

– Tot cu doctori, evident, interveni Joan.

– Eu dacă aș fi fost doctoriță, spuse băiatul, m-aș fi măritat cu un pacient bogat.

Joan zâmbi.

– Îmi pare rău, eu n-am pacienți bogați, așa că mă descurc și eu cum pot. Am să-ți scot copcile sâmbătă, bine?

– Mulțumesc, doamnă doctor. Și… să știți că dacă aș fi fost un pacient bogat, mi-ar fi plăcut să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

– Ce drăguț ești!

Sora Dalziel îl conduse afară și invită în cabinet următorul pacient.

* * *

Richard veni s-o ia de la spital înainte de masa de prânz. O sărută și scoase din buzunar o cutiuță de catifea. Înăuntru se afla cel mai frumos inel pe care Joan îl văzuse în viața ei. Și asta nu datorită modelului sau smaraldului superb, ci pentru că în el se regăsea imensa dragoste a lui Richard.

Ajungând în fața casei, el spuse:

– Stai acolo, pe scări, unde te-am văzut pentru prima dată.

Apoi îi puse inelul pe deget, acoperind urma lăsată de celălalt, și o sărută.

– Acum, hai să mâncăm.

Harry îi admiră inelul.

– E foarte frumos. Și eu trebuie să cumpăr unul, dar cred că o să mă ruineze.

– Am auzit, Harry. Te felicităm. Sper să fiți fericiți împreună.

– Sincer să fiu, nici nu prea știu cum s-a întâmplat. Ne uitam la televizor, iar ea îmi spunea cât de bine crede că m-aș înțelege cu tatăl ei. În secunda următoare, am cerut-o de nevastă. Ciudat, nu?

– Foarte ciudat, spuse Richard. Joan s-a uitat la mine când moșeam doi gemeni și a fost suficient să se îndrăgostească. Așa, pur și simplu… Mi se pare tare ciudat.

– Tu vorbești?

Era rândul lui Joan.

– Tu, care te-ai îndrăgostit de o voce?

– Și ce ți se pare așa anormal? întrebă Harry. Și eu m-am îndrăgostit odată de vocea unei centraliste. Eram înnebunit după ea, așa că, într-o bună zi, i-am dat o întâlnire.

– Și, ce s-a întâmplat?

– Am descoperit că avea șaizeci de ani. De atunci, m-am lecuit. Nu mă mai îndrăgostesc decât după ce văd cu ochii mei persoana.

Joan și Richard râdeau în hohote.

Puțin mai târziu, Harry întrebă:

– Și, când va fi ziua cea mare?

– Păi, cât de curând… Ce rost mai are să așteptăm, nu-i așa, draga mea?

– Chiar așa. Ce mult mă bucur că nu va mai trebui să-mi fac griji pentru rochia de mireasă, pentru buchețele, pantofi și alte prostii. Pierdere de timp… Și de bani. Mă iei doar cu o rochie albă pe mine și fără nici un pic de fast?

– Te iau oricum, iubito. Harry, vrei să fii martorul nostru?

– Dacă promiți că vei face același lucru pentru mine, Richard.

– S-a făcut.

# *Capitolul 6*

Joan trecu pe la spital luni după-amiază. Domnul Rodney era deja instalat într-un pat.

– Analizele tipice, doamnă doctor? întrebă asistenta. Glicemia și toate celelalte?

– Da, și le vreau repede.

Apoi îl vizită pe domnul Murray, preotul baptist. Stătea întins în pat, palid și neputincios. Reuși totuși să-i zâmbească.

– Bună ziua, doamnă doctor. Ce mai faceți?

– Mulțumesc, bine. Dumneavoastră?

– Nu știu ce să zic. Cred totuși că voi învinge boala, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Domnul Murray avea o tumoră în stomac, metastaziată în toate celelalte organe vitale– ficat, plămâni, pancreas. Însă lui i se spusese că are un fel de hernie. Probabil că avea niște dureri groaznice, se gândi Joan, dar le înfrunta cu curaj.

– Unii spun că doctorii tratează oamenii, iar Dumnezeu îi vindecă. Eu nu-i separ. Părerea mea este că Dumnezeu lucrează prin oameni.

– În cazul ăsta, sper să fim niște instrumente vrednice.

– Așa și sunteți, spuse bătrânul, convins. Doctorul Beech mi-a spus că este „ ascultător". Să știți că și aceea este tot lucrarea lui Dumnezeu.

Joan plecă în cabinetul ei, dorindu-și să poată face mai mult pentru cazurile disperate. Pe hol se întâlni cu asistenta Ginger.

– Doamnă doctor, vă felicit. Am auzit că vă măritați cu doctorul Guy Hardman.

– Dar… de unde știți?

– M-am întâlnit cu doctorul Farrar, care spunea că s-a văzut cu Hardman dimineață. Spunea chiar că v-a cumpărat o casă, sau cam așa ceva.

Furioasă, Joan intră în cabinet și puse mâna pe telefon. Formă numărul lui Guy, dar răspunse Corinne.

– Doctorul Hardman este acolo?

– Nu.

– Atunci, ai putea, te rog, să-i transmiți un mesaj? Spune-i că n-a înțeles nimic din ce am vorbit mai devreme. Și poți să-i mai spui că i-am trimis deja prin poștă actele și… știe el ce.

– Am să-i spun. Altceva?

– Nimic. Mulțumesc.

La ora ceaiului, îi povesti totul lui Richard.

– Nici nu știu ce să mai cred… Eu îi spun că totul s-a terminat, iar el îi spune lui Farrar că nunta va avea loc curând.

– I-ai trimis actele casei și inelul?

– Da, le-am pus deja la poștă.

– Când le va primi, va înțelege că totul s-a terminat.

– Crezi? Mi-e teamă să nu se răzbune pe tine. De fapt, știu sigur că va încerca să te facă să suferi.

– N-are cum să facă asta, draga mea. Numai dacă mi te ia pe tine. Și cum să te ia, dacă mă iubești?

O luă în brațe și o sărută drăgăstos pe frunte.

– De ce-ți faci atâtea griji?

– Nu știu… Dar cred că viața noastră nu va fi liniștită până când nu va reuși să accepte că nu mai sunt a lui.

– Vrei să stau eu de vorbă cu el?

– Nu, n-aș vrea să te implici și tu.

– Draga mea, dar sunt deja implicat.

Harry intră pe ușa sufrageriei, întrerupându-le discuția. Părea tare vesel.

– Am o propunere pentru voi. Eu și Dally ne-am gândit ca, dacă sunteți și voi de acord, să facem împreună petrecerea de logodnă. Ce ziceți?

– Suntem perfect de acord, spuse Richard, în numele amândurora.

– Unde și când? întrebă Joan, entuziasmată. Să nu uităm totuși că cineva trebuie să rămână la cabinet, pentru urgențe.

– Am aranjat tot, Joan. Jim Sparks va avea grijă de asta.

– Atunci, o facem în seara asta? Și unde mergem?

– Dally ar vrea într-un local cu muzică și ring de dans, spuse Harry. Pe mine nu mă prea încântă, dar dacă asta e plăcerea ei… Voi ce ziceți?

– N-am mai dansat de ani de zile, recunoscu Joan, dar înainte îmi plăcea tare mult. Tu ce zici, Richard?

– Sunt de acord.

– Perfect. Dally iese din tură la șase și jumătate. Ne ducem și o luăm direct de la spital. Iar de rezervări mă ocup eu, acum.

Se îndreptă spre telefon, dar înainte de a pune mâna pe el, acesta țârâi zgomotos. Cineva vroia să vorbească urgent cu „ascultătorul".

Richard veni repede la telefon.

– Da, da… Sosesc imediat.

Apoi își puse haina pe el și plecă spunând:

– Harry, dacă nu mă întorc la timp, iei tu fetele și ne vedem la restaurant, da?

– Bine.

După ce el plecă, Harry întrebă:

– Știai despre organizația asta a lui de ascultători?

– Da, știam.

– Mă întreb ce s-o mai fi întâmplat de data asta…

– Dacă e ceva ce ne poate spune, Richard o va face, cu siguranță. Acum, n-ai vrea să faci odată rezervarea aia?

– Ba da, uitasem.

Joan se duse la bucătărie ca să anunțe că nu vor sta la cină.

– Deci, doamnă Browner, aveți ocazia să vă odihniți.

– Să mă odihnesc? Nici vorbă, domnișoară Joanie. Cred că eu și George vom merge să vedem un film. De mult ne doream asta. Dar dumneavoastră unde vă duceți?

– Încă nu știu exact. Doctorul Brockhurst face rezervările acum.

– Le-am făcut deja, spuse Harry, intrând în bucătărie. Mergem la Starling Room.

Joan se îmbrăcă înainte de consultațiile de seara. Își puse o rochie de un verde intens, își coafă părul și își dădu cu puțin ruj de buze. Apoi își puse halatul alb peste și coborî la cabinet.

Lunea seara nu era de obicei foarte multă lume, iar regula părea că se aplică și acum. Veniră vreo doi pacienți cu răceli

ușoare, iar apoi veni o domnișoară cu o eșarfă legată în jurul capului, care-i acoperea jumătate de față. Era Valerie Cross, își aminti Joan. Douăzeci de ani. Lucra la casieria de la cinematograf.

– Ce s-a întâmplat, Valerie?

– Fața mea, doamnă doctor. S-a strâmbat…

Joan o privi cu atenție după ce-și dădu eșarfa jos. Un ochi era pe jumătate închis, gura era lăsată în colțul din stânga. Jumătate din chipul ei era lipsit de orice expresie.

– Doamnă doctor, e pareză, nu-i așa? întrebă fata, speriată.

– Da, e un fel de paralizie. Nu știu care este cauza, paraliziile pot avea multiple cauze. Ori este o infecție herpetică, ori din cauza curentului. Spre exemplu, anul trecut am avut un pacient cu paralizie, cauzată de condusul pe timpul iernii cu geamul deschis.

– Cred că și la mine tot curentul e de vină. E atât de frig în cabina mea din fața cinematografului, mai ales când sunt geamurile deschise…

– Va trebui să te ferești un timp de curent. Altfel nu te vei face bine.

– Și ce se poate face, doamnă doctor?

– Deocamdată, nu mare lucru. Dacă te ferești de frig, va trece de la sine. Iar dacă în două săptămâni nu constatăm nici o ameliorare, va trebui să încercăm un tratament cu unde electrice. Până atunci însă, aș vrea ca de câte ori te speli și te ungi cu cremă să-ți faci un masaj viguros, ridicând colțul gurii. Ești o fată drăguță și e păcat să rămâi cu sechele. Iar dacă ajungem la tratamentul cu unde electrice, s-ar putea ca mușchii faciali să fie afectați permanent.

– Doamnă doctor, spuneați două săptămâni?…

– S-ar putea totuși să dureze și mai mult, Valerie. Sper însă ca peste două săptămâni să constatăm o cât de mică ameliorare.

– Dar nu pot aștepta atât.

– Mi-e teamă că n-ai încotro. Eu nu pot grăbi natura.

Joan se întrebă de ce părea fata atât de nefericită.

– Eu cred că prietenul tău va fi destul de înțelegător, nu?

– Nu e vorba de asta, doamnă doctor. Sâmbătă trebuie să particip la semifinalele concursului de frumusețe din Midlands. Iar finala e peste încă o săptămână. Trebuie să mă fac bine până sâmbătă…

– Valerie, te înțeleg, dar, din păcate, nu putem face nimic, crede-mă. Acolo e un nerv inflamat și trebuie să așteptăm până își revine.

Fata plecă aproape plângând.

După o jumătate de oră, pe ușa cabinetului intra ultimul pacient. Domnul Horace Jakson, de pe Patey Road.

– Doamnă doctor, am o durere insuportabilă. În umărul drept.

– Vreți, vă rog, să vă scoateți cămașa?

– Uitați aici, spuse bărbatul după ce se dezbrăcă.

Joan îl palpă, dar nu părea nimic în neregulă cu sistemul osos. Observă atunci tenta de gălbui a ochilor săi.

– Puteți să vă îmbrăcați. Spuneți-mi dacă ați mâncat bine în ultimul timp.

– Nu prea. Tot ce mănânc îmi provoacă greață.

– Lucrați la lăptărie, nu-i așa?

– Da.

– Mâncați, implicit, multe lactate, bănuiesc… Ei bine, ficatul dumneavoastră este obosit, vezica biliară la fel.

– Dar ce legătură are umărul cu ficatul?

– E ceea ce numim reflexia durerii. V-aș recomanda un regim cu alimente ușoare, sărace în grăsimi și mai puțin alcool. Reveniți la control peste o săptămână, bine?

– E-n regulă, doamnă doctor.

* * *

– Nu știu ce s-a întâmplat cu Richard, spuse Harry, dar s-a întors cam supărat. Asta ca să știi la ce să te aștepți…

– A spus ceva?

– Nu chiar. A menționat în treacăt că n-a fost de prea mare ajutor intervenția lui. Părea tare abătut.

Harry o privi cu atenție și spuse:

– Arăți foarte bine azi. De mult nu te-am mai văzut atât de aranjată…

– Mulțumesc, Harry. Și tu arăți bine.

Richard intră tocmai atunci pe ușă. O sărută pe Joan și se așeză trist într-un fotoliu.

– Dragul meu, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat de data asta?

Richard oftă, se scărpină în creștetul capului, apoi spuse epuizat:

– Am dat greș. Am ajuns prea târziu.

– Povestește-mi…

Joan îi luă mâinile într-ale sale, simțind tremurul nervos și transpirația rece din palme.

– Era un tip între două vârste. Spunea că-l cheamă Tom. Soția lui obișnuia să bea și, de câte ori se-ntorcea acasă, o găsea beată, iar casa ca o cocină de porci. Iar asta îl înnebunea. Când m-a sunat pe mine, spunea că i-e teamă să se ducă

singur acasă, pentru că simte nevoia s-o bată, nu mai suportă s-o vadă așa. Am ajuns la locul stabilit, dar nici urmă de Tom. Am plecat la adresa pe care mi-o dăduse.

– Ai ajuns prea târziu, nu?...

– Poliția era deja acolo. O bătuse cu bestialitate. Starea ei era critică.

– Dragul meu, dar n-a fost vina ta.

– Nu, dar totuși mă simt un pic vinovat.

– Încearcă să uiți. E petrecerea noastră de logodnă și n-aș vrea să fii trist. E o zi pe care n-o vom uita niciodată.

Richard zâmbi fericit.

– Iartă-mă, draga mea, am fost cam egoist. Suntem gata? Să mergem, atunci...

* * *

Harry și Dally stăteau mai mult pe ringul de dans decât la masă. Păreau foarte fericiți împreună.

– Cred că am îmbătrânit, spuse Joan. Obosesc numai când mă uit la ei...

– Iubito, tu n-ai să îmbătrânești niciodată. Hai să dansăm și noi, să vezi că nu e chiar atât de obositor.

Joan se gândi că a dansa cu Richard era ca și cum te-ai fi plimbat pe un deal, sub lumina lunii, cu sunete blânde de vioară răsunându-ți în urechi. Apropierea lui o făcea să se înfioare, mișcările lui tandre îi umpleau sufletul de dragoste și fericire.

Așezându-se din nou la masă, îl întrebă șoptit:

– Dragul meu, vom fi întotdeauna așa de fericiți? Pare prea frumos ca să fie adevărat...

– Dar e adevărat, iubito. Și, indiferent ce va urma, noi vom fi mereu fericiți.

– Te iubesc, Richard.

– Să nu uiți niciodată asta.

Harry și Dally se întoarseră epuizați de pe ringul de dans.

– Doamne, ce mă dor picioarele! se văicări Harry.

– Dar eu ce să mai zic? Am stat și la spital zece ore în picioare, spuse Dally.

Hotărâră de comun acord că era timpul să se întoarcă acasă. O duseră mai întâi pe Dally, apoi se retraseră în intimitatea sufrageriei lor confortabile.

– A fost o seară minunată, mărturisi Harry. Și când spun asta, nu mă gândesc la cină, sau la muzică, ori la partida de dans. Nu mă gândesc decât la noi patru, fiind toți atât de fericiți, în același timp. Indiferent ce se va întâmpla, știu sigur că nu voi uita seara asta niciodată.

* * *

A doua zi dimineață, Joan se trezi fericită și relaxată.Se întinse leneș, lăsându-se răsfățată de razele blânde ale soarelui ce ajunseseră până pe perna ei.

Cinci minute mai târziu însă, starea ei de bine se spulberă.

Telefonul sună, iar ea ridică repede receptorul.

– Doctor Dryden la telefon.

– Joan?

Era Guy Hardman.

– Ai primit scrisoarea mea? întrebă Joan, dornică să lămurească lucrurile cât mai repede. Sunt sigură că înțelegi…

De ce naiba n-o lăsa în pace? Ce mai avea să-i spună? Abia aștepta să închidă receptorul, să se furișeze din nou în lumea ei minunată.

– Ceea ce înțeleg este că nu știi ce faci. Îți ruinezi viața. Iar de a mea îți bați joc. Uite ce este, Joan, m-am interesat despre prietenul ăsta al tău… Beech.

– Dar ce treabă ai tu cu el? Ți-am spus să nu te amesteci…

– Ascultă-mă puțin. Nimeni n-a auzit de el până acum, în toate spitalele pe care le-am contactat. Nimeni nu știe nimic de un anume domn Richard Maudling Beech, în tot Birminghamul.

– Guy, te rog…

– Joan, lasă-mă să termin. Numele lui nu apare nici pe lista medicilor din țară. Dacă nu mă crezi, verifică și tu.

– Minți, Guy.

O, Doamne, se gândi ea, fă să fie o greșeală, sau o minciună, sau un vis urât…

– Joan, te-am mințit eu vreodată?

– Nu, recunoscu ea. Cel puțin, nu până acum.

– Nici acum nu te mint. Să nu te gândești să te căsătorești cu el.

– Ești… gelos. N-am de gând să mai ascult nici un cuvânt.

– Va trebui să asculți, atunci când comisia va începe cercetările. Să știi că am de gând să fac un raport. Iubitul ăsta al tău n-are nici un drept să profeseze.

– Dar nu se poate. Trebuie să fie pe blestemata aia de listă!

– Mai bine l-ai întreba chiar pe el de ce nu este. Pentru că, dacă n-o faci tu, o voi face chiar eu.

Joan trânti receptorul în furcă. Nu mai putea să-l asculte.

„ Nu mă pot duce la micul dejun, își zise ea. Nu pot sta lângă el, fără să-i pot spune ce mă apasă. Ce să fac? Care o fi adevărul? Doamne, a semnat și rețete…"

Era înnebunită. Mintea ei refuza să mai judece. Nu știa la ce să se mai gândească, ce scuze să-i găsească.

Probabil că auziseră cu toții telefonul, deci se puteau gândi că cineva o chemase de urgență. Se îmbrăcă repede și coborî la bucătărie. George se afla deja acolo.

– George, am o urgență. S-ar putea să întârzii mai mult. Nu mă așteptați cu micul dejun. Și roagă-l pe doctorul Brockhurst să-mi țină locul la cabinet.

– Dar unde plecați așa, cu stomacul gol? întrebă George.

Dar nu mai avea cine să-i răspundă.

Joan se urcă în mașină și porni cu viteză. Nu știa încotro se îndrepta, știa doar că trebuia să fugă, să accelereze, să nu aibă timp de gândire.

Undeva înainte de Wellington, își dădu seama ce făcea. Fugea. Pur și simplu fugea.

„ În viața mea n-am fugit de nimic. Trebuie să mă opresc. Trebuie să stau să mă gândesc."

Parcă în fața hanului Horsehoe și încercă să se adune, să-și pună ordine în gânduri.

„ Îl iubesc, își spuse ea. N-am iubit pe nimeni așa cum îl iubesc pe el. Am încredere în el, dar am încredere și în Guy. Nu m-a mințit niciodată. Trebuie să fie o greșeală. Chiar dacă și-a dat un nume fals, probabil că a avut un motiv bine întemeiat. Doamne, ce mă fac?"

După un timp, o femeie ciocăni în geamul mașinii ei. Era soția hangiului și părea tare îngrijorată. O văzuse de la geamul hanului și ieșise să vadă ce se petrecea.

– Ce-i cu tine, draga mea? Stai de mult aici… Nu te simți bine?

Joan o privi indiferent. Însă, văzând chipul acela blajin, izbucni în lacrimi.

– Hai înăuntru, draga mea. Îți pregătesc un ceai fierbinte. Apoi putem sta de vorbă.

O luă de mijloc și o conduse în incinta hanului, ajutând-o să se așeze lângă sobă și aducându-i ceaiul. Nu întrebă absolut nimic, până când Joan nu-și bău ceaiul și nu se potoli din plâns.

– Draga mea, spuse femeia blând, uneori îți prinde bine să povestești totul unui străin. Sunt o bună ascultătoare și nu bârfesc. Mai mult decât atât, acum hanul e închis. Deschidem abia peste o oră.

O Ascultătoare, se gândi Joan. Și Richard era un Ascultător.

– Am fugit de… o situație căreia nu-i puteam face față, începu ea. Am rupt logodna… Era un tip de trebă, dar m-am îndrăgostit de altcineva. Vreau să zic… dragoste adevărată. Iar acum…, fostul meu logodnic mi-a spus ceva ce m-a șocat despre iubitul meu. Nu-mi vine să cred, dar nici nu pot ignora ceea ce mi-a spus. Nu știu ce să fac…, nu știu ce să cred…, sunt distrusă.

Se opri puțin, apoi spuse ca pentru ea:

– Eram atât de fericiți!… Câtă fericire… Era prea frumos ca să fie adevărat… Uite ce s-a întâmplat.

– Dar pe el l-ai întrebat?

– Nu, nu pot.

– Ai verificat ceea ce ți s-a spus?

– Nu, mi-e teamă.

– Ascultă, draga mea. Am fete mai în vârstă decât tine, așa că am să-ți vorbesc la fel cum le-aș vorbi lor. Ai spus despre

logodnicul tău că nu te-ar minți… N-ai cum să fii sigură de asta. Poate nu te-a mințit până acum, dar nu poți să știi în cazul de față. E o situație nouă, atât pentru tine, cât și pentru el. Nimeni nu poate ști de ce este în stare un bărbat disperat. Chiar și cel mai drăguț om de pe pământ devine o fiară, nu-i așa?

Joan scutură din cap, vrând să creadă, dar nereușind asta.

– Ar trebui să verifici chiar tu dacă este adevărat ce ți s-a spus, propuse femeia.

– Și dacă descopăr că este adevărat, ce mă fac?

– Te duci la bărbatul pe care-l iubești și-l întrebi de ce-a făcut așa o faptă. Sau aștepți ca el să se destăinuie.

– Și dacă e ceva îngrozitor?

– Atunci, dacă-l iubești precum spui, îl vei iubi în ciuda faptei sale. Iar dacă nu reușești, vei învăța, încet, încet, să-l uiți.

Să-l uite? Pe Richard? Dar îl iubea, indiferent de ceea ce făcuse. Chiar dacă greșise, era tot el, bărbatul de care se îndrăgostise nebunește.

Strigă fericită:

– Îl iubesc! Nu-mi pasă ce-a făcut, îl iubesc…

– Atunci, întoarce-te la el, draga mea.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești.

– Trebuie să plec… Într-o bună zi, voi veni să vă spun ce-am făcut. Dar acum mă grăbesc. Eu sunt doctor, am multă treabă…

– Doctor? Ce meserie frumoasă! Ești foarte norocoasă, draga mea. Mergi cu grijă…

Joan se urcă la volan și-i făcu fericită cu mâna. Demară în forță. Trebuia să ajungă cât mai repede la iubitul ei…

Mergea cu viteză pe Chester Road și făcu stânga pentru a o lua pe scurtătură. Văzu însă prea târziu că drumul era închis din cauza unui camion prăbușit în mijloc. Nu mai reuși să frâneze și intră în plin în barierele de lemn și în camionul răsturnat. Deasupra zgomotului infernal de fiare și lemne sfărâmate, se auzea o voce care spunea: „ Indiferent ce-a făcut, îl iubesc…"

* * *

Se auzeau o mulțime de voci care intrau și ieșeau. Lumini orbitoare se vedeau peste tot în jurul ei. Durerea o sfâșia… Nu știa ce se întâmplă, nu înțelegea ce era cu ea.

Apoi, printr-o minune, totul deveni clar. Deschise cu greu ochii și-l văzu pe Harry lângă ea.

– Unde e… Richard?

– A plecat… O urgență. Vine cât de curând.

– Vreau să-l văd… Trebuie să-l întreb ceva…

Ce vroia să-l întrebe? Închise ochii, încercând să-și amintească.

– Ne-ai speriat, spuse Harry.

– Cât e ceasul? Mi-e sete…

O asistentă îi aduse repede un ceai, pe care îl bău pe nerăsuflate. Simți un gust ciudat. Coniac… Și un miros…

– Trandafiri? Trandafiri în octombrie?

Încercă să-și întoarcă puțin capul, pentru a-i vedea.

– E noiembrie, Joan, spuse Harry cu blândețe. E noiembrie…

Închise din nou ochii. Noiembrie… Deci nu octombrie, noiembrie. Noiembrie vine după octombrie.

Deschise ochii speriată, dar Harry plecase. Adormi. Chiar și în somn, știa că e nefericită, știa că pierduse ceva.

Când se trezi din nou, sora Dalziel era lângă patul ei.

– Richard?…

– A… plecat. Ți-a lăsat o scrisoare. E chiar aici, pe noptieră, spuse sora și se ridică să i-o dea.

Joan o urmări cu privirea și văzu trandafirii.

– Richard i-a trimis?

– Nu. Doctorul Hardman. A fost în fiecare zi aici.

– De cât timp stau… în spital?

– De trei săptămâni. Vrei să-ți citesc eu scrisoarea?

– Nu, dă-mi-o.

Joan desfăcu plicul și citi în gând:„ Iubita mea Joan, când îți vei reveni, mă voi întoarce la tine. Dacă încă vei purta inelul de la mine, voi ști că nimic nu s-a schimbat. Te rog să nu uiți, indiferent ce va spune lumea, că te iubesc din tot sufletul meu. Tu ești viața mea. Te voi iubi totdeauna. Richard."

Asta era tot. Deci, se va întoarce? Dar unde era? Și unde era inelul ei de logodnă? Inelul de la Richard…

– Unde mi-e inelul?

– E aici, în sertar.

– Dă-mi-l. Mai repede.

Punându-și-l pe deget, Joan întrebă:

– De ce mi l-ați…

– Doctorul Hardman vi l-a scos.

– Dar n-are nici un drept.

– Cred că ar fi mai bine să vă spun… L-a dat afară pe doctorul Beech și a obținut scoaterea lui din practică.

– Și unde este acum Richard?

– Nimeni nu știe. A dispărut, pur și simplu…

Iubitul ei dispăruse… Dar ea își revenise acum, de ce nu se întorcea? Adormi din nou, iar când deschise ochii, Guy era pe pat, lângă ea.

– Draga mea, mă bucur că te-ai întors printre noi. Ne-ai speriat, să știi.

O sărută ușor pe obraz.

– Ți-am reparat mașina, să nu-ți faci griji pentru ea. E ca nouă.

– Mașina mea?

– Da, a fost foarte avariată. Am rezolvat și cu cabinetul. Totul e sub control.

– Dar unde este Richard?

– Trebuie să uiți de el, draga mea. Totul s-a terminat acum. Îți promit că nu te va mai deranja, voi avea eu grijă de asta.

Joan închise ochii, pentru a-și ascunde lacrimile. Apoi, spuse printre dinți:

– Ieși afară, Guy, te rog.

– Bineînțeles. Ești obosită. Voi veni din nou mâine.

Guy plecă, lăsând-o singură.

„ Când îți vei reveni, mă voi întoarce la tine", își repetă în minte. Richard, dragul meu, întoarce-te. Nu-mi pasă ce-ai făcut, numai întoarce-te…

# *Capitolul 7*

– Vedeți dumneavoastră, noi trebuie să plecăm înainte de Crăciun, spuse domnul doctor Rutter.

Soția sa, ce părea mai degrabă un cățeluș umil și credincios, repetă același lucru:

– Da, trebuie să plecăm înainte de Crăciun…

Joan îi privi peste birou.

– Perfect. Am sortat deja cele mai bune patru cereri, iar solicitanții se vor prezenta la interviu sâmbătă după-amiază. Așa că, în timpul acestui week-end, voi fi în măsură să vă dau un răspuns final.

Mulțumiți, domnul și doamna Rutter plecară să facă vizita în spital.

Puțin mai târziu, Guy telefonă, așa cum făcea în fiecare dimineață.

– Ești bine, draga mea?

– Da, sunt bine.

– Perfect. Ce-ai zice să fixăm o zi pentru săptămâna viitoare să mergem la casa noastră și să ne hotărâm asupra decorațiunilor interioare?

Încă o dată, așa cum o făcuse de sute de ori, Joan încercă să uite de casă.

– Te rog, Guy, am atâta treabă… Mi-ai promis că nu mă vei presa. Mai dă-mi un timp…

– Prea bine, draga mea, dar s-ar putea să încep să-mi pierd răbdarea.

– Guy, trebuie să fiu sigură că asta vreau, n-aș vrea să fac o greșeală.

Dacă se întoarce Richard? își spuse ea. Pe el îl iubesc. Dacă mă căsătoresc cu Guy, o voi face din vinovăție și milă, nu din dragoste…

Închise telefonul și se îmbrăcă să plece. Trebuia să viziteze niște pacienți. Înainte însă de a ieși pe ușă, își scoase inelul de la Richard de pe deget, așa cum făcea întotdeauna, și-l agăță pe lănțișorul de la gât, sub bluză. Îi plăcea să-l simtă lângă inima ei. Îl purta pe deget numai când era singură. Întotdeauna îl purta când dormea.

Se opri mai întâi la azilul de bătrâni. Trebuia să-l viziteze pe domnul Dethridge, bărbatul cu scleroză în plăci. Îl găsi în fotoliul lui de lângă fereastră.

– Ce faceți, domnule Dethridge?

– Nu chiar așa de rău, doamnă doctor. Doamna Badger îmi ocupă timpul…

– Da, interveni bătrâna, colega lui de cameră și de suferință. Îl pun să-mi înfășoare lâna, să o facă ghem.

Cei doi păreau că se înțeleg foarte bine și Joan se bucură pentru ei. De multe ori de-a lungul timpului, avusese ocazia să constate că suferința era cea care-i unea cel mai mult pe oameni.

Ieșind pe hol, asistenta îi spuse că era așteptată în birou de domnul Murray, preotul baptist.

– Domnul Murray? Dar ultima oară când l-am văzut,mi s-a părut că…

– Că e pe moarte? Da, dar iubește viața și nu se lasă ușor bătut. N-am văzut niciodată un om care să lupte așa pentru viață…

Joan se gândi la bietul bătrân. Avea metastaze multiple, dureri insuportabile, însă credința lui în Dumnezeu nu-l lăsa să-și piardă curajul.

– V-am spus eu că am să învinș boala, cu ajutorul lui Dumnezeu, spuse domnul Murray când o văzu. Dumnezeu lucrează prin dumneavoastră, doctorii…

– Mă bucur tare mult să aud asta. Cum sunt durerile?

– Suportabile. Uneori mai iau medicamentele pe care mi le-ați prescris. Să știți că mă forțez să mănânc cât mai bine și savurez fiecare înghițitură.

– E minunat, domnule Murray.

– Și dumneavoastră sunteți minunată, doamnă doctor.

Domnul Murray era un sfânt, se gândi Joan. Un om minunat, pentru care Dumnezeu putea face un miracol, dacă miracolele existau cu adevărat… Dar, dacă existau, de ce nu se întorcea Richard? „ Richard, întoarce-te, te rog…" șopti ea, ieșind din cabinet.

Conduse spre Lower Fenton și se opri la familia Cope. Era curioasă să vadă ce făcea Marlene, fata care încercase să-și provoace avort.

– Vă așteptați să-și învețe lecția, doamnă doctor? întrebă doamna Cope. Ei bine, aș zice că mai rău s-a prostit.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Înainte de a ieși din spital, doctorul Robertson a consultat-o în prezența unui grup de studenți. Ea l-a auzit spunându-le că nu va mai putea avea copii.

– Și asta a afectat-o, nu-i așa?

– Dacă a afectat-o? A fost chiar fericită. Acum, nimic n-o mai ține să-și facă de cap. Nu mai are nimic de pierdut. A ajuns o femeie din acelea… Nu știu ce să mă fac cu ea… Cred că n-ar fi trebuit să-i spună că nu mai poate rămâne însărcinată.

– Dar unde lucrează?

– La cârciuma „ Un călduros bun venit", pe autostradă. Cred că numele spune totul. Acolo opresc toți camionagii.

– Bine, dar poate ăsta este felul în care ea simte nevoia să-și ascundă adevăratele sentimente…

– Ce sentimente, doamnă doctor, ea n-are așa ceva.

* * *

Joan ajunse acasă exact la ora mesei. Harry și soții Rutter mâncau deja.

– Joan, nu vreau să te superi pe mine, spuse Harry când rămaseră singuri. Dar ce ai de gând să faci cu Guy?

– Nu știu, Harry. Nu mai știu ce să cred despre mine, nu știu ce decizie să iau.

– Dar Guy ce zice?

– El insistă să anunț executivul că mă retrag. Iar mie nu-mi place când mă zorește așa.

„Ea încă speră că Richard se va întoarce, se gândi Harry cu compasiune. Tânjește după el. Mi-aș dori ca Dumnezeu să-l aducă înapoi, doar ca să o mai văd la fel de fericită ca în seara logodnelor noastre."

– Nu lăsa pe nimeni să te influențeze, Joan. Gândește-te bine ce vrei să faci și nu face decât ceea ce crezi că e bine.

– Am să încerc, Harry. Mulțumesc pentru sfaturile tale.

* * *

Cârciuma „ Un călduros bun venit" era cam pustie când Joan ajunse acolo. Doar două camioane erau parcate afară și două-trei motociclete. Șoferii înfulecau la o masă ouă prăjite cu șuncă și sorbeau din cănile de ceai.

Când o văzură pe Joan, făcură tot felul de comentarii și râseră cu poftă. Dar ea nu-i băgă în seamă și se îndreptă direct spre bar.

– Marlene este… A, tu erai, Marlene?… Nu te mai cunoșteam.

Tânăra era vopsită la păr și avea un machiaj mult prea strident. Părea cu zece ani mai bătrână.

– Da, eu sunt, spuse ea sec. Cu ce vă servesc?

– Un ceai se poate?

– Cu sau fără?

– Fără zahăr, te rog.

Fata pegăti repede ceaiul și spuse:

– Cinci peni.

Joan scoase banii și plăti. Se vedea clar că Marlene n-avea chef de vorbă, dar trebuia totuși să-și atingă scopul pentru care venise aici.

– Ce mai faci, Marlene?

– Eu? Bine. Nu-i așa că fac bine, Dave? strigă ea spre unul dintre șoferi.

– Faci foarte bine ceea ce faci, iubițico, veni răspunsul plin de subînțelesuri.

– Marlene, nu face asta! spuse Joan rugător.

– Ce să nu fac?

– Nu te mai comporta așa. Nu te prinde bine deloc.

– Mai doriți și altceva? întrebă tânăra, plictisită.

Joan oftă.

– Vroiam doar să stau de vorbă cu tine, Marlene. Îmi fac griji pentru tine…

– Serios? Nu e cazul, doamnă doctor.

Apoi se îndreptă spre un șofer proaspăt venit.

– Bună, iubițel, spuse pe un ton languros. Cu ce te pot servi?

– Mai întâi cu un ceai și o friptură. După aceea, mai vedem noi…

– Bine, iubițel, doar de-aia sunt aici, nu?

Joan înțelese că lupta pentru o cauză pierdută. Se ridică și se îndreptă spre ieșire. Fusese o pierdere de timp.

– Marlene, dacă ai nevoie de ceva, știi unde mă găsești…

– Eu n-am nevoie de nimic, doamnă doctor. Am aici tot ce-mi doresc, nu-i așa, băieți?

Bărbații începură să aplaude și să fluiere.

* * *

Doctorul Rutter veni s-o cheme pe Joan.

– Știu că nu sunteți de serviciu, dar o femeie tinerică dorește neapărat să stea de vorbă cu dumneavostră. Parcă spunea că se numește Breeze. Ce să-i transmit?

– Breeze? Dar noi n-avem nici un pacient cu acest nume.

– Mi se pare că locuiește la mătușa ei. Zicea că ați asistat-o la o naștere sau cam așa ceva…

– A, Breeze. A născut un copil mort… Îmi aduc aminte.

Cum ar fi putut uita? Richard fusese cu ea. Și suferise enorm atunci când copilul se născuse mort. Din păcate, nu-l putuseră ajuta, fusese în poziție transversă.

– Invitați-o în sufragerie, domnule Rutter, vă rog.

– Bine, doamnă.

Tânăra intră după câteva clipe.

– Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă doctor. N-am știut că sunteți liberă azi…

– Dar nu e nici un deranj. Ia loc, te rog. Cum te simți?

– Destul de bine, mulțumesc. Am venit din nou la mătușa mea pentru un timp și m-am gândit să trec să vă văd.

– Foarte bine. Cu ce te pot ajuta?

– Vroiam să vorbesc cu dumneavoastră despre posibilitatea unei noi sarcini. Știți…, deja am pierdut trei și soțul meu nu prea mai e de acord să încercăm. Ne gândeam însă să adoptăm un copilaș…Dumneavoastră ce părere aveți?

– Cred că e o idee excelentă. Însă trebuie avut în vedere un aspect foarte important. Se întâmplă adesea ca, după o

adopție, să apară și o sarcină și, implicit, un copil natural. Problema care se pune este: veți putea atunci să-i iubiți pe amândoi deopotrivă?

Tânăra dădu din cap.

– Am vorbit deja despre lucrul acesta cu soțul meu și am ajuns la concluzia că n-am face nici o diferență între ei. I-am considera pe amândoi copiii noștri, sânge din sângele nostru.

– Dacă sunteți siguri de asta, n-ar mai fi chiar nici un impediment. Dar de ce vă grăbiți așa?

– Știți, soțul meu e mai mult plecat pe mare, iar eu stau singură toată ziua. Casa este atât de… goală. Știți ce mi-a spus odată o femeie? Că sunt o nevastă modernă și egoistă, prea puturoasă ca să fac copii. Foarte urât din partea ei, nu credeți?

– Nu mai lua în seamă toate țațele. Eu mă bucur și vă felicit că ați ajuns la această soluție. Nu numai că veți avea un copil al vostru, dar gândiți-vă cât bine îi veți face acelui micuț fără părinți și fără un cămin.

– Tocmai de aceea ne-am gândit să adoptăm un copil sărman, care a trecut prin momente grele și care are nevoie de dragostea noastră. Ce ziceți, ne puteți ajuta?

– Desigur. Chiar azi am să vorbesc cu inspectorul Hammerton.

Tânăra se ridică să plece.

– Mulțumim frumos, doamnă doctor. Sunteți o femeie de toată isprava.

– Și voi sunteți o familie minunată și vă doresc să vă îndepliniți visul.

Imediat după ce doamna Breeze plecă, Joan puse mâna pe telefon și formă numărul inspectorului. Acesta îi promise că se

va implica personal în acest caz și va încerca să faciliteze adopția celui mai mic dintre copiii doamnei Telfer care, spusese el, își revenise de minune și era acum un copil aproape la fel de normal ca toți ceilalți.

– Sunteți sigură că doamna Telfer nu-și va revendica mai târziu copiii?

– Sunt aproape sigură. Oricum, nu cred că vreo instanță din lume i-ar mai acorda vreodată custodia lor.

– E-n regulă. Atunci, să sperăm că totul se va rezolva.

* * *

La ora opt și jumătate, Joan primi un telefon de la Corinne.

– Aș vrea să vorbesc cu tine, spuse ea, intrând direct în subiect. Crezi că ne putem întâlni?

Nedumerită și chiar puțin iritată, Joan întrebă:

– Vrei să spui, acum?

– De ce nu? E un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

– Dar despre ce e vorba? Despre casă?…

– Da, dar nu numai. Spune-mi, unde ne vedem?

– Nu știu… Poate…

– Ne vedem în foaierul restaurantului Fenton Arms într-un sfert de oră, spuse Corinne ferm și închise.

Joan o găsi stând pe un fotoliu, într-un colț, cu un pahar de gin în mână. Era foarte elegantă și purta lucruri scumpe. Probabil că Guy o plătea destul de bine, se gândi ea.

Corinne ridică privirea. Întrebă serioasă, fără să schițeze nici măcar un zâmbet:

– Bei un lichior? Chelner!…

– Mulțumesc. Acum, spune-mi de ce m-ai chemat aici.

– Nu știi?

Își scoase o țigară și o aprinse cu gesturi sofisticate.

– N-am nici o idee. Doar dacă e vorba despre actele casei… Bănuiesc că tu te-ai ocupat de ele…

– Bineînțeles, cine altcineva?

Ar fi fost o femeie frumoasă, se gândi Joan privind-o, dacă n-ar fi fost atât de dură și de rece, ca o piatră.

– Ar fi cazul să întoarcem cărțile pe față, doctore Dryden, spuse Corinne cu impertinență.

– Da? Dar despre ce vorbești?

– Ei, hai, doar nu suntem copii. Să ne comportăm ca niște oameni maturi și realiști.

– Nu înțeleg nimic. Ce-ar fi să treci la subiect?

– Prea bine. Ai de gând să te căsătorești cu doctorul Hardman, sau nu? întrebă Corinne, rezemându-se de spătarul scaunului și încrucișându-și grațios picioarele.

– Chiar te interesează?

– Bineînțeles.

– De ce?

– Pentru că am de gând să mă mărit chiar eu cu el, dacă-mi va cere asta. Și știu sigur că o va face, atunci când îl vei elibera.

– Serios? Dar l-am eliberat deja.

– Teoretic, da. Însă doctorul Hardman crede în continuare că e o chestiune de onoare să te ia de soție, din moment ce sunteți logodiți.

– El te-a trimis la mine?

– Ei, doar nu ești într-atât de naivă. Uite ce e, lucrez pentru el de foarte mult timp. Știu exact ce-i place, ce-și dorește, ce

nevoi are. Știu cum ar vrea să fie soția sa și cred că eu aș fi cea mai potrivită. Mai mult decât atât, eu îi conduc viața de atâta timp. Nu ia nici o decizie fără mine. Chiar și casa am cumpărat-o împreună, dacă nu știai. Sunt sigură că fără mine ar fi pierdut. Iar dacă se căsătorește cu tine, așa va fi.

Joan ascultă, fără să spună nimic. Era curioasă să vadă până unde va ajunge fata asta.

Corinne își aprinse din nou o țigară și continuă:

– Tu ai habar despre bucătăria continentală? Joci bridge? Te interesează moda? Ai avut vreodată ocazia de a te întreține cu oaspeți importanți? Soția doctorului Hardman ar trebui să știe toate astea. El nu e un bărbat ușor de mulțumit, dacă înțelegi.

– Iar tu crezi că ești cea mai potrivită pentru acest rol, nu-i așa?

– Sunt convinsă de asta. Am investit foarte mult timp, bani și efort pentru acest rol. Și n-am de gând să ratez totul.

Joan puse paharul pe masă și spuse caustic:

– Va trebui să-i atrag atenția lui Guy asupra acestui aspect. Cred că a fost prea ocupat și n-a avut timp să observe până acum.

– A observat, fii sigură. Doar că nu poate face nimic, nu-l lasă conștiința. Are impresia că ai nevoie de el și n-ar vrea să te dezamăgească. Ar trebui să încerci să-i scoți prostiile astea din cap.

„ Dar ce naiba tot încerc să fac, de atâtea săptămâni?" se gândi Joan.

Însă Corinne avea dreptate. Guy avea nevoie de o soție sofisticată, elegantă, suficient de inteligentă, care să conducă

atât casa, cât și viața lui. Ea n-ar fi putut face asta, însă Corinne ar fi făcut-o perfect. Totuși, lipsea ceva din toată relația asta…

– Ascultă, spuse Joan, dar tu-l iubești?

Corinne suflă plictisită fumul de țigară.

– Dar tu? Îl iubești?

Era timpul să plece. Se ridică de pe scaun și spuse:

– Acum trebuie să plec. Mai ai ceva să-mi spui?

– Absolut nimic.

– Atunci, îți sugerez să uiți că am avut această discuție. Te asigur că nu va influența în nici un fel intențiile mele.

– O seară bună, doctore Dryden, spuse Corinne la fel de rece cum vorbise și până atunci.

Joan se întoarse acasă. Seara târziu, după ce soții Rutter se culcaseră, îi povesti totul lui Harry.

– Nici n-ai să ghicești cu cine m-am întâlnit astăzi…

– Cu cine?

– Cu Corinne.

– Cu Corinne? Dar ce vroia, să i-l lași ei pe Guy?

– Cum ai ghicit?

– Păi, simplu. Nu putea să vrea altceva de la tine. Nu ai nimic din ce și-ar putea ea dori.

– Ai dreptate. Exact asta mi-a cerut. Să renunț la Guy și să i-l las ei.

Îi povesti amănunțit toată conversația.

– Nici nu mă mir, spuse Harry. Cred că a pus ochii pe el mai de mult.

– Și eu ce să fac, acum?

– Cred că știu ce-ți spune instinctul…

– Să pun mâna pe el? Exact. Foarte primitiv din partea mea, nu-i așa?

– E o reacție normală. Cineva vrea ceva care până acum era al tău. Tendința firească este să ții cu dinții de el. Cred că se numește simțul proprietății.

– Da, probabil că asta este… spuse Joan oftând. Dar ce să fac, să-i spun pur și simplu „ Ia-l. E al tău"? Tu ce crezi, Guy ar fi fericit alături de Corinne?

– Pentru Guy, soția trebuie să fie un accesoriu elegant și sofisticat, iar tu nu ești genul care să te mulțumești cu acest statut. Corinne însă, este. Mai mult decât atât, se pare că ea știe exact ce vrea, lucru care nu se poate spune și despre tine.

– Dar eu știu ce vreau. Doar că nu știu cum aș putea obține.

– Guy este cel pe care ți-l dorești?

– Sincer? Nu.

– Atunci, pune-l pe liber. N-ai nimic de pierdut.

Harry avea dreptate. Nu mai avea rost să-și piardă timpul cu Guy.

* * *

A doua zi dimineață, îi scrise lui Guy. Scrise cinci scrisori, una mai lungă și mai confuză decât cealaltă, apoi se enervă, le aruncă pe toate și formă numărul lui de telefon.

Răspunse Corinne. Joan spuse direct:

– Aș vrea să iau prânzul cu doctorul Hardman, astăzi.

– Mă tem că este…

– Știu sigur că nu este ocupat. Niciodată nu iese să ia prânzul în oraș și niciodată nu consultă între ora douăsprezece și două.

– Păi,…

– Îl aștept la ora unu.

– Am să-i spun.

– Da, zise Joan, cred că ar trebui să-i spui.

Guy o sună imediat după aceea. Era tare cordial, dar puțin surprins.

– Mă bucur că ai sunat, Joan. Unde ai vrea să mergem?

– Nu contează. Unde vrei tu.

– Royal Oak îți convine?

– E perfect, Guy. Mulțumesc.

Se întâlniră acolo după un sfert de oră. Joan îl lăsă pe el să comande, așa cum făcuse întotdeauna. El avea convingerea că femeile nu știau mare lucru despre mâncărurile și vinurile rafinate.

După ce comandă, Guy spuse:

– Nu-mi amintesc să mă mai fi invitat vreodată la masă, Joan…

Avea dreptate. Îl invitase acum, ca să-l cedeze altei femei.

– Așa este, Guy. Te-ai supărat?

– Bineînțeles că nu. Sunt chiar foarte plăcut surprins. Presupun că vrei să vorbim despre casă, nu?

– Și despre asta, și despre altele…

Joan așteptă până ce amândoi mâncară friptura și apoi începu:

– Guy, vorbind despre casă… Nu cred că locul meu e acolo. Casa aceea ar trebui să fie condusă de cineva precum Corinne. Cineva care să se priceapă la chestia asta.

Guy părea puțin stânjenit.

– Nu înțeleg de ce spui asta, draga mea.

– O, Guy, cred că înțelegi foarte bine. Eu nu sunt genul de nevastă de care ai tu nevoie.

– Dar vei învăța asta. Tu poți fi încântătoare atunci când vrei.

Joan lăsă cuțitul și furculița pe masă.

– Exact, Guy. Atunci când vreau. Iar când n-am chef, nu pot juca teatru. Atunci devin foarte urâcioasă, chiar antisocială. Ce te faci dacă am una din stările astea tocmai atunci când ai invitat la masă niște oameni importanți?

– Dar n-ai putea face asta. Nu te-ar lăsa simțul datoriei…

– Prostii. Aș putea, și chiar aș face-o. Pentru că asta sunt eu. Nu mă pot schimba după cum vrei tu și după nevoile tale.

Guy rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

– De ce nu mi-ai spus asta de la început, atunci când am rupt logodna? Aș fi înțeles poate…

Dar n-ar fi înțeles, se gândi Joan amuzată. Așa cum nu înțelegea nici acum. Nici o clipă nu s-ar fi gândit că nu era suficient de bun pentru ea, pentru că-i plăcea să creadă că ea nu era suficient de bună pentru el. Bărbații și mândria lor… Cum definise cineva bărbatul? „ Un băiețel cu bani." Ei bine, asta era și Guy.

– Guy, cred că știu pe cineva care ți-ar fi foarte potrivit…

– Cine?

– Întoarce-te la cabinet și încearcă să te uiți cu atenție în jurul tău.

Guy roșise. Iar în ochii lui se putea citi ușurarea. Însă nu lăsă să se vadă asta. Trebuia să fie un gentleman până la capăt.

– Joan, doar nu vorbești serios? Chiar nu vrei să ne căsătorim?

– N-am de gând să mă mărit, nici cu tine, nici cu altcineva.

– Și ce vei face?

– Voi continua să-mi văd de cariera mea. Îmi iubesc foarte mult meseria și n-o pot abandona nici chiar pentru a mă căsători.

Guy își umplu paharul, bău puțin din el și spuse:

– Joan, dacă asta este decizia ta, o accept. Sunt dezamăgit, dar înțeleg.

Când ajunseră în fața casei, ea spuse:

– La revedere, Guy. Îți mulțumesc pentru tot și sper să rămânem prieteni…

– Nici nu se pune problema, Joan.

Cât de ușurat și de mulțumit părea, se gândi Joan. Abia se putea abține să nu zâmbească.

Porni mașina și plecă făcându-i cu mâna. Joan strigă ceva, iar pentru că el nu auzise, deschise geamul.

– Ce spuneai, draga mea?

– Ziceam s-o saluți pe Corinne din partea mea.

Apoi plecă, înainte să-i poată vedea reacția.

Joan îl găsi pe Harry la cabinet. Intră și spuse fericită:

– Am făcut-o.

– Ce-ai făcut?

– I l-am donat pe Guy Corinnei.

– Bravo! Și cum a acceptat el?

– A fost ușurat, ca să nu spun chiar fericit. Dar ce-i cu tine? Ești cam roșu la față.

Joan luă un termometru și i-l puse în gură. După două-trei minute, exclamă speriată:

– Harry, ai treizeci și nouă cu doi. Cred că ai răcit. Treci în pat. Rămân eu aici, nu-ți face griji.

– Dar și tu ar trebui să fii încă în convalescență…

– Ei, lasă, mi-am revenit.

* * *

În seara aceea, Joan se bucură de fiecare clipă petrecută în cabinet. ÎI fusese dor de munca ei, așa cum și pacienților le fusese dor de ea.

Consultă toți cei douăzeci și trei de pacienți, fără să simtă nici un fel de oboseală. Chiar îi păru rău când programul se termină.

După cină, se duse în camera ei. Dar nu dormi prea bine. Se trezi la un moment dat plângând în hohote, transpirată, având sentimentul că pierduse ceva, sau mai bine zis pe cineva drag. Duse instinctiv mâna la degetul inelar. Era gol. Era prima oară când uita să-și pună inelul pe deget înainte de a se culca. După ce-l puse la locul lui, adormi la loc.

# *Capitolul 8*

A doua zi dimineață, Joan intră în programul normal. Harry își mai revenise și urma să rămână la clinică, în timp ce ea avea să plece la spital.

– Cum te simți? întrebă Harry. Cred că ți-a prins foarte bine aseară că ți-am dat de lucru și n-ai avut timp să te gândești la ruptura de Guy…

Joan își puse haina și se pregăti să iasă pe ușă.

– Nici acum n-am timp. Plec la spital.

– Iar când ai să te întorci, am să-ți găsesc altceva de lucru, spuse Harry intrând în cabinet.

Găsi pe birou lista celor pe care Joan urma să-i intervieveze sâmbătă, în vederea ocupării postului de suplinitor în cadrul clinicii. Erau și câteva comentarii pe margine:„ Finnery – cred că m-ar călca pe nervi; Studding– e o idee bună să angajez o femeie?; Czypyk – pacienților le va plăcea accentul?; Stug – cel mai probabil."

Harry își aduse aminte de Mary Studding. O cunoscuse în facultate. Frumoasă femeie… Dar acum o avea pe Dally, nu mai era cazul să se gândească la altele.

Aprinse becul verde și se așeză la birou.

* * *

Joan trecu printre pacienții care așteptau la ușă și-i salută. Recunoscu printre ei pe doamna Taylor și domnul Robbins. Îl invită pe primul dintre ei în cabinet.

– Bine-ați revenit, doamnă doctor, strigă asistenta Stringer, văzând-o.

– Era și timpul, nu-i așa?

– Mă bucur că v-ați însănătoșit. Vă doresc o zi bună.

Doamna Taylor intră și se așeză pe scaunul din fața biroului.

– Ce vă face încheietura? întrebă Joan.

– Păi, mi-au scos ghipsul și m-au pus să fac exerciții în apă caldă. Dar tot nu mă simt prea bine. Vedeți, nu pot s-o răsucesc și n-am putere deloc în degete. Nici nu pot să conduc mașina.

Joan se uită atent.

– Da, cred că ar trebui să facem fizioterapie. Tratamentul cu parafină fierbinte vă va ajuta foarte mult, iar dacă e cazul, putem face și niște infraroșii.

Scrise repede ceva pe o hârtie.

– Mergeți la biroul de la intrare și rugați să vă facă o programare. Cu cât începeți tratamentul mai curând, cu atât mai bine.

– Mulțumesc, doamnă doctor. Când să revin la control?

– Peste două săptămâni.

După plecarea doamnei Taylor, intră domnul Robbins.

– Ce vă face degetul? Cred că astăzi ar trebui să-l scoatem din ghips, nu?

Degetul se vindecase frumos, constată ea bucuroasă.

Apoi intră Pamela Gifford.

– Pamela, ce-i cu tine?

– Uitați, mi-a apărut alt neg, spuse ea, întinzând degetul.

– Altă verucă?

Fata dădu afirmativ din cap.

– Nu știu ce se întâmplă, cel puțin jumătate din clasă avem așa ceva…

– E clar, e o molimă. În ce clasă ești?

– A patra.

– Va trebui să iau măsuri. E-n regulă, acum știi ce e de făcut. Trecem la treabă.

În timp ce fetei i se făcea anestezia, Joan telefonă la autoritățile sanitare și ceru să se facă un control în școala de fete, pentru a se depista de unde provenea infecția.

Îndreptându-se spre sala de operații minore, se întâlni cu Dally.

– Mă bucur să te văd din nou la treabă, Joan. Cum te simți?

– Bine, mulțumesc.

– Fizic te simți bine, dar psihic?

– Încerc să rezist, n-am ce face.

Dimineața trecu repede. Așa se întâmpla când aveai treabă. N-aveai timp să te gândești la toate prostiile.

După-amiaza se dovedi la fel de agitată. Seara, primi un telefon de la Malcolm Dart.

– Ei, cum e, ți-ai revenit?

– Da, mulțumesc. De ce?

– Joia viitoare ești invitată la televiziune. Show-ul se numește „ Cina doctorilor". Te simți în stare?

– Cred că da. Trebuie să vin și la repetiții?

– Transmisiunea începe la opt. Repetițiile au loc la șase. Îți convine aranjamentul?

– Da… Malcolm, cu ce să mă îmbrac?

– Ceva simplu, eventual închis la culoare, cu un decolteu frumos. Bustul e cel mai important.

Joan se gândi imediat la rochia ei verde, pe care o purtase…

– Bine, mă descurc eu. Bijuterii?

– Eventual, dar nimic bătător la ochi.

– E-n regulă. Ne vedem la studiourile de filmare.

Probabil că Guy se va supăra s-o vadă acolo, se gândi Joan. Dar își aduse aminte că nu mai trebuia să-și organizezxe viața în funcție de ceea ce-i plăcea sau nu lui Guy. Emisiunea aceasta avea să fie prima ei manifestare de independeță. Acum, la „ Cina doctorilor", avea să demonstreze lumii întregi că era o femeie de carieră. Nu doamna „ Nu-Știu-Cum", ci doamna doctor Dryden.

Își dădu seama că uitase complet să-l întrebe pe Malcolm cine mai urma să participe la cina televizată.

* * *

A doua zi dimineață sosi o scrisoare pentru Joan. Era de la Philip Hulme.

– Philip se căsătorește cu Brenda, îl anunță ea pe Harry. Ce zici, trimitem un cadou de nuntă?

– Ne-a invitat?

– Da, dar nu putem merge. Cine rămâne aici?

– Soții Rutter.

– Și dacă nu vor mai fi aici până atunci?

– Va fi altcineva în loc. Poate Mary Studding… Am văzut că urmează să vină la interviu.

– Studding?… Da, așa este. Dar ce-i cu ea?

– O femeie după sufletul meu, spuse Harry cu jind.

– În cazul acesta, ar trebui să n-o angajez. N-aș vrea ca Dally să aibă de suferit…

– I-ar prinde bine să fie în competiție. Mary Studding a fost a doua mea iubire.

– A doua? Și care a fost prima?

– O vânzătoare de la chioșcul de țigări din colțul străzii. M-am apucat chiar și de fumat ca să am motiv s-o vizitez mai des. Numai că, atunci când a ieșit, în sfârșit, de după tejghea, am constat cu stupoare că avea aproape doi metri lungime și purta patruzeci și cinci la pantofi.

Harry era fantastic, se gândi Joan. Se pricepea de minune la povestiri și fabulații. Ar fi trebuit să se facă scriitor.

– Deci, ce facem, trimitem sau nu cadou de nuntă?

– Să mai așteptăm puțin. S-ar putea ca Philip să se răzgândească, doar știi cum e el…

Harry avea dreptate. Philip era inconstant, chiar labil psihic uneori.

Așa cum fusese și Valerie, vânzătoarea de bilete de cinematograf.

– Ai auzit de Valerie? întrebă Harry.

– Nu, ce-i cu ea? Ultima oară când am văzut-o avea o pareză facială și era disperată.

– Ei bine, se pare că disperarea a împins-o la sinucidere. S-a sinucis.

– Poftim?…

– Pentru că n-a putut participa la blestematul ăla de concurs de frumusețe… Ce zici de asta? Pentru unii, aspectul fizic este cel mai important.

– Trebuia să-mi fi dat seama că Valerie face parte dintre aceștia… spuse Joan cu părere de rău. Poate dacă aș fi stat de vorbă cu ea…

– Nu cred că ai fi rezolvat nimic.

– Dar cum s-a sinucis?

– S-a gazat. În timp ce familia era plecată la concursul de frumusețe pe care ea ar fi trebuit să-l câștige.

– Hary, ce greșeală din partea lor. Cum au putut să plece și s-o lase singură?

– Și eu i-am întrebat același lucru. Mi-au spus că nu știau că Valerie era atât de afectată.

Joan fu tristă și deprimată pentru tot restul zilei. Abia seara își mai reveni puțin când, intrând în bucătărie, o găsi pe doamna Telfer croșetând.

– Ce faceți aici? O vestuță de copil?

Doamna Telfer dădu aprobator din cap.

– Este pentru Bryan al meu, explică ea. Îi fac un costumaș. Pantalonașii sunt gata deja.

– N-am știut că vă pricepeți la croșetat. Eu una nu mă prea pricep.

– Dacă doriți să vă croșetez ceva, o fac cu cea mai mare plăcere, doamnă doctor. Oricând.

– Mulțumesc. Ce face Bryan?

– Destul de bine, mulțumesc. S-a acomodat foarte bine la cămin. Iar cel mic urmează să fie adoptat.

Joan era încântată să vadă că doamna Telfer își revenise, iar acum copiii făceau parte din viața ei.

* * *

A doua zi dimineață, la cabinet veniră gemenii Sinclair.

– Doctorul Rutter a spus să venim astăzi pentru vaccin, spuse doamna Sinclair. Mă bucur să vă văd din nou, doamnă doctor.

– Și eu mă bucur. Nu ne-am mai văzut de când…

Joan se opri, luptându-se cu aducerile aminte.

– De când i-am născut, spuse mămica. Ce noapte am avut atunci, nu-i așa? Amândoi ați fost minunați.

Da… Atunci se îndrăgostise de Richard. Probabil că nu va uita noaptea aceea niciodată.

– Cum vă simțiți acum, doamnă Sinclair?

– Mă simt foarte bine. Și copiii la fel. Au luat deja destul în greutate.

– Îi mai alăptați?

– Da, dar nu știu cât va mai dura.

– Va dura atât cât vreți dumneavoastră, vă asigur.

Joan luă pe rând bebelușii, îi dezbrăcă ușor și-i consultă. Erau sănătoși și plini de viață. Apoi le făcu vaccinul.

– E adevărat că celălalt doctor a plecat? întrebă doamna Sinclair.

Era întrebarea de care se temuse. Era mulțumită că, cel puțin, nu-i pronunțase numele.

– Care doctor, cel care a participat la nașterea dumneavoastră? Da, a plecat…

– Ce păcat. Era un om deosebit. Și un medic foarte bun.

– Da, într-adevăr.

Doamna Sinclair își îmbrăcă bebelușii, îi puse în cărucior și se apropie de biroul lui Joan.

– Uitați, spuse ea, scoțând un plic din buzunar, eu și soțul meu am vrea să aveți o amintire de la noi.

În plic erau două poze identice cu gemenii Sinclair.

– Mulțumesc, dar de ce sunt două poze?

– Una pentru dumneavoastră și una pentru celălalt doctor.

O poză pentru Richard… Cu gemenii la a căror naștere fusese atât de minunat…

– Vreți să i-o dați dumneavoastră domnului doctor?

– Sigur că da. De îndată ce aflu noua lui adresă.

„ Dacă asta se va întâmpla vreodată"… adăugă în gând.

Puse plicul în sertar și aprinse beculețul verde.

* * *

După ceai, Harry spuse categoric:

– Soții Rutter rămân de serviciu în seara asta. Tu ieși în oraș.

– Cu tine?

– Și cu Dally, bineînțeles.

– Sărbătorim ceva?

– Da. Dally începe cursurile de gastronomie.

– Serios? Dar de ce?

– Pentru că-i vor prinde bine după ce ne vom căsători. Nu vreau ca ea să continue să lucreze. Eu nu cred că…

– O femeie trebuie să fie independentă?

– Exact. Dar când spun asta, nu mă refer la tine. Tu ești altfel. Ești genul de femeie dedicată carierei. Dally lucrează doar pentru că trebuie să câștige bani. Dar asta nu se va mai întâmpla după ce vom fi căsătoriți.

– Nu?

– Nu. Va fi prea ocupată cu gătitul și cu scutecele. Vom avea patru copii.

– Ați hotărât deja?

– Desigur. Am hotărât și cum se vor numi ei. Dallas, Harry, Joan și George. Ce zici de asta?

– Sună frumos. Dar unde mergem azi?

„ Doamne, te rog, nu la restaurantul unde am fost atunci toți patru", își spuse în gând.

– Te lăsăm pe tine să hotărăști, spuse Harry.

– Ce-ați zice de un restaurant chinezesc?

– E o idee minunată. Aud că mâncarea chinezească e delicioasă.

Chiar așa era, aveau să descopere toți trei puțin mai târziu. Harry era foarte bine dispus și încerca să facă atmosferă. Însă cu tot efortul lui, Joan nu putea să nu-și aducă aminte de seara când fuseseră toți patru.

– O, doamne! exclamă Harry deodată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu te uita, Joan. Guy și Corinne tocmai au intrat. Să nu plângi, că n-am nici o batistă, spuse Harry în glumă.

– Stai liniștit, n-am să plâng. Mai degrabă aș vrea încă ceva de băut.

* * *

După câteva ceasuri, se hotărâră să plece. În drum spre ieșire, trecură pe lângă masa lui Guy. Văzându-i, acesta se ridică și le vorbi. Însă Corinne rămase pe scaun și se mulțumi să zâmbească.

– Ați văzut ce brățară avea? întrebă Dally când ieșiră din restaurant. Ce diamante mari…

– Diamantele sunt cele mai bune prietene ale femeilor, remarcă Harry.

Joan începu să râdă în hohote.

– Ce ciudat, spuse ea. Cu câteva clipe în urmă mă simțeam de parcă aș fi fost tâlhărită, de parcă mi se furase ceva de preț. Iar acum, pur și simplu nu-mi pasă. Cred că încep să îmbătrânesc și să înnebunesc.

– Nu, bunicuțo, interveni Harry. E ca și cum ai face o extracție dentară. Te doare în clipa aia, dar apoi știi sigur că nu te va mai durea niciodată.

„ Da, se gândi Joan. Numai că mai urmează o extracție, care însă va durea toată viața…"

– Oricum, spuse Dally, cred că nu-l regreți pe Guy, nu-i așa?

– Nu. Și, ca să fiu sinceră, cred că se potrivește mult mai bine cu Corinne decât cu mine. Nu credeți?

– Ba da.

Când ajunseră acasă, Joan găsi în hol, lângă telefon, o scrisoare. Era de la Richard. Nu avea timbru, și nici adresă, așa că fusese adusă personal.

O privi, neîndrăznind s-o atingă. Apoi o luă încet, ca pe ceva de preț, și se așeză în sufragerie, în fața semineului. Stătu și o privi câteva clipe. Scrisul lui Richard…

O oră mai târziu, Harry o găsi tot acolo. Stătea nemișcată.

– Ce-i cu tine? Nu te-ai culcat încă?

Joan dădu din cap.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu…, nimic.

Harry o luă de mână.

– Ai înghețat. Vrei să bei ceva?

Îi aduse un pahar cu sherry. Joan îl luă și-i dădu scrisoarea în schimb.

– A fost adusă personal, spuse ea încet.

– Dar nici n-ai deschis-o încă… Nu vrei s-o deschidem?

Joan puse paharul pe masă.

– Ba da, dar vreau să stai cu mine.

– Prea bine.

Mâinile ei tremurau în timp ce deschidea plicul. Descoperi înăuntru o felicitare semnată Frank Dethridge, pacientul său din azil.

Harry o privi nelămurit.

– E ziua ta?

– Da, mâine. Chiar și eu uitasem.

– Drăguț din partea lui că n-a uitat.

– Dar de unde a știut? Și cum de scrisul lui Richard apare pe plic?

– Poate domnul Dethridge l-a rugat atunci pe Richard să-ți trimită felicitarea…

– Asta înseamnă că nu e scrisă de curând.

– Cine știe?… Dar tu de ce nu mai porți inelul? Am observat că nu-l mai ai nici măcar pe lănțișorul de la gât. Și cu toate acestea, e de-ajuns să-i vezi scrisul ca să nu mai fii om… Ce se întâmplă cu tine?

– Nici eu nu mai știu, Harry.

– Te comporți tare ciudat…

– Femeile sunt tare ciudate uneori.

– Ia te uită! E trecut de douăsprezece noaptea. La mulți ani, Joan!

* * *

A doua zi dimineață, Joan primi un buchet de flori de la Guy. De data aceasta nu mai erau trandafiri roșii, ci garoafe albe. Harry îi înmână un pachețel mic.

– Mulțumesc, Harry. Ești drăguț.

– N-ai pentru ce. Îți doresc să ai parte de multe bucurii.

Era o plăcuță de argint St. Cristopher pentru mașina ei.

Se așezară împreună la masă.

– Și cum intenționezi să-ți petreci ziua de naștere?

– Muncind. Iar după-amiază îi aștept pe cei patru candidați pe care i-am selectat pentru postul liber.

– Dacă o angajezi pe Mary Studding, Dally o să te împuște. Iar dacă n-o faci, am să te împușc eu. Să te văd cum ai să ieși din această dilemă…

– Simplu. Trebuie să mă gândesc care dintre voi ochește mai prost…

* * *

Joan puse garoafele albe într-o vază, pe biroul ei din cabinetul de consultații. Acolo urma să-i intervieveze pe cei patru candidați.

– George, am să te rog să-i poftești în sala de așteptare, apoi vor intra pe rând în cabinet.

– Prea bine, doamnă.

– Iar pe doamnă o poți lăsa ultima, pentru că locuiește în zonă. Unul dintre domni este din Londra, iar altul din Lancaster, așa că au drum lung de făcut.

După ce făcu toate pregătirile necesare, urcă în camera ei și se aranjă putin. Era important să facă o impresie bună. De asemenea, trebuia să se concentreze și să aleagă persoana cea mai potrivită. Cabinetul ei avea nevoie de un medic cel puțin la fel de bun ca ea.

George bătu la ușă și anunță:

– Toți patru sunt aici, doamnă.

– Sunt drăguți, George?

– Da, doamnă.

– Dar eu, cum arăt?

– Foarte bine, doamnă.

Joan coborî repede scările și începu interviurile.

Doctorul Stagg intră primul. I se părea tare antipatic și bănuia că nici el n-o plăcea prea mult. De fapt, chiar părea dezamăgit.

– N-am știut că sunteți femeie. Dacă știam…

– Cred că nu vă deranjează să lucrați cu o femeie… E o concepție destul de învechită.

– Nu-mi pasă cu cine lucrez, dar cred că ar fi trebuit să-mi scrieți în scrisoare că sunteți femeie…

– Domnule Stagg, dumneavoastră scrieți de obicei „ P.S. Sunt bărbat"?

– Bineînțeles că nu.

– Văd că ați semnat simplu: J.R.C. Stagg. De unde era să știu că nu sunteți femeie?

Dacă ar fi știut dinainte, probabil că nici n-ar mai fi bătut drumul, se gândi Joan. Era clar că nu era dispus să lucreze cu o femeie.

– Vă mulțumesc că ați venit, spuse ea ridicându-se de la birou. Dar nu mai are rost să pierdem vremea, nu credeți?

Bărbatul se ridică și plecă. Păcat, își spuse Joan. Avea toate calificările necesare și suficientă experiență. Dar lucrurile n-ar fi mers.

Urmă doctorul Finnery. Era cam de aceeași vârstă cu ea și părea destul de drăguț. Problema era că avea nevastă și doi copii, însă n-avea casă.

– Cred că putem locui aici, la dumneavoastră, nu-i așa?

– Din păcate, nu e posibil. Vă mulțumesc oricum că ați venit.

Se părea că nu prea avea noroc. Se uită pe listă. Urma doctorul Czypyk. Oare cum se pronunța corect? Trebuia să-l

întrebe. Spera însă să nu-l supere. Iar dacă se supăra, însemna că nici el nu era potrivit pentru postul liber.

Bărbatul intră în cabinet și spuse simplu:

– Bună ziua, doamnă doctor. Mi-e teamă că…

Joan îngheță. Inima ei se opri câteva clipe, aerul refuza să-i mai intre în plămâni. Biroul, vaza cu garoafe, ușa din spatele lui, toate parcă se învârteau în jurul ei, amețind-o.

El se apropie și o luă de mâini, încălzindu-i sufletul, mâinile, viața.

– Încă îl porți, draga mea?

Sărută degetul inelar cu buzele lui calde și moi.

– O, Richard… Te-am așteptat atât de mult…

Se ridică în picioare și se cuibări la pieptul lui, lăsându-l s-o atingă, s-o mângâie, s-o sărute, așa cum numai el știa. Se sărutară cu pasiune.

Câteva minute mai târziu, Richard spuse;

– La ușă așteaptă o doamnă…

– A, uitasem. Și doctorul Czypyk.

– Da, cunoscut sub numele de doctorul Beech.

– Richard, nu înțeleg… Tu ești Czypyk? Dar…

– Iubito, am să-ți explic puțin mai târziu. Acum, ce-ar fi s-o inviți înăuntru pe doamna?

– Bine, spuse Joan, trecându-și mâinile prin păr. Dar să nu pleci…

– Nu plec nicăieri. Mă duc să stau de vorbă cu George.

– Te iubesc, Richard.

– Și eu te iubesc, draga mea.

Harry avusese dreptate. Mary Studding era foarte drăguță, însă nu era genul ei. Interviul fu scurt, pentru că amândouă realizaseră că n-ar fi putut colabora. Erau firi mult prea diferite.

După ce tânăra plecă, Joan urcă scările în fugă. Richard o aștepta în sufragerie.

O oră mai târziu, George le aduse brioșe calde și ceai.

– Știu că vă plac, domnule doctor, spuse el și ieși.

Richard continuă s-o mângâie pe păr și să-i povestească.

– Nimeni nu putea să-mi pronunțe numele. Așa cum nimeni nu credea că sunt născut aici și că tata este polonez. După moartea lui, m-am hotărât să-mi schimb numele.

Se opri o clipă, privind-o pe Joan cum stătea cu capul în poala lui.

– Îmi place cum îți stă cu cercei.

– Atunci, îi voi purta întotdeauna. Continuă, dragul meu.

– Ideea pentru noul nume mi-ai dat-o chiar tu. Când te-am văzut pentru prima oară, m-am gândit că părul tău are exact culoarea pe care o au toamna frunzele de fag. Așa că pe loc mi-a venit ideea: Beech (fag).

– Dar tot nu mi-ai spus cum ai ajuns la mine…

– Ți-am spus că mă îndrăgostisem de vocea ta la radio. În seara când a fost ultima ta emisiune, te-am așteptat în parcare.

– Dar de unde știai care e mașina mea?

– Simplu. M-am uitat prin toate mașinile, iar a ta era singura care avea un stetoscop pe bancheta din spate. Așa că, atunci când ai ieșit din sediu, te-am urmărit. N-am fost sigur că ești tu decât după ce ți-am auzit vocea la ușă.

– Deci n-ai fost trimis de agenție…

– Nu, am venit doar să te cunosc. Apoi, când am auzit că dăduseși anunț pentru postul liber, mi-am depus dosarul, dar cu numele vechi. De aceea mă aflu astăzi aici.

– Dar de ce ai dispărut?

– Hardman mi-a spus că nu mai vroiai să mă vezi. I-am spus că nu voi crede asta până nu-mi spui chiar tu. Însă tu erai în spital. Nu erai conștientă și nu puteai vorbi. M-am gândit că ar fi mai bine să dispar o perioadă, până lucrurile se vor aranja. Vroiam să nu te simți oarecum forțată să renunți la Hardman, așa că te-am lăsat să te hotărăști singură. Am plecat la Lancaster.

– Am fost în pragul nebuniei când am aflat că ai plecat. Iar acum… te-am primit cadou de ziua mea.

Se sărutară din nou și din nou, mai fericiți ca niciodată.

Harry îi găsi îmbrățișându-se. Stătură toți trei în sufragerie, povestind, râzând, mâncând brioșele proaspete.

– Joan, pe cine ai angajat, până la urmă?

– Pe Richard, desigur. Și cred că are toate șansele să-mi ia locul atunci când eu voi rămâne acasă pentru creșterea copilului…

Puțin mai târziu, când rămaseră singuri, Joan îi telefonă lui Guy. Îi explică întreaga situație. La sfârșit, acesta zise:

– Mă bucur pentru tine, Joan. Am și un cadou pentru ziua ta. Trebuia să fie cadou de nuntă, dar e bine și așa. Știi, Corinne a găsit altă casă pentru noi și m-am gândit să păstrezi tu casa noastră. E încă pe numele tău.

– Guy, dar nu pot accepta. Știu prea bine cât a costat.

– Nu-i nimic, știi că-mi pot permite. Poate îți vei face un cabinet acolo.

* * *

Târziu în noapte, Joan spuse:

– Abia aștept să ne mutăm în casa noastră. Să vezi cât e de frumoasă…

– Dar am văzut-o mai de mult.

– Nu mi-ai spus. Ei bine, va trebui să-i facem un gard, mai ales din cauza copiilor.

– Și a câinilor, adăugă Richard.

– Ce fel de câini?

– Tu alegi, draga mea.

– Un Saint Bernard pentru copii și un labrador pentru noi. A, și o pisică pentru doamna Telfer. Va fi minunat, știu sigur.

– Te iubesc, draga mea.

– Știu, dar va trebui să-mi spui zilnic, ca să nu uit.

– Îmi voi face un obicei din asta. Și îți voi demonstra de câte ori voi avea ocazia.

– Demonstrează-mi chiar acum.

Spre dimineață, sună telefonul. Richard ridică receptorul și spuse simplu:

– Dacă vreți cu Ascultătorul, nu sunt acasă…

*Sfârșit*